

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JESSE H REIGN

BAD
DECISIONS
book #1

Reign

PAID IN FULL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

JESSE H REIGN

BAD DECISIONS

book #1

Harika arkadaşım Cora Rose için. Senin kaosun benim kaosumu
normale yakın hissettiriyor.

Telif Hakkı© 29 Ocak 2023 Jesse H Reign

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemede yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayali olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.

Kitap biçimlendirmesi Jesse H Reign

Kapak tasarımı Morningstar Ashley

Abbie Nicole tarafından düzenleme ve düzeltme

Kira: Tamamı Ödendi anksiyete ve sayfa dışı zorbalık tanımlamaları içerir. Organik olarak gerçekleşen ve önceden müzakere edilmeyen bir zorba rolü oynama sahnesi vardır. Cinsel ilişkiden önce verilmiş olsa da, rıza genellikle şüphelidir ve bir isteksizlik ve zorlama tonu içerir. Bu hikaye bir kurgu/fantezi eseridir ve gerçek hayattaki seks işçiliğini temsil etmemektedir.

Kira: Tamamı Ödenmiş yüksek ateşli, düşük endişeli bir hikaye. Ana mecazlar; zorunlu yakınlık, düşmandan sevgiliye, incinme/rahatsızlık, inek ve sporcu ve cinsel hizmetler karşılığında para kazanan isteksiz bir MC'dir.

İçindekiler

- [1. Ryan](#)
- [2. Ryan](#)
- [3. Ryan](#)
- [4. Miller](#)
- [5. Ryan](#)
- [6. Miller](#)
- [7. Ryan](#)
- [8. Miller](#)
- [9. Ryan](#)
- [10. Miller](#)
- [11. Ryan](#)
- [12. Miller](#)
- [13. Ryan](#)
- [14. Ryan](#)
- [15. Miller](#)
- [16. Ryan](#)
- [17. Miller](#)
- [18. Ryan](#)
- [19. Miller](#)
- [20. Ryan](#)
- [21. Miller](#)

[22. Ryan](#)

[23. Miller](#)

[24. Ryan](#)

[25. Ryan](#)

[Teşekkür](#)

[Ederim](#)

[Ayrıca Yazan: Jesse H Reign](#)

[Teşekkür](#)

[Stalk Me \(Sorun değil, ben de varım :\)](#)

Ryan

Yeni oda arkadaşımın bir pislik olduğu ortaya çıktı.

Sınırdaki bir vakadan bahsetmiyorum. Sık gibi biri değil. Kesinlikle mikro penis falan da değil. Dürüstçe onaylanmış bir vakadan bahsediyorum. Kocaman, devasa bir penis. Bir sikiş klişeleşmiş özeti.

Onu ilk gördüğüm anda anladım.

Yeni yurt odamın kapısı açılıyor ve o yatağında, uzun kolları ve bacakları yayılmış, çok fazla yer kaplıyor, ağzı keskin bir sırıtışla bükülmüş.

Hayal edebileceğiniz en kötü, en klişe fuckboy'u hayal edin. Uzun boylu, sarışın, haksız yere çekici, değil mi?

Aklınızda net bir resim var mı?

Güzel.

Şimdi onu daha çekici yap. Çok, çok daha fazla. Sıra dışı, aşırı derecede yakışıklı. Ve sikik erkeklerin aşırı kibirini biliyor musun? Hepsini topla, bir top haline getir ve ikiye katla. Ciddiyim. O zaman burada neyle uğraştığımı anlayabilirsin.

Miller MacAvoy. İyi vakit geçirmekle eş anlamlı bir isim. Fuhuş dolu geceler ve uzun günler onun gibilerle yumruk tokuşturarak, kış tokuşturarak ve yüksek sesle gülerek geçti. Zamanımın ve çabamın büyük bir kısmını kaçınarak geçirdiğim bir tür. Yine de ben bile Miller'ı tanıyorum. En azından onu tanıyorum. Herkes tanır.

"Ey," diyor, yavaşça doğrulup oturur pozisyona geçiyor, çantalarını taşımama yardım edecekmiş gibi yapıyor ama aslında bunu yapmak için hiçbir harekette bulunmuyor. Burnunu çekiyor ve beklenti dolu kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Kendini tanıtmadığına ama benden bir tanışma beklediğine dikkat edin - Dickheadery 101.

"Ben Ryan. Ryan Haraway." "Ey," dedi yine.

Ah, sürükleyici bir konuşmacı. Ne şanslıyım.

Tam ihtiyacım olan şey. Tam da her zaman birlikte tıklıp kalmak istediğim tip.

Küçük bir alanda. Uzun süreler boyunca. Hiçbir kaçış yolu olmadan.

Odanın sağ tarafındaki boş yatağa el sallıyor ve cömertçe bana uzatıyor. Siyah ferforje bir karyola ve koyu renk örtülü bir şilte var. Sakladığı günahları hayal bile edemiyorum, etmek de istemiyorum. Oda neşeli bir kirli beyaza boyanmış. Güneşli bir düğün çiçeği kremi diyebiliriz sanırım. Diğer odalarda ışık yanılması yaratmak için kullanılıyor ama bu odada, ikiz yatakların arasındaki büyük pencereyle birlikte

mekana daha az kirli bir hava katmak için şaşırtıcı derecede iyi bir iş çıkarmış.

İki yatağın arasında koyu renkli ahşap bir masa var. Burayı kendisi için talep etmiş olmalı çünkü üzerinde çok eklemli bir çalışma lambası, bir klavye ve ekran, bir telefon şarj cihazı ve masanın yüksek öğrenim amacıyla kullanıldığını ima edebilecek bir kağıt parçası ya da başka bir şey yok.

Benim masam yatağımın ayak ucunda, dolapların yanında. Onun tarafında iki kişilik lacivert bir kanep ve beyaz tüylü bir halı var. Uzak duvarda bir şifonyer, bir buzdolabı ve biri koridora, diğeri banyoya açılan iki kapı var.

Kampüste başka bir yerde gördüğümde çok daha büyük bir oda ve inan bana, birkaç tane gördüm. Burada bulunduğum bir buçuk yıl içinde dördüncü kez taşıyorum, yani övünmek gibi olmasın ama bu konuda uzman sayılırım. Bu oda, Ivy League okullarının zengin ve ünlülerin çocuklarını alıştıkları tarzda tutmak için onlara ayrıcalıklı muamele yapılmasını sağlamak için sağlam bir sürece sahip olduğuna dair uzun zamandır sahip olduğum bir şüpheyi doğruluyor.

"Bunların hepsi senin mi?" Şaşkın bir kaş kırışması. Herkesin babasının emlak kralı olmadığı gerçeği onun için yepyeni bir bilgi.

"Evet."

Burada uzun süre kalmayacağım için bavulları açmak neredeyse bir kayıp gibi görünüyor, ama aynı zamanda daha fazla soruyu teşvik etmek de istemiyorum. Bev'in ya da Öğrenci Hizmetleri'nden başka birinin ne diyeceği umurunda değil. Miller MacAvoy ve ben oda arkadaşı olarak çalışmayacağız. Buna uzlaşmaz farklılıklar deyin ya da ne dersiniz deyin, ama inan bana, ilk fırsatta buradan gideceğim.

Bu göt herifle yaşamaktansa Steve'in ve onun septum deviasyonu ile banyoda ot yakma tutkusunun yanına taşınmayı tercih ederim.

Eşyalarımı yerleştirip dizüstü bilgisayarımı kurduğumda Miller ayağa kalkmış, gece dışarı çıkmak için hazırlanıyordu.

"...The Pardon'a gidiyorum," diyor. "Sen de gelmelisin. Herkes orada olacak."

Onun "herkes" anlayışıyla benimkinin çok farklı olduğunu belirtmeyi düşünüyorum ama uzun bir gün oldu, yorgunum ve bu adamı eğitmeye çalışmanın muazzam bir zaman kaybı olacağından eminim.

Odanın ortasında, benden birkaç adım ötede duruyor. Tişörtünü kaldırıyor, iri bir eli etek ucunun altından kıvrılarak tişörtü yukarı çekiyor. Lüks örme kumaşın altında kaybolurken derin çizgiler ve çukurlar gövdesine dalıyor. Yeniden ortaya çıktığında saçları yüzüne düşmüştü. Zahmetsizce geri alıyor ve sinir bozucu bir şekilde tam olarak koyduğu yerde kalıyor. Dalgalı bir sarı, köklerinden yukarı doğru süzülerek dikkatsizce şakaklarından birine düşüyor. Saç ürünlerini yoğun bir şekilde kullansa bile, çoğu insanın hayatı boyunca denediği bir görünüm bu.

-Ve başaramıyor.

Tişörtünü toplar ve nişan almadan odanın kendi tarafındaki köşesinde duran çamaşır sepetine fırlatır. Yumuşak bir *şıpırtıyla* düşüyor. Beklentiyle bana bakıyor, dudakları sırtarak eğilmiş. Smaç becerisi için mi yoksa karın kasları için mi övgü beklediğini anlayamıyorum ama her iki durumda da o kadar sert sıkıyor ki bir damarının patlamamış olmasına şaşıyorum.

Onu tamamen görmezden geliyorum.

Benim maymunum değil, benim sirkim değil, falan filan.

Eşofmanını aşağı itiyor ve gösterisini daha büyük bir ustalıkla tekrarlıyor. Dikkatle banyonun kapısına bakıyorum ve telepatik güçlerimin her zerresini kullanarak bağırıyorum: "*Kapısı kapalı banyoda üstünü değiştir, seni pislik!*"

Telepatim göz kırıyor olmalı çünkü beni anlamıyor. Miller dönüp çaydanlığın parlak gümüş yüzeyindeki çarpık yansımasına bakıyor. Memnuniyetle başını eğiyor, sonra yavaşça arkasına uzanıyor ve boxer külotunu kışının çatlağından çıkarıyor.

"Ee, ne diyorsun?" diyor. "Ne hakkında?"

Sabırla gülümsüyor. "Bu gece dışarı çıkıyorum."

"Hayır, gelemem, teşekkürler."

"Nasıl olur?"

"Çünkü çalışmam gerekiyor, işte bu yüzden." İstedğimden biraz daha sıcak konuşuyorum, ama neyse ki kafasından geçiyor.

"İstersen işin bitince uğra. Biz de orada olacağız."

İnce bir gülümsemeyle çantamı ve notlarımı alıp başımı sallayarak çıkıyorum. Kütüphanede bir Cuma gecesi geçirmek, çıplak ve yeni duş almış Miller MacAvoy'la kapalı bir alanda sıkışıp kalmamak için ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyor.

Erken saatlerde uyanıyorum, göğsümdeki yumruk sıkıca kenetleniyor, kalbimin dört bir yanından aynı anda kan fışkırıyor. Dik oturuyorum, nefes almak için mücadele ederken nabzım hızla atıyor. Miller'ın masasına bıraktığım bir bardak suya titreyerek uzanıyorum ve yumruk serbest kalana kadar yavaşça yudumluyorum. Ağır bir şekilde duvara yaslanıyorum, yüzeyin buz gibi serinliği tatsız bir şok yaratıyor ama beni tamamen kendime getirmeye yetmiyor.

Gözümün önünde sayılar yüzüyor. Öğrenim ücretleri. Barınma. Kamyonetimin motor tamiri için saçma bir fiyat teklifi. Dışçiden kırk yaşımdan önce karşılayabileceğimi sanmadığım bir randevu için hatırlatma. Bu gece Pepe's'te vardiya alamadım ve maaşımı almama beş gün var. Banka bakiyem şu anda kırk bir dolar otuz üç sent.

*Kırk bir dolar
Otuz üç sent Kırk
bir dolar Otuz üç
sent*

Nefes almaya çalışıyorum ama ne yaparsam yapayım sayıları toplayamıyorum. Yapamıyorum çünkü yapmıyorlar. Beş parasızım ve burada olduğum her saniye daha da borçlanıyorum. Diplomamı aldığım da ne kadar borcum olacağını hesaplamaya başladığımda nefesim hızlanıyor, sert, düzensiz soluklarla kısalıyor.

Yumruk beni tekrar buluyor. Göğüs kafesim bu saldırıdan dolayı çılgık atıyor. Sıcak ve terli hissediyorum ve tiz bir vızıltı beynimi kızartmakla tehdit ediyor.

Metal metale çarpıyor. Bir anahtar kilide giriyor. Kapıya bakıyorum ve kendimi yatağıma geri atıyorum, yorganımı yukarı çekiyorum ve duvara bakacak şekilde yan dönüyorum. Hareket etmiyorum. Nefes bile almıyorum.

Bir ışık çatlağı karanlığı yarıyor. Yüzümü çeviriyorum ve uyuyormuş gibi yapmaya çalışıyorum. Böyle hissetmekten daha kötü olan tek şey Miller MacAvoy gibi birinin bunu biliyor olması.

Sanırım bu beni gerçekten öldürebilir.

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Sana söyledim, içeri giremezsin... Neden? Çünkü oda arkadaşım yeni." Sesinde kendini beğenmiş bir sırıtma duyuyorum. "Zavallı adamı ilk gününde travmatize etmek istemem." Işık şeridi genişliyor. "Yine de görüşürüz, tamam mı?"

Kadınısı bir ses yumuşak, mutsuz sesler çıkarıyor ama isteksizce kabul ediyor. Kapı kapanıyor ve onun ayakkabılarını çıkardığını duyuyorum. Banyo kapısı açılıp kapanıyor. Ben yatağında uzanmış, seks isteyen bir kızı geri çevireceğim bir dünya hayal etmeye çalışırken bir musluk birkaç kez akıyor ve kapanıyor. Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Hiçbir şey. Tek bir şey bile.

Bu noktada bir kadınla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu bile hatırlayamıyorum. Ders çalışmıyorsam çalışıyorum, çalışmıyorsam da para biriktirmeye çalışıyorum. Size söylüyorum, sosyal olarak beceriksiz olduğunuzda ve paranız yetmediğinde takılmak sandığınız kadar kolay değil. Tehlikeli seviyelerde dokunmaya açım ve evet, şu anda kısıkanıyorum. Kabul ediyorum.

Miller'ın hayatı dışarıdan görüldüğü kadar mükemmel değil. Herkesin taptığı paralı altın çocuk, yakından ve kişisel olarak çok daha iyi. Yirmili yaşlarının başında bir adam, rızası olan bir kızla seks yapmayı reddediyor. Bu duyulmamış bir şey. Şerefsiz.

Banyo kapısını aydınlatan ışık çatlağı kararıyor ve Miller karanlıkta tökezleyerek yatağına gidiyor, hareket ettikçe soyunuyor. Tişörtünü yere düşürürken kumaşın yere çarpmasıyla yumuşak bir iç çekiş duyulur. Kot pantolonu da onu takip ederken metalik bir fermuar ve kemer tokası şingirtisi duyulur ve bir saniye sonra yatağına girer. Memnuniyetle iç geçiriyor ve çok geçmeden nefes alıp vermesi uzayıp yavaşlıyor. Çabucak uykuya dalıyor. Sanırım dünya umurunda bile değil.

Bu arada ben de işe gitmek için kalkmam gereken saati sayıyorum. Dört saat.

Üç.

İki.

Işık değiştiğinde, bitkin düşmüş oluyorum. Sersemlemiş ve ağzım kurumuş. Uyku tehdit ediyor ama tutmuyor. Bu muhtemelen kötü bir şey değil. Şimdi uykuya dalmak yataktan kalkmayı daha da zorlaştıracak.

Alarmım çaldığında Miller hâlâ uyuyordu. Yarısı sırt üstü, yarısı yan yatmış, başı bana bakacak şekilde eğik. Bir elini yastığının altına sokmuş, bacaklarını iki yana açmış, üstünü örtmüş. Sarı saçlar. Bronzlaşmış ten. Neredeyse düzgün sayılabilecek kadar kapatan ama yetersiz kalan küçük bir çift beyaz boxer külot. İri bir çıkıntı bir tarafa doğru sarkıyor ve

İç çamaşırı bir bacağından yukarı kalkıyor ve süt gibi bir kalçanın pürüzsüz soluk tenini ortaya çıkarıyor.

Sakin ol. Bakmıyorum.

Bakmıyorum, tamam mı? O sadece burada. Benim alanımda. Gözümün önünde. Ondan tamamen kaçabileceğim gibi değil.

Banyodan çıktığımda Miller ayaktaaydı, tamamen duş almış ve giyinmişti. Saçları tepesinde dikleşiyor ve ona biraz dağınık bir hava veriyor ama gözleri odaklanmış ve parlak. Onlara bakınca, sabahın üçünden sonra sinsice geldiğini değil, erken yattığını düşünmek için affedilirsiniz.

"Krema ve şeker?" diye soruyor, dumanı tüten kahveyi iki fincana doldururken. Biri mavi, diğeri pembe, ikisi de karmaşık desenli. Görünüşlerine bakılırsa Fine China, soluk vintage güller ve sarmaşıklerle süslenmişler.

"Siyah iyi," diye homurdanıyorum, teklif için itiraf etmek istediğimden çok daha minnettarım.

Bana mavi kupayı uzatıyor ve ben onu dudaklarıma götürene kadar güllerin ve sarmaşıkların içine yerleştirilmiş bir dizi ereksiyon ve testis fark ediyorum. Damarlı ve gergin, şişmiş taçlar bir o yana bir bu yana kıvrılmış. Beni dikkatle izliyor, hafifçe irkildiğimde gözleri dans ediyor. Onu daha fazla tatmin etmemek için hemen düzeltiyorum, yüzümü tarafsız bir resim haline getiriyorum, pembe kupanın çiçek desenine zevkle gizlenmiş her boyutta bir dizi memeye sahip olduğunu şimdi fark ettiğim gerçeğini kasıtlı olarak görmezden geliyorum.

Gördün mü?

Hıyarın teki olduğunu söylemiştim.

Ryan

Bir vuruştan çok bir dokunuş. Yumuşak ama ısrarcı. Kaba bir uyandırma, her ne kadar kullanılan güçten niyetin bu olmadığını anlayabilsem de. Miller sessizce kapıya doğru ilerliyor, kapıyı açıyor ve kendisi ve misafiri dışarıda kalacak şekilde neredeyse tamamen kapatıyor. Miller'ın sesi sessiz, bariton ve pürüzsüz. Diğer ses boğuktur. Daha sessiz ve derinden. Çok derinden. Bir erkek gibi derinden. Ne dediklerini anlayamıyorum ama Miller birkaç dakika sonra tek başına yatağa geri geliyor.

Sessizce öfkeleniyorum, bunu resmi şikayetime ekleyeceğim konular kataloğuna ekliyorum.

Pazar günü saat sabahın beşi!

Aklı başında kim bu saatte eğlenir ki?

Dün gece garsonlardan biri son anda hastalandı ve onun vardiyasını ben devraldım. Para açısından rahatladım. Restoran çok yoğunlu ve çift vardiya çalışmak önümüzdeki hafta üzerimdeki baskıyı biraz azaltacak, ancak kapanış saatinde kollarım bacaklarım kurşundu, ayaklarım zonkluyordu ve bir düşünceye tutunup onu başından sonuna kadar takip edemiyordum. Fiziksel olarak acı veren ve yiyecek alabilmenin gerçekten de o kadar önemli olup olmadığını sorgulatan türden bir yorgunluktu.

Dünyada ihtiyacım olan son şey bu saatte uyandırılmak. Sabaha o kadar yakın ki tekrar uykuya dalmamın imkanı yok. Hem de hiç. Kendimi tanıyorum ve Miller sayesinde bütün günüm berbat oldu.

Tamam, belki de uykuya geri döndüm.

Öyle olmalı çünkü gözlerimi tekrar açtığımda retinalarımın protesto için geri çekilmesine yetecek kadar ışık var. Muhtemelen pes eder ve arkama yaslanıp

Miller'ın yatakta benden birkaç adım ötede oturduğu ve soluk gri gözleriyle içimde bir delik açtığı gerçeği olmasaydı daha fazla dakika uyuyabilirdim.

"Ne?"

Omuz silkiyor ve sanki onunla yaşadığım herhangi bir sorun benim hayal gücümün bir ürünüymüş gibi gülümsüyor ama gözlerindeki ifade yüzünün geri kalanıyla uyuşmuyor. "Kahve?"

"Teşekkürler. Ama pembe fincandan istiyorum."

"Elbette," diyor memnuniyetle. "Bugün biraz çük alabilirim."

Ah, evet. Sanırım bundan bahsetmeyi unuttum. Miller biseksüel. Açıkça biseksüel. Tabii ki öyle. Açık, gururlu ve süssüz. Biseksüel olmasını umursadığımdan değil. Pisliğin teki olabilirim ama o tür bir pislik değilim. Benim umursadığım şey herkesin bunu gönülden kabul etmesi çünkü o Miller MacAvoy. Tanrı'nın gözdesi. Genetik olarak kutsanmış ve iğrenç bir şekilde ayrıcalıklı, diğer biseksüel erkekler ise zamanlarını eğilerek, dalarak ve her gün biseksüel fobiden düpedüz biseksüelliğe kadar uzanan aşırı miktarda saçmalıklarla uğraşarak geçirmek zorunda.

Bu çok sinir bozucu.

Kahve makinesi gürliyor ve tıslıyor ve zengin, cevizli koyu kavrulmuş kahvenin ağır aroması odanın benim tarafıma doğru ilerliyor, havayı dolduruyor ve duyularımı kışkırtıyor. Beni o kadar minnettar bırakıyor ki, bardağı bana uzattığında gerçekten gülümsüyorum.

O da bana gülümsüyor, durumun gerektirdiğinden daha büyük ve geniş bir gülümseme, anında pişman olmamı sağlıyor.

Kanepeye kıvrılıyor, uzaktaki kola yaslanıyor ve bana bakıyor. Uzun uzuvları ve altın sarısı teni mermerin üzerine dökülmüş, üzerini kaplayan küçük bir kraliyet mavisi parçasından başka bir şey yok. Gözleri vücudumda ve yüzümde geziniyor. Sözsüzce beni inceliyor, sanki onun için bir merakmışım gibi beni izliyor. Nadir bir şey. Hayır, bir tuhafılık.

Yatağında huzursuzca kayıyorum, yorganı biraz daha yukarı çekiyorum, her ne kadar onun aksine, tamamen yabancı biriyle aynı odayı paylaşırken uyku şortu ve tişört giymeyi kibarlık olarak görsem de. Ona bakmanın kabalık olduğunu söylemeyi düşünüyorum ama dürüst olmak gerekirse, zamanımı boşa harcamaktan nefret ediyorum. Kesinlikle nefret ediyorum. Ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmaya çalışıyorum. Yarın sekiz buçukta açılır açılmaz Öğrenci Hizmetleri'nde olacağım. O zamana kadar onu değiştirebileceğimi düşünmek için hiçbir sebep yok.

Beni rahatsız eden ama onu hiç de rahatsız etmeyen uzun bir sessizlikten sonra, "Senin hikâyen ne?" diye soruyor.

"Hikâye mi? Ne hikâyesi?"

Evet, evet, kabul ediyorum. Kafeinin ilk etkisi kan dolaşıma karışmadan önce zekâm kayda değer değildi.

"Hayat hikâyeniz nedir?" Her kelimeyi bir çocukla konuşur gibi yavaş ve net bir şekilde söylüyor.

Lütfen, yapmayalım.

Bakışları tuhaf bir niyetten beklentiye dönüşüyor.

"Ah, bilirsin işte," diyorum, "anlatacak pek bir şey yok. Sadece normal şeyler. Doğdum. Okula gittim. Hayatımda ne yapmak istediğime karar verene kadar birkaç yıl çalıştım." Aslında doğru değil. Hâlâ hayatımda ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok. Herkes eğitiminde ilerlerken geride kalmanın, çıkmaz bir işte çalışmanın endişesi beni etkilemeye başladı, bu yüzden yirmi yaşına geldiğimde sosyal bilimlere bir iğne koydum ve herhangi bir yere girme şansımın yok denecek kadar az olduğunu bilerek aklıma gelen en iyi okullara başvurdum.

İnanın bana, buraya girdiğimde kimse benim kadar şaşırmadı.

"Ebeveynler mi?"

Ciddi misin? Bunu yapacak mıyız?

"Evet, iki tane var. İkisi de mavi yakalı işçi, her zaman yorgun, her zaman para konusunda stresli, ama birlikte mide bulandırıcı derecede mutlular."

"Güzel olmalı," diyor hüzünle.

Evet, yorgun ve para konusunda stresli olmak güzeldir, Miller. Gerçekten güzel.

"Kardeşin var mı?"

"Bir kız kardeş. Jenna. Benden beş yaş büyük. Maine'de yaşıyor. Mezun olduktan sonra oraya taşındı, o yüzden bugünlerde onu pek göremiyoruz."

"Onunla iyi anlaşıyor musunuz?"

O tanıdığım en iyi insan. O evi terk ettiğinde hayatım darmadağın oldu. Sadece 1.80 boyunda ama o yanımdayken kendimi hep güvende hissedirdim. Bunun sadece bir his olduğunu sanıyordum. Maine'e okumak için gidene ve her şey değişene kadar beni ne kadar kolladığından haberim yoktu.

"Evet."

Yüzünden tam olarak çıkaramadığım bir şey geçiyor, gözlerini kısıyor ve yanağında ağzına yakın küçük bir kırışıklık açıyor. "Hep bir kardeşim olsun istemişimdir."

"İşte oldu." Genişçe gülümsüyorum - kafein vızıltısı kendini belli ediyor ve filtremi aşındırmak için elinden geleni yapıyor. "Sonunda Miller MacAvoy'un istediği ama sahip olmadığı bir şey bulduk."

Bana garip bir şekilde bakıyor, gözleri kapalı ve temkinli. "İstediğim ama sahip olmadığım pek çok şey var."

"Evet, doğru." Onu küçük bir kıkırdamayla ödüllendiriyorum. Bunun komik olduğunu ben bile kabul ediyorum. "Demek tek çocuksun?"

"Teknik olarak evet, ama bu pek olası değil. Babamla tanışsaydınız anlardınız. O klişeleşmiş işkoliklerden biridir. Ailesi için her zaman çok meşguldür ve sorun çıkaran insanlara para saçmaktan çok mutlu olur. Her zaman aldattığından şüphelenmişimdir."

Sesinde hiçbir duygu yok. Kahve isteyip istemediğimi sorduğunda da aynıydı.

"Bu onlar için nasıl işliyor?"

"Şey"-kibirli bir omuz kalkıp iniyor-"çok mutsuz bir evlilikleri var. Birbirlerine katlanamıyorlar, gerçekten."

"Kocasının onu aldattığını biliyor mu?"

Yumuşak bir şekilde gülüyor ve ilk kez gözlerindeki ifade yüzündeki ifadeyle neredeyse eşleşiyor. "Bilmiyorum. Onu bu konuda hiç yakalayamadım ve inanın bana, denedim." Bir saniye düşündükten sonra karanlık bir parıltı beliriyor. "On altı yaşında açıldığında bu konuda çok tuhaftı. Tüm doğru şeyleri söyledi ama bana garip bir şekilde bakmaya devam etti. Şükran Gün'üydü, o yüzden evde bizimle kalmıştı. Kapana kısılmıştı, bilirsiniz. Cehennem gibiydi. Tüm hafta sonunu bakarak ama ne düşündüğünü söylemeyerek geçirdi. Bu beni çok kızdırdı. Beni o kadar sinirlendirdi ki annemi, asistanıyla ilişkisi olduğunu söylemekle tehdit ettim. Onu iş yerinde görmek için randevu falan aldım. Asistanını aradım ve ona ayarlattım." Bu anıya sevgiyle gülümsüyor. "Beni susturmak için banka hesabıma hatırı sayılır bir miktar para yatırmasını sağladım."

"Yapmadın."

"Evet, yaptım. O da bana ödeme yaptı, yani haklı olmalıydım."

"Öz babanıza şantaj mı yaptınız? Kızmadı mı?"

"Hayır, hiç de değil." Bu öneri karşısında şaşkın görünüyor. "Aslında bence gurur duyuyordu. Benim açımdan aptalca bir hareketti elbette, ama para kazanmanın bir yolunu gördüm ve onu kullandım. Babamın bütün dini buydu."

Peki.

Miller'ın ailesiyle benimki birbirine hiç benzemiyor diyelim. Birbirlerinden kilometrelerce uzaktalar. Dünyalar kadar. Işık yılları.

Miller'ın yaşadığı türden bir evde yaşamayı hayal bile edemiyorum. Ya da evler mi demeliyim. Los Angeles'ta, Hamptons'da, Vale'de ve

Güney Fransa, diğerleri arasında. Ama aynı zamanda birbirlerinden nefret eden ve şantaj eğiliminin olumlu bir özellik olarak görüldüğü ebeveynlerin olduğu bir evde yaşamayı hayal bile edemiyorum. "Neden birlikte kalıyorlar?"

Bana tapılacak kadar safmışım gibi gülümsüyor. "Her şeyi yapmalarıyla aynı sebepten. Para için. İnsanların ne düşündüğü için. Nasıl görüldüğü için."

Kapı öyle yüksek sesle çalınıyor ki sanki biri kapıyı yumrukluyor. Yerimden sıçradım. Miller telaşsızca kapıyı açmak için hareket etti.

"Mac. A. Voy. Mac. A. Voy. A. Voy," diye bağıyor her iki konuk da neredeyse eşit bir coşkuyla, odaya girerken birbirlerinin üzerine düşüyorlar.

İlk gelen Dan...Dane...Dwayne? Onun gibi bir şey. Onu kütüphanenin dışındaki avluda Miller'la takılırken görmüştüm. Saçları kısa, koyu renk ve sabahın sekizi için fazla şekilli. *Spor salonundaki tüm aletleri nasıl kullanacağımı biliyorum havası* var onda.

Diğerini tanımıyorum ama onu kampüste epeyce gördüm. Kızıl saçlı ve pembe tenli. Genellikle eli bir paket Cheetos'a gömülmüş halde görülürdü.

Yo Bros, eğer onlarla tanıştıysam.

"Dean ve Trip'i tanıyor musun?" Miller bana sordu. "N'aber," dedi Trip.

"Yo," dedi Dean.

Sana ne demiştin?

"Merhaba, ben Ryan," diyorum ve yataktan kalkıp onları karşılamalı mıyım yoksa yatakta kalıp bir kadın gibi kahvemi yudumlamalı mıyım diye panik içinde kararsızlığa dalıyorum.

Her iki durumda da fark etmez gibi görünüyor. Benimle belli belirsiz ilgilenmiyorlar, ilgileniyormuş gibi de yapmıyorlar. Miller bir çift atletik şort ve atlet giyerken gecesi hakkında sorular soruyorlar. Birkaç dakika içinde kapıdan çıkıyorlar. Miller dönüp bana ukala bir el sallıyor, bu da selamın hafif bir piçleştirmesine dönüşüyor. Elini indirmeden önce birkaç parmağını saçlarında gezdiriyor ve lanet olsun, eli tam olarak koyduğu yerde kalıyor. Tekrar.

Gürültülü şakalaşmaları ve koridordaki ayakkabılarının metronom gıcirtısı kaybolduğunda tamamen rahatlıyorum. Kahvemin son suyunu da içiyorum, yataktan kalkıp hala çantamda olduğundan emin olduğum granola barı aramak ile olduğum yerde kalıp bayılana kadar mide zarımın kendini kemirmesine izin vermenin erdemleri hakkında canlı bir iç tartışmaya giriyorum.

Zor bir durum.

Miller ve Yo Bros döndüğünde kalkmış, duşumu almış, masamda oturmuş Cuma gününe yetiştirmem gereken sosyoloji ödevim üzerinde çalışıyordum. Odaya doluştular, olgun bir spor salonu dolabı gibi kokuyorlardı. Trip ve Dean kanepeye oturdular. Trip su şişesini bulmak için çantasını karıştırıyor, birkaç yudum alıyor, yüksek sesle geçiriyor, şişeyi çantasına geri koyuyor ve bir paket Cheetos çıkarıyor.

Tanrım.

Miller yatağına uzanıyor ve bir kolunu başının altına koyarak kendini destekliyor. Bir süre bana bakıyor ve sonra hafifçe başını sallıyor. "Süpermen gözlüklerini sevdim."

"*Aslında* onlar Süpermen gözlüğü değil. Clark Kent gözlüğü. Süpermen'in x-ray görüşü, ısı görüşü, teleskopik ve mikroskobik görüşü var, bu yüzden gözlüğe ihtiyacı yok. Clark Kent onları kılık değiştirmenin bir parçası olarak takıyor."

Benim hakkımda henüz sağlam bir kişisel profil oluşturmadıysanız, eminim şimdi kristal berraklığında bir odak noktası haline geliyordur, ha?

Yo Bros'un çenesi hafifçe düştü. Yanağımdan hiç de etkilenmiş değiller. Trip ağzındaki parlak-turuncu çamuru yavaşça çiğnerken kaşlarını indiriyor ve benimle ilgilenmeden önce yutkunmayı bekliyor. Gülümsemesi tanıdığım bir şeye dönüştü. Tehditkâr bir şeye. İğrenç bir şeye. Bu tür insanlardan çok iyi bildiğim bir şey.

Kalp atışlarım hızlanıyor, savaş, kaç ya da donup kalmanın erken uyarısı devreye girmek üzere. Keşke öyle olmasaydı. Keşke böyle insanlar beni etkilemeseydi, ama bunca zaman sonra hâlâ etkiliyorlar.

Bana yeni bir laf sokmak için ağzını açmadan önce Miller'a bakıyor.

Bir dakika. Bana pislik yapmak için Miller'ın onayına mı ihtiyacı var?

İzin mi, onay mı yoksa cesaret mi arıyor, açıkçası bilemiyorum ama her iki durumda da bunu alamıyor. Miller bana genişçe gülümsüyor ve sonra Trip'e titremeyen ya da kırışmayan çelik gibi gri gözlerle bakıyor.

İzin verilmedi.

Kimin daha çok şaşırdığını söylemek zor: Trip mi, Dean mi, yoksa ben mi?

"Hımm," diyor Miller hafifçe. "Sanırım Clark Kent gözlüklerini sevdim."

Sonraki yirmi dakika boyunca ben çalışıyormuş gibi yapıyorum, Yo Bros ise fıçıyı kazıyarak ufuk açıcı bir sohbetin tortularını arıyor. Elleri boş dönüyorlar. Yine de, antropolojik olarak konuşursak, davranışları tamamen ilgimi çekmiyor değil. Duruşları var. Gagalama düzeni. Tapınmanın alt akımı. İster inanın ister inanmayın, bu soytarılığı yöneten açık kurallar var gibi görünüyor. Şakalar, sohbet konuları ve hatta kimin konuşacağı ya da ne kadar yüksek sesle güleceği bile Miller'a bağlı gibi görünüyor. Tepkileri anlık. İyi çalışılmış ve hepsi gizli. Eğik bir kaş iması. Hafif bir kaş çatma.

Eve

t.

Hay

ır.

Ha

yır.

Tek kelime etmiyor ve etkileşimi kaçırdığınız için affedilebilirsiniz, ama orada. İnanın bana, orada.

Aramda bir üçlü penis var ve çekilmez oda arkadaşım tarafından yönetiliyorlar.

*Hepsine hükmedecek bir sik. Tanrı
yardımcım olsun.*

Yapmamaya çalışsam da, onlar giderken yüzümün kontrolünü kaybediyorum, soğuk ter ve sahte peynir kokusuna burnumu çeviriyorum.

"Hayranı değilsin, ha?" Miller onları dışarı çıkardıktan sonra sırtıyor. "Uh, ben-"

"Lanet olası Cheetos, değil mi?"

Sanki bir bağ kurmuşuz gibi gülümsüyor ve bunu bir zafer olarak görüyor. Hiç muhatap olmak istemesem de, içimde ona izin verecek gücü bulamıyorum. "Hayır, sadece böyle insanlara katlanamıyorum."

"Ne gibi insanlar?"

Cevap vermiyorum. Cevap vermeme gerek yok. Söylenmemiş sözcükler, *senin gibi insanlar*, kışından kocaman bir işaret çıkan bir zeplin gibi havada asılı kalıyor.

Görevime geri dönüyorum ve Miller'ın spor kıyafetlerinin havada uçuşup sepetine girdiğini hissettiğimde tepki vermemek için elimden geleni yapıyorum.

Bir süre sonra banyodan çıkıyor, üzerinde beyaz bir havludan başka bir şey yok. Havlu kalçalarına o kadar tehlikeli bir şekilde sarılmış ki nefesim bir an için kesiliyor. Yatağının ayakucuna yaslanmış, omuzlarında ve göğsünde su damlacıkları parlıyor. Saçları ıslak, havluyla kurutulmuş ve dağınık. Yüzü mükemmel. Kusursuz bir cilt, pembe

Dudaklar. Yüksek elmacık kemikleri ve sert erkeksi açılar. Kukuletalı göz kapakları ve ona neredeyse Slav görünümü veren kısık gözler.

Beni bakarken yakalıyor ve gülümsüyor, uzanıp beline sıkıştırdığı havlunun köşesiyle oynuyor, bir o yana bir bu yana savuruyor.

Bunu yaparken gövdesi kıvrılıyor. Kasları gergin, ortasından aşağı doğru uzun çizgiler çiziyor. Göbeğinin düştüğü yerde koyu bir gölge var. Pürüzsüz, bronzlaşmış bir ten. Hareket ettikçe ince bir altın sarısı saç izi ışığı yakalıyor. Minik kıvrılmış saçlar daha aşağıya bakılması için ısrar ediyor.

Dudakları geriye doğru sıyrılarak tam kare dişlerini ortaya çıkarıyor. "Protein shake?" "Gguck."

Bana ne olduğundan emin değilim ama nedense beynimde ya da gözlerimdeki bir şey arızalandı. Bakışlarımı havlunun üzerindeki elden çekemiyorum. İstemediğimden değil. İstiyorum. İnanın bana, istiyorum. Sadece şu anda, tam şu anda, bunu nasıl yapacağımı hatırlayamıyorum.

Havluya tekrar vuruyor. Metakarplar çıkıntı yapıyor. Derisinin hemen altında kalın bir damar kıvrılıyor. Uzun parmaklar kıvrılıyor.

Havlu yere düşüyor.

Ayaklarının dibinde kabarık beyaz bir su birikintisi oluşuyor ve tepedeki ışıktan geniş bir altın rengi deri parlıyor.

Bunun bana gözlerimi nasıl hareket ettireceğimi hatırlattığına inansen iyi edersin. Başımı da. Aslında tüm vücudumu. Koltuğumda o kadar hızlı dönüyorum ki sandalyem yere sürtünüyor. Bir daha hareket etmedim. Kıpırdamadan oturuyorum, başımı Miller'dan keskin bir şekilde çevirmiş ekranıma bakıyorum ve bu sabah yazdığım saçmalıkları anlamaya çalışıyorum. Tek bir cümleyi bile takip edemiyorum. Oda sessiz. Ölüm sessizliği. İçimden gelenler dışında hiçbir ses duyulmuyor: titrek nefesler ve kalbin biraz fazla hızlı atışı.

Yine de Miller'ın gülümsediğini biliyorum.

Bunu duyabiliyorum.

Nasıl olduğunu bilmiyorum çünkü hareket etmiyor ya da konuşmuyor ama duyabiliyorum.

Yüksek sesle.

Dizüstü bilgisayarımın sağ üst köşesine bakıyorum. Saat sabah on kırk bir. Bu cehennemin bitmesine yirmi bir saat kırk dokuz dakika var.

Ryan

Öğrenci Hizmetleri binasının ağır çift kapısını iterek açarken adımlarımda KÜÇÜK BİR BAHAR var. Ceviz ağacından panellerle kaplanmış resepsiyon alanı, büyük sulu mavi yer karoları, yazıcılar ve evraklarla dolu masaların bulunduğu kutu gibi bölmeler ve burada olmaktan pek de memnun görünmeyen insanlarla hızla çözülen sade bir görünüme sahip. Buraya gelmek her zaman kapısında Sadece *Beyler* Girebilir yazan şehir kulüplerinden birine adım atmış gibi hissettirir, ancak birkaç adım attıktan sonra kendinizi sanki portalla seyahat etmişsiniz gibi DMV'de bulursunuz.

Evden uzaktaki ev.

Önce sağa sonra sola dönüp Bev'in masasına en yakın dört metal sandalyeden birine oturuyorum. Yolda göz yaşartıcı derecede pahalı ama işe yaradığı bilimsel olarak kanıtlanmış kırmızı kadife kek için durmuş olmama rağmen erkenciyim. Zihinsel olarak şikayetimi prova etmeye başlamak üzereydim ki çok renkli saçaklı bir hırka giymiş uzun siyah saçlı bir kitle içeri daldı.

Hay aksi.

Bu Emily Parker. Emily Parker. Kampüsteki en güzel kızlardan biri. Kolayca. Bakmamaya çalışıyorum ama yine de kığım terlemeye başlıyor.

Sakin ol, seni salak. Seninle konuşmayacak. Muhtemelen seni fark etmeyecektir bile.

Dümdüz önüme bakıyorum ve ona eski sinsi yan gözle bakma dürtüsüne direniyorum çünkü arkadaşım Nicole bana birçok kez kadınların erkekler bunu yaptığında her zaman anladığını söylemişti. Sanırım tam olarak şöyle demişti: "*Dünyadaki her kadın erkekler bunu yaptığında anlar. Biliyoruz ve bunun için seni yargılıyoruz.*"

"Affedersiniz."

Önce sağıma, sonra soluma baktım. Burada başka kimse yok.

Tanrım. Benimle konuşuyor.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Bilinmeyen bir nedenden dolayı çok kötü, çok dolgun bir İngiliz aksanı benimseyerek söylüyorum.

Hay sikeyim!

Böyle şeyler bana insanlara gerçekten ama gerçekten izin verilmemesi gerektiğini hatırlatıyor.

Saçlarını iki eliyle düzeltiyor ve kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. Hırkası bir omzundan düşüyor. Tekrar yukarı çekiyor ama bu hareket diğer omzundan da düşmesine neden oluyor. Hırka-omuz meselesinde yenilgiyi kabul ediyor ve bana bakmamaya çalışmam gereken şeyler listesine eklemem için açıkta kalan soluk krem rengi bir omuz bırakıyor.

"Görmem gereken yerde olup olmadığımı biliyor musun?" -kucağındaki kağıt yığınını karıştırıyor ve yırtık bir kağıt parçası buluyor, üzerine ne karalandığını okumak için başını yana eğiyor- "Beverly Washington?"

Bir yanım İngiliz aksanıyla devam etmenin en iyisi olacağını düşünüyor, çünkü zaten kendimi adamıştım, ama diğer yanım alçakgönüllülükle, ilk seferinde her şeyi berbat ettiğim için, bu saçmalığa bir son vermeme öneriyor.

"Evet." Tüm vücudumu ileri geri sallayarak özenle başımı sallıyorum. "Bev'i görmek için tam da olman gereken yerdesin."

Aksan değişikliğini fark etmemiş gibi görünüyor ya da fark ettiyse bile ona dokunmak istemiyor ve bunun için onu kim suçlayabilir ki? Beni değil, orası kesin. "O... iyi mi?" Ağzı eğiliyor ve alnında yatay çizgiler oluşuyor. "Biraz korkutucu olduğunu duymuştum."

"Şey"-kendimi övmek gibi olmasın ama Bev'i iyi tanırım-"aptallara *tahammül* etmez. Sanırım bunu söylemenin en iyi yolu bu. Yani bir oda arkadaşından şikayet edeceksen, ciddi bir sorunun olsa iyi olur, anlıyor musun?" Saçını tekrar düzeltiyor. "Sanırım var. Oda arkadaşım banyo dolabında bir tavuk leşi bulundurmaya sevir. Nedenini bilmiyorum ama çok hoşuna gidiyor. Sonuncusu uzun süre orada kaldı." Yüzünü buruşturuyor. "O kadar kötü kokuyordu ki hasta olacağımı sandım. Dün çöpe attım. Atmak zorundaydım. Onu almak için eldiven ve bu maşa gibi şeyleri aldım... ve... hemen fark etti. Çılgına döndü. Neredeyse bir saat boyunca bana bağırdı. Ne yapacağımı bilemedim." İri mavi gözleri nemleniyor ve gözlerini hızlıca siliyor, bunu yaparken de gözlerini benden kaçırıyor. "El kitabında duvarları tahrip edemeyeceğimiz yazıyor, biliyorsun."

ya da mobilyaları?" Destekleyici bir şekilde başımı sallıyorum. "Şey, o yaptı. Yatağının üstündeki duvara, içinde alevler olan kocaman gözleri olan tuhaf, kızgın bir yüz çizdi. İlk boyadığında kırmızıydı ama kuruduktan sonra kahverengi bir renge dönüştü ve... ve-" Bu kez tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor ama onu silmiyor ya da başka tarafa bakmıyor. Sesini fısıltıya indiriyor. "Sanırım bu kan."

Tanrım.

"Gerçekten her şeyden şikâyet eden insanlardan biri olmak istemiyorum ama artık onunla yaşayabileceğimi sanmıyorum. Yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Bev'in odasının penceresindeki perde gürültüyle açılarak beni Emily'yi şikâyet etmenin -ya da benim tercih ettiğim şekliyle kendini savunmanın- tamamen normal olduğu konusunda eğitmek zorunda kalmaktan kurtardı.

"Ryan Haraway," diye gürliyor Bev, "bu sen olmasan iyi olur." Emily endişeyle bana bakıyor.

"Benim." Utangaç bir şekilde gülümseyip elimi ona uzatıyorum.

O da elimi tuttu. Kavrışı hafif, elleri kemikli ve yumuşak. "Emily."

Sanırım bu yeni bir bilgiymiş gibi davranarak makul bir iş yapıyorum, ama emin değilim. "Bev için endişelenme. Biz böyle oynarız. Hadi, ben de seninle geliyorum."

"Bev, bana bir saniye ver. Buna *bayılacaksın*." Bev'in neredeyse on iki yıldır bu rolde olduğunu biliyorum ve bunu hala yapıyor olmasının ana nedeni korkunç oda arkadaşı hikayeleri için yaşıyor olması. Onlar için yaşıyor. Onları yiyip bitiriyor ve kocası Mal ile paylaşmak için bir köpek çantasında eve götürüyor.

Ben onun odasındaki koltuklardan birine oturuyorum, Emily de diğerine. Bev'e kırmızı kadife keki uzattım. Kuşkuyla baktı ama aldı. Bu iyiye işaret.

"Öğrenci numarası," diyor, inanılmaz uzunlukta, parlak renkli tırnaklarını klavyesine vururken bir yandan da Emily ile göz temasını kesmiyor. Öğrenci numarama ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen ezberlemiştir ya da bilgisayar ekranına yapıştırdığı bir post-it'te şu kelimelerin altına yazıyordu *Yasaklandı* veya *Kara listeye alındı* veya *Bu kişiyle iletişim kurmayın*.

Yine de ona veriyorum, sadece güvende olmak için.

Emily kederli hikayesine başlıyor, sesi zayıf ve titrek ama ilerledikçe güç kazanıyor.

"Uh uh." Bev'in gözleri tiksintiyle genişliyor. Eğer onu benim gibi tanıyorsanız, gözlerinin ve ağzının köşelerine özenle sıkıştırılmış ince bir ilgi akımı fark edersiniz. "Peki bu tavuk, kızarmış tavuk muydu yoksa kızarmış mıydı?"

Mal'a götürmek için bu kadar detaya ihtiyacı olacak.

"Uh, sanırım sadece piliç çevirme. Bilirsiniz, Costco'dan plastik kaplar içinde aldığınız türden." Bev sempatik bir şekilde başını sallıyor. "Kapları da saklıyor."

Hikâye ilerledikçe Bev üç ya da dört kez "Yok canım," diyor, başı inanmazlıkla sallanıyor. Emily kanlı duvar resmine geldiğinde "Hayır, yapmadı!" diye bağıyor. "Kızım! Aylar önce burada olmalıydın. Bu şekilde yaşayamazsın!"

Emily rahatlayarak yüzünü ellerinin arasına alıyor ve sinir bozucu derecede tatlı küçük burun çekişlerini ve tek tük hıçkırıklarını ihmal ediyor.

Bev gözlerini bana diyor ve ne demek istediğini anlamadığımda sert bir şekilde Emily'yi işaret ediyor ve ardından hiç de hoş olmayan bir okşama hareketi yapıyor.

Oh.

Uzanıp Emily'nin omzuna üç kez hafifçe vuruyorum, yarı yarıya geri çekilmesini bekliyorum. Bunun yerine, dokunuşuma doğru eğiliyor ve Bev öfkeyle dokunurken omzuma doğru ağılıyor.

"Tamam," dedi sonunda. "Senin için bir yer buldum. Tek yataklı." *Tek yataklı mı? Tek yataklı mı? Bu da ne, Bev? Aylardır tüm kampüste tek kişilik yatak kalmadığına dair yeminler ediyorsun.* "Bunu böyle acil durumlar için açık tutuyorum."

Emily, Bev'in uzattığı mendili alıyor, gözlerini siliyor ve burnunu sümkürüyor. Kirpikleri ıslak ve birbirine yapışmış, sanki simli rimel sürmüş gibi görünüyor. Kan çanağına dönmüş gözleri ya da lekeli yanakları yok. Aslında, şu anda ağlamaya başlamadan önceki halinden daha iyi görünüyor olabilir.

Hayat gerçekten de acımasız ve sıra dışı bir sürtük, değil mi?

"Sanırım buraya sadece arkadaşın Emily'ye yardım etmek için geldin," diyor Bev.

"Hayır, hayır, korkarım değil, Bev. Ne yazık ki yeni oda arkadaşım işe yaramıyor." Bev kollarını göğsünde sıkıca kavuşturur. "Öyle mi? Neden olmasın?"

Dürüst olacağım: Hiç kimse ev arkadaşından şikâyet ederken Emily'ninki gibi davranmak istemez. Yapamazsın işte. Bu beni biraz oyundan düşürdü. Kendimi, "Sabahları bana kahve yapıyor ve bunu bir sik kupasında servis ediyor" ya da "Süpermen ve Clark Kent gözlükleri arasındaki farkı bilmiyor" dışında bir şey bulmakta zorlanırken buluyorum.

Bu benim ilk rodeom değil ve Bev'in bana ve kırmızı kadife pastaya karşı zaafı olduğunu bilsem de, bunun için bana binadan gülererek çıkar.

"Uzlaşmaz farklılıklar," diyorum kararlılıkla. Resmi şikâyetler söz konusu olduğunda bazen daha azı daha çoktur. Bazen gerçek güç, itidal göstermekten gelir.

Bev'in ağızı küçük bir nokta şeklinde büzülüyor. Gözünü kırpmıyor. Zerre kadar eğlenmiş görünmüyor. Eğer benimle uğraşmak hayatında ihtiyacı olan son şey değilse, kesinlikle sondan ikinci ya da üçüncü şey. Şu anda bana yardım etmek için hiç de uygun bir ruh halinde değil.

"Horlayan Steve'den daha mı uzlaşmazsın?" diye soruyor küçümseyerek. "Evet."

Ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği.

"Durmadan keten tohumlu kraker çiğneyen ve kalemiyle dişlerinden çıkaran kişiden daha mı kötü?"

Buna misofoni deniyor Bev ve bunu sana daha önce açıklamamışım gibi davranma.

"Evet, çok daha kötü."

Parmaklarını birleştiriyor ve çenesini beklentiyle parmaklarının üzerine koyuyor.

Bocalıyorum. Bu hiç bana göre değil. Genelde kendimi savunmam gereken durumlarda kendime gelirim ama şu anda söyleyecek tek bir şey bile bulamıyorum: *"O bir pislik, Bev. Sürekli çıplak dolaşan bir sik. Uçuk pembe meme uçları olan bir sik. Meme uçları dudaklarının rengine neredeyse tıpatıp uyuyor. Gömleğini her çıkardığında erekte olan meme uçları bu arada. Henüz tam emin değilim ama sanırım o lanet şeyi çıkarma konusunda bir fetişi olabilir. Saçları sebepsiz yere koyduğu yerde kalan bir penis. Uzun, kalın bir sik... Düşünmeden edemediğim bir sik. O kadar uzun ve kalın bir alet ki, yumuşak olduğunda bile, onu gördüğüm andan beri aklımda tek bir düşünce var."*

Açıkçası, bunların hiçbirini Bev'e söyleyemem, ama doğru. Elimde değil. Böyle olmaya çalıştığımdan değil. Heteroseksüel ya da biseksüel olduğımdan ya da bu seçeneklerden herhangi birine üzüldüğümünden bile değil.

Sadece merak ediyorum.

Miller MacAvoy bir yetiştirici mi yoksa bir duş mu? Ve eğer bir duş değilse, o zaman Tanrı bir sadisttir.

Bev sessizliğimi yenilginin kabulü olarak algılıyor ve bana hafifçe çarpık bir işaret parmağı sallıyor. "O yerleştirmeyi sana ben ayarladım, Haraway.

Ve sen bunu biliyorsun."

Bev birkaç sayfanın çıktısını aldı ve Emily'ye ikisini imzalayıp geri gönderdi. Ben gitmeye hazırlanırken kalın Pandora bilezikleri şıngırdıyor ve bana kendinden memnun küçük bir sırıtış atıp dikkatini Emily'ye çeviriyor. Benimle işinin henüz bitmediğini çok geç fark ediyorum.

"Neden Ryan'dan taşınmana yardım etmesini istemiyorsun, tatlım? İlk dersi öğlene kadar değil ve sen onun binasına taşınyorsun. Yardım etmeyi çok ister."

"Gerçekten mi?" Emily rahatlamamanın tüm tonlarını yaşıyor, yüzü pembeleşiyor ve kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor. "Oh, *teşekkür ederim*."

Bev gülümsüyor, kendinden dayanılmaz derecede memnun görünüyor, göz kırpmıyor ve ben ona ölüm bakışları atmak için dönüp baktığımda "Bir şey değil" diyor.

Miller

Ryan kapıyı açıyor, bana ters ters bakıyor ve çantasını masasının yanına bırakıyor.

Yalan söylemeyeceğim. Bir oda arkadaşım olacağını öğrendiğimde biraz üzülmüştüm. Kim üzülmmez ki? Daha önce hiç birkaç günden fazla aynı mekânı bir başkasıyla paylaşmak zorunda kalmamıştım ve bunun tarzımı bozacağını düşünmüştüm.

Özellikle de iş sevişmeye gelince. Ki bunu yapmayı seviyorum.

Hem de çok.

Yani evet, kasvetliydim ama onunla tanışınca neşem yerine geldi. Hem de nasıl. Sonuna kadar. İki omzundan sarkan çantaları ve elinde kocaman bir kitap kutusu vardı. Kapıyı tekmeleyerek açtı ve içeri girmeye çabalarken ayağıyla aralık tuttu. Beni ilk kez gördüğünde gözlerinin içine bakıyordum. Yüzü bir tabloydu. Daha önce kimsenin bana böyle baktığını sanmıyorum. Tiksinti. Saf ve filtresiz. Saklamaya çalışmadan doğrudan aşağılama.

Garip bir şekilde hoşuma gitmişti.

Ben de garip bir şekilde ondan hoşlanıyorum. Cehennem gibi huysuz ve beceriksiz ama bakılacak bir şey. Alışılmadık bir şey. Uzun boylu, benim kadar uzun değil ama 1.80'e yakın diyebilirim ve esmer. Zamanının çoğunu yüzüne düşerek ve öfkeyle yolundan çekilerek geçiren koyu çikolata rengi saçları ve zengin zeytin rengi teni var. Gözbebeklerinin yanında sarı ve yeşilden çılgın benekleri olan kahverengi gözler. Ben yanındayken sürekli daralan, ağzımı her açtığımda yuvarlanmanın eşiğinde tehlikeli bir şekilde sallanan gözler.

"Nerelerdeydin?" diye soruyorum.

Çenesini indiriyor ve sanki bu son derece kaba bir soruymuş gibi sertçe göz kırpmıyor.

Klasik yakışıklı diyebileceğimiz biri değil. *Kafese kapatılmış ve bu yüzden kızgın bir vahşi hayvan görüntüsü* var. Yüz hatlarında asimetrik bir şey var ve burnu büyük. Yüksek bir köprüsü var ve kancalı. Kusurlu mu? Kesinlikle evet. Ama tüm bunları bu adam yapılırken bir araya getirdiğinizde, *lanet* olsun. Başka tarafa bakmayı zorlaştırıyor. Elimi uzatıp onu yatıştırmak mı istiyorum yoksa dişlerini gösterme ihtimaline karşı ona sırtımı dönmekten mi korkuyorum bilemiyorum.

"Öğrenci Hizmetleri."

Her zamankinden daha öfkeli görünüyor ve bir dakikamı alıyor ama sonunda oraya varıyorum. "Barınma bölümü, ha?"

"Evet."

"Onlardan seni taşımalarını mı istedin?" "Evet."

Utanmış ya da üzgün görünmüyor bile. Sonunda benden bile daha hıyar biriyle tanışmış olmanın saf sevinciyle kahkahalarla gülüyorum.

"Toplanmana yardım etmemi ister misin?" Alay ediyorum.

Yüz ifadesinden hiçbir yere gitmediğini anlayabiliyorum. Bana fena halde takıldı. Cevap vermeden masasına oturuyor ve dizüstü bilgisayarını açıp hiçbir şey yazmadan ekrana bakıyor, tıpkı dün yaptığı gibi.

Kanepeye oturup bir süre onu izliyorum. Omuzları kalkık ve başı hafifçe sola eğik. Bir şey bekliyormuş gibi görünüyor. Çarpışmaya hazırlanıyor. Tişörtü yıpranmış, solmuş haki renkte ve üzerinde küçük kabarcıklar var. Uzun boylu olmasına rağmen sırk gibi ve en az bir beden küçük bir tişörtle rahatlıkla kurtulabilir. Geniş omuzları ve dar kalçaları var. Kıyafetleri, yüksek moda gibi görünen ama daha çok vücut tipine göre nasıl giyinmesi gerektiğine dair bir fikri olmamasının ürünü olan bir şekilde üzerinden sarkıyor.

"Ne yapıyorsun?" Sinir bozucu olduğunu duyduğum şarkı söyler gibi bir sesle soruyorum. Burnundan sert bir nefes üflüyor. Bu beni gülümsetiyor. "Her zamankinden daha kötü bir ruh halinde görünüyorsun."

"Bak, yarım günümü Emily'nin taşınmasına yardım ederek geçirdim. Sosyoloji ödevimin gerisinde kaldım ve birkaç saat içinde işe gitmem gerekiyor."

"Emily kim?"

"Emily Parker."

"Emily'yi tanıyor musun?"

Omuzları gerildi, kasları sıkılaştı. Burnundan nefes alıp ağzından veriyor. "Onunla bu sabah tanıştım."

"Onunla yeni tanıştın, ha? O zaman taşınmasına yardım etmen çok iyi oldu."

"*Korkunç* gibi kelimeler söyleme. Bunu başaramazsın."

Gülümsüyorum. Elimde değil. "Beni daha yakından tanıdığında Ryan, her türlü şeyden paçayı sıyrabileceğimi göreceksin."

Konuya girmemeyi tercih ediyor ve notlarını okuyup okuduklarının altını sarı fosforlu kalemle çizerek büyük bir gösteri yapıyor.

"Neden bu kadar çok çalışıyorsun ki? Burada olmanın amacı çok yönlü bir eğitim almak değil mi? Sosyalleşmek de ders çalışmak kadar önemli. Hatta burada kuracağımız iletişim ağı, sonunda alacağımız kâğıt parçasından bile daha önemli olabilir. Sürekli çalışıyor ya da ders çalışıyorsanız bunu nasıl yapacaksınız?"

İşte bu kadar. Öyle olacağını hissetmiştim. Sandalyesinde döndü, gözleri öfkeyle parladı.

"Flaş haber Miller, bazı insanlar çalışmak zorundadır. Bu şekilde para kazanırlar." Son kelimeyi uzattı, dudakları gergin, dişleri görünüyordu. "Yiyecek, barınak ve bunun gibi şeyler için. Herkesin her şeyi finanse eden bir babası yok, tamam mı?"

"Oh," diyorum sanki bu *çok* ilginçmiş gibi. "Peki sen ne iş yapıyorsun?"

"Hizmet ediyorum."

"Nereye?"

Yüksek sesle iç geçiriyor ve tavana bakarken başı hafifçe eğiliyor. "Pepe's."

"İyi mi? Denemek istiyordum." "Deneme."

Kısık bir kıkırdama beni terk ediyor. "Beni beklemek istemiyorsun, ha? Nasıl olur? Sana her sabah kahve servisi yapıyorum ve bu konuda tuhaflaştığımı görmüyorsun."

Cevap vermeden sandalyesini geri çevirip ekrana bakıyor. Benimle buraya kadar geldi ve nedenini bilmiyorum ama bunu seviyorum.

Uzun süre başını eğik tutuyor. Hareket etmiyor ya da ses çıkarmıyor. Bir süre oturup kafasının arkasını izliyorum. Saçları aşırı uzun, boynunun yumuşak kıvrımına doğru kıvrılıyor. Eğer belirli bir tarzı korumaya çalışıyorsa, üç ya da dört hafta önce kestirmek için doğru zaman olabilirdi. Cildi

bronzlaşmış, pürüzsüz ve berrak ama gömleğinin yakasında kaybolurken birkaç ton soluyor.

Size vücudunun geri kalanını anlatmayı çok isterdim. Gerçekten çok isterdim. Ama yapamam, çünkü nedense oğlum bu konuda çok ketum. Sabahları yorganını koltuk altlarına kadar çekiyor ve banyoya gidip geliyor, üstünü değiştirdiğinde kapıyı kapatıp kilitliyor.

Atletimi çıkarıp çamaşır sepetine atıyorum. Ryan'ı rahatsız ettiğini hissetmem dışında bunu yapmak için gerçek bir nedenim yok ve ayrıca, hayatımın yarısını spor salonunda bu boku göstermemek için geçirmiyorum.

Sanırım aynı odayı paylaştığımız sürece örnek olmayı kendime görev edinebilirim. Vücut pozitifliği, kendini kabullenme ve tüm bunlar. Ben fırlattığımda kafası birkaç santim öne doğru savruluyor, her ne kadar onu bir mülle ıskalasa da. Arkasında durup bir süre daha onu izliyorum, başparmağımı omurgasında gezdirip boynundaki her bir omurun kemikli çıkıntılarını çizme isteğiyle savaşıyorum.

Acaba bunu yaparsam bana yumruk ya da tokat atar mı?

Garip bir şekilde, bu iki seçenek de cazip geliyor. Bu benim için alışılmadık bir durum. Genelde bu tür şeylerden hoşlanmam. En azından iş almaya gelince. Eminim ona serçe parmağımı bile değdirsem çok kızardı. Bahse girerim ayağa fırlar, yumruklarını sıkar, öfkelenirdi. Eminim gözlerindeki o altın benekler parlardı. Eminim vahşi görünürdü.

Eminim şu anda olduğundan daha da vahşi görünürdü.

Dişlerimi boynuyla omzunun birleştiği ete geçirsem eminim çok tatlı bir ses çıkarırdı.

Daha sonra beni öldürmek istese bile usulca inler ve gözlerini devirirdi.

Eminim tadı o kadar güzel olurdu ki, neredeyse buna değebilirdi.

"Dört kişilik masa." Hostese katlanmış bir yirmilik uzatıyorum. "Ryan'ın bölümüne oturabilir miyiz lütfen?"

"Elbette," diye mırıldanıyor, gözlerini belirgin bir şekilde genişleterek. "Barın yanında açık bir kabinimiz var. Ryan'la arkadaş mısınız? Üniversiteden tanıyor musun? Seni burada görmekten çok mutlu olacak. Tam da ihtiyacı olan şey bu çünkü pek iyi bir gün geçirmiyor. İşe giderken kamyoneti bozuldu, o yüzden buraya geldiğinde biraz keyifsizdi-"

Dean, Trip ve Sienna yerlerini alırken o gevezelik ediyor. Kabinin kenarında bir yer bulabilmek için geride duruyorum.

Ryan birkaç dakika sonra masamıza geliyor, yüzünde normalde iğrenç bir suç mahalline yeni rastlamış birinin görmeyi bekleyeceği bir ifade var.

Elindeki menüleri kabaca masaya bırakıyor. "Ne istiyorsunuz?"

Trip ve Dean bir an için Çağkıklıkla birbirlerine bakıyorlar ve sonra Ryan "a saldırmak için kendilerini hazırlıyorlar. Sert bir bakış ve rahat bir gülümsemeyle onların sözünü kesiyorum.

"Vay anasını," diye bağıyor Sienna, gözleri parlayarak Ryan'ı bir aşağı bir yukarı süzerken, "sen Vibe Check'te barmenlik yapan adam mısın?"

"Evet," diyor Ryan, not defterini açıp kalemini hazırlayarak içki siparişimizi alıyor ve bir an önce yanımızdan uzaklaşıyor.

"Perşembe ve Cuma geceleri, değil mi?" *Tanrım, Sienna, bu gece seni dışarı çıkardığıma pişman etme beni.* "Arkadaşım Lori, sen çalışırken hep gitmeye çalışırdı. Koyu renk saçlı, çok konuşan bir kız." Ryan onu duyduğuna dair pek bir belirti göstermiyor, ama o bunu fark etmiyor. "Orada çalışmayı neden bıraktın?"

"Kovuldum."

"Hayır!" Sienna onun adına öfkeleniyor. Onunla daha yeni tanışmış ama Vibe Check gibi sinirli bir barın onun gibi bir yüzü işten çıkarmasına anlam veremediği açık. Doğrusu, haklı olduğu bir nokta var. "Seni neden kovdular?"

Ryan gözlerini kırıştırıyor ve burnunun ucuyla ona bakıyor. "Tavır problemiyle ilgili bir şey."

Tanrım, sadece seksi değil.

Karmaşık ve kaba biri.

Dean ve Trip başlarını sallıyorlar ve Sienna bunun mantıksızlığı karşısında kendi başını sallıyor.

"Size içecek ne ikram edebilirim?" Duruşunu fazla dikleştiriyor, topuklarını sıkıca birbirine vuruyor ve sonra hemen mahcup görünüyor.

Tanrım. Nasıl davranması gerektiği hakkında hiçbir fikri yok. Hem de hiç.

Onun olayı bu. Ve lanet olsun, ben de buna bayılıyorum.

Trip ve Dean'in yüzleri yavaş bir şaşkınlığın resmiydi. Diğer yandan Sienna büyülenmiş durumda. Tamamen büyülendi. Sanki garsonların artık bu tür şeyler yapmamasının ne kadar üzücü olduğunu yeni fark etmiş gibi ve bunun bir parçası olmaktan çok mutlu.

Ryan birkaç dakika sonra dönüyor ve masaya bir kase cips ve biraz salsa atıyor, salsa masaya sıçrayacak kadar güçlü bir Çekilde bırakıyor.

"Hoppala." Sienna gülümsüyor, yüzünü hafifçe çevirerek Ryan'ın en iyi tarafını görmesini sağlarken, Ryan'ın bunu yapmasına fırsat vermeden dökülenleri birkaç kâğıt peçeteyle siliyor.

Sienna kendine dikkat etse iyi olur.

İhtiyacım olan son şey onun ateşli sarışınlığının Ryan'a aşık olduğuna karar vermesi. Henüz yönelimini bilmiyorum. *Sanırım* birkaç kez üstümü değiştirirken bana baktığını hissettim ama Sienna'ya hepimize olduğundan daha az kızgın gibi görünüyor ve bundan hoşlandığımı söyleyemem.

Ona uyarıcı bir bakış attım. Margaritasının kenarındaki tuzu bir kedi yavrusunun kâsedan krema yalaması gibi yalıyor ve fark etmemiş gibi yapıyor.

Hay sikeyim.

Diğer masalarda beklerken gözüm Ryan'ın üzerinde, onu izlerken sohbeta zar zor ayak uydurabiliyorum. Zamanlaması iyi ayarlanmış birkaç hmm ve mmm yapabiliyorum, ama hepsi bu kadar.

Ryan berbat bir garson. Bu çok açık. Unutkan ve aşırı derecede tacizci, her an müşterilerinden birine karşı şiddet eyleminde bulunmaya hazır.

Yine de iyi vakit geçiriyorum. Ryan hakkında yeni bir şey öğreniyorum: sadece ben değilim. Omuzlarındaki gerginlik sürekli ve kötü ruh hali de öyle. Bu beni rahatlatıyor. Ayrıca, sipariş ettiğim dana fajita yerine tavuk enchiladas almama rağmen Pepe's'in yemekleri mükemmel. Lezzetler inanılmaz. Kesinlikle tekrar geleceğim. Ve yakında.

Çıktığımızda sadece birkaç masa doluydu ve dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu, bu yüzden diğerleri için bir Uber çağırdım ve Ryan'ın vardiyasını bitirmesini arabamda bekledim.

Ryan

ŞÜKÜRLER OLSUN KI BITTİ. Cehennemden farksız bir vardiyaydı ve bunun tek sebebi Miller'ın Pepe'yi varlığıyla onurlandırmayı kendine görev edinmesi değildi. İşe giderken kamyonetim bozuldu. Son üç bloğu yağmur altında yürümek zorunda kaldım, bir yandan da boktan kamyonetimin zaten ihtiyacı olan onarımlara ek olarak bir çekicinin bana ne kadara mal olacağını hesapladım.

İyi parayı kötüye harcıyorum ama başka ne seçeneğim var ki? Şehrin bu bölgesinde otobüs seferleri berbat ve işe gidip gelebilmem gerekiyor.

Yorgunum ve yatmaya fazlasıyla hazırım. Bu gece hafta içi için oldukça yoğundu ve Miller ve sık kafalı arkadaşlarının durumu yüzünden personelimiz yetersizdi. Miller ve sık kafalı arkadaşlarının durumu gecemin en kötü kısmı değildi. Öyleydi. Demek istediğim tek kötü şey o değildi. Onları beklemek cehennem gibiydi, ama en dip nokta tam sonunda geldi. Hesap ödenmişti, defteri elden ele dolaştırdıklarını görmüştüm ve her biri parasını ya da kartını koymuştu. Tam hesabı almak üzereydim ki Miller'ın gelip hesabı aldığını gördüm. İçine bir göz attı ve sonra gizlice masanın altına uzanıp fazladan bir deste banknot daha sokuşturdu.

Hayatta korku ve aşağılanma bolca vardır. Eğer benim gibi biriyseniz, her ikisinden de payınıza düşenden fazlasını alırsınız ama orada gülümseyerek durmak, kitap ellerimde bir delik açarken geldikleri için teşekkür etmek özel bir alçaklıktı.

En iyi ihtimalle vasat denebilecek bir hizmet için yüzde kırk beş bahşiş. Lanet olsun, acıtıyor.

Bunun utancı ağır ve nahoş hissettiriyor. Paraya ne kadar ihtiyacım olduğu ve onun benim hakkımda bunları bilmesinden ne kadar nefret ettiğim bir yana, bunu yutmak göz yaşartıcı derecede zor.

Aşağılanmaktan daha fazlasıyım. Öfkeliyim de.

Peçete tepsilerini doldurduktan ve masalarımın kullandığı çeşnileri yeniden doldurduktan sonra Kia ve Paul'e el sallayarak vedalaşıyorum.

O kadar yorgunum ki Miller'ın saçma bahşişini kullanarak bir araç çağırmak istiyorum ama gururum buna izin vermiyor. Onu görür görmez bu boku ona geri vereceğim ve aklımdan geçenleri ona bedavaya anlatacağım. Bunu düşündükçe daha da öfkeleniyorum. Öfke ellerimde ve göğsümde ısınıyor ve kabarıyor. Parmaklarımı gerip silkeliyor, yumruk haline gelmelerini engellemek için elimden geleni yapıyorum.

Ona gelmemesini söyledim. Beni duydu. Bu konuda son derece nettim. Bunu düşündüğünü söylediğinde kelimenin tam anlamıyla "Yapma" dedim. Zorla söyledim.

Bunu nasıl yanlış anlayabilirsin?

Kapüşonumu başımın üzerine kadar çekip kendimi havanın en kötü etkilerinden korumaya çalışıyorum ve yürümeye başlıyorum. Kapıdan on adımdan daha az uzaklaşmıştım ki kocaman, lanet olası bir SUV bana doğru ışıklarını yaktı. Etrafıma bakıyorum, gözlerim kamaşıyor ve sokakta başka kimseyi göremiyorum, bu yüzden bir an ne yapacağımdan emin olamıyorum.

Belki yardıma ihtiyaçları vardır?

Belki de beni başkasıyla karıştırdılar?

Belki de beni kaçırıp seks kölesi ya da daha kötüsü olarak satmayı planlayan fidyecilerdir?

Her ihtimale karşı adımlarımı hızlandırdım.

SUV yanıma yanaştı ve camı indirdi. Sokak lambası güzel bir yüze keskin hatlar çiziyor, gözleri karanlıkta kalırken alt yarısını aydınlatıyor. Dolgun dudaklar ayrılmış. Çene yarığı içeri çöküyor. Bir adem elması, zarifçe kemerli bir boyundan dışarı fırlıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor kızgın Miller lanet olası MacAvoy. "Yirmi dakikadır bekliyorum."

"Neden bekliyorsun? Senden bunu istemedim."

"Çünkü araban bozuldu, salak herif ve yağmur yağıyor. Bin hadi."

Her ne kadar tartışmayı çok istesem de, aslında ikisi de doğru ve kampüse geri dönmek için uzun bir yol var. Uzun bir yürüyüş. Miller'ın seks kölesi ticareti yapmıyor olması, gecenin bu saatinde yalnız yürümenin tamamen güvenli olduğu anlamına gelmiyor.

"Kemerini bağla," diyor ben tokayı takmak için uğraşırken.

Ayağını yere basıp havalanıyor ve arkamızdan geniş bir su spreyi yayılıyor. Yanılmıyorsam kışımı ısıtan pelüş deri koltuğa oturuyorum. Yarı minnettarım ve bu duygudan nefret ediyorum, yarı da lüks bir otel süitine benzeyen Range Rover'a en az bir kova çamurlu su sürüklediğim için panikliyorum.

Sesi açıyor ve Taylor Swift'in "Getaway Car" şarkısı havayı dolduruyor. Bana bakıyor, çarpık bir gülümseme takınıyor ve şarkıya eşlik etmeye başlıyor. Gülümsemesinin beni rahatlatmak için olduğundan şüpheleniyorum ama tam tersini yapıyor. Kafatasımın derinliklerinde bir alarm çalıyor. Yumuşak, melodik bir mırıltı arabayı doldururken ensemdeki tüyleri diken diken eden bir uyarı. Etrafımdaki boşluk bana çok yakın gelmeye başlıyor. Çok kalabalık ve rahatsız edici derecede sıcak.

Anasını satayım.

Kıpırdamadan oturuyorum ve konuşmadan odamıza gidene kadar bekliyorum.

"Bunu bir daha yapma," diyorum, kot pantolonumun cebinden buruşuk bir avuç dolusu banknot çıkarıp yatağının üzerine bırakarak.

"Neyi yapmayayım?"

"Büyük bahşış. Bir daha bana böyle fazla bahşış verme. Senin sadakana ihtiyacım yok." "Sadakayı sevmiyorsun, ha?" Bana yukarıdan aşağıya bakıyor, dudakları rahat bir sırtışla kıvrılmış. Gözleri odaklanmış. Keskin.

Hedeflerine, yani bana odaklanmış. Gümüş bir bakış kalın, erimiş çelik gibi üzerime dökülüyor. Yine o duyguya kapılıyorum. Karıncalanma. Çok yakın.

Çok sıcak. Bir an düşüncelere dalıyor, bana gülecek mi yoksa öldürmek için saldıracak ve beni bu gece olduğundan daha da fazla küçük düşürecek mi diye düşünüyor. Şaşırtıcı bir şekilde, yüz seksen derece dönüyor ve ikisini de yapmıyor, düşünceli bir şekilde dönüyor ve onun yerine düşünceli. Çene yukarıda. Gözler kapalı.

Yanıldığımı anlamam bir saniye sürdü. Bu düşünceli değil. Hiç de düşünceli değil. Mükemmel bir gülümsemenin arkasındaki tehdit.

"Sanırım o zaman sende olup da benim istediğim bir şey bulmamız gerekecek, ha? Parasını ödemek istediğim bir şey... Satın almaktan mutlu olacağım bir şey." Tekrar aşağı bakıyor. Yavaşça. Geçen seferkinden bile daha yavaş. Gözleri vücudumda geziniyor, göğsümde kısa bir süre duraklıyor ve kemerimin hemen altında dinleniyor. Üst dudağı daha da kıvrılıyor. "Ya da kira."

Bunu yapmamak için bilinçli bir çaba sarf etmeme rağmen, taşaklarımı doğrudan bir darbeden korumaya çalışıyormuş gibi bir elimi aletimin üzerinde sallıyorum. Beni etkilediğini görebildiğini bildiğim için rahatsızlık içinde kıvranıyorum. Ondan kaçmak için sırtımı ona dönüyorum.

kabarcıklı bakışlar. Yumuşak bir tıslama sesi çıkarıyor ve hemen bunun daha kötü olduğunu fark ediyorum. Çok, çok daha kötü.

Miller

Muhtemelen bunu söylememeliydim.

Evet, kesinlikle söylememeliydim, ama Ryan "ın yüzündeki kısıtılmışlık, namuslu bakış buna değişiyor. Bir an için başını çevirip bana sırtının kavisini ve kot giymiş seksi poposunu gösteriyor, sonra hızla geri dönüyor. Yastığının altından pijamalarını kapıyor ve aceleyle banyoya gidiyor, gerçekten aceleyle demek istiyorum. Koşar adımlarla ilerliyor, hızlı ve küçük adımlarla etrafı katediyor, olay yerinden kaçıyormuş gibi görünmemek için kollarını iki yana açıyor.

Yalan söylemeyeceğim, bu konudaki her şeyi seviyorum.

Nedenini bilmiyorum ama onu bu şekilde şok etmenin bana verdiği heyecan, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Uzun zamandır ilk kez uyanık hissediyorum. Tamamen uyanık. Canlı. Kalbim normalden daha hızlı atıyor. Duyularım arttı. Hâlâ banyoda kilitli olmasına rağmen onun kokusunu alabildiğimden eminim. Derin, erkeksi bir misk, biraz yağmur suyu ve kızgınlık. Nadir ve alışılmadık bir üst nota. Seksi bir şey. Alışık olmadığım bir şey. Tanımlamak için havayı tekrar kokluyorum.

Bekle. Bu kokladığım bir meydan okuma mı?

Peki ya aletim? O kötü çocuk kaya gibi sağlam.

Her ne kadar iddia etmek istesem de yanılmaz bir gaydar'ım olduğunu söylemiyorum, ama tamamen yanıldığım bir zamanı aklımın ucundan bile geçiremediğimi söyleyebilirim. Etrafa sordum ve kimse Ryan hakkında bir bok bilmiyor gibi görünüyor. Kime sorduğunuza bağlı olarak biraz tuhaf ya da sınırda korkutucu olduğu ve kütüphanede çok takıldığı gerçeği dışında, kimse onun hakkında bir şey bilmiyor gibi görünüyor. En azından işe yarar bir şey yok. *Tam bir popo sürtüğü olduğu ya da boş zamanlarını galonlarca döl içerek geçirdiği* gibi bir şey yok.

Bu beni üzüyor ama onun hakkında daha fazla şey öğrenmeyi kendime iş edineceğim.

Boxerıma kadar soyunuyorum ve o banyoda tatlı zamanını geçirirken bekliyorum. Dışarı çıktığında, yatağına doğru ilerlerken bana gereksiz yere geniş bir alan bırakarak yanımdan geçiyor.

Gözlerim onunkilerden ayrılmıyor. Dümdüz karşıya bakıyor, geçerken gözlerini kırpmıyor, ama tam son saniyede, tam bunun olmayacağını düşünmeye başladığım son anda, aşağı bakıyor. Ne yaptığını fark eder etmez başını yana çeviriyor, kırbaç etkisi yaratacak kadar sert bir düzeltme yapıyor.

Heteroseksüel değil, diyor sikim. Heteroseksüel olmasına imkân yok.

"İyi uykular," diyorum.

Geçirdiği gün yüzünden o kadar yıpranmış ki kendini unutuyor ve neredeyse kibarca "İyi geceler" diyor.

Duşu beni haşlayacak kadar sıcak çalıştırıyorum ve ancak tüm kabin buharla dolduğunda içeri giriyorum. Derin derin nefes alıyorum ama bu vücudumdaki gerginliği azaltmaya yetmiyor.

O bakışı gördüm, gözlerinin hızlı, kaçamak dalışını, onları yüzüme geri getirdiğindeki açlığı ve kızgınlığı. Heteroseksüel olmasına imkân yok. Ryan Haraway sik seviyor. Buna para yatırırdım.

Pan ya da biseksüel olmalı, değil mi? Sinyalleri garip ama. Okuması zor. Ürkek ve tutarsız.

Hmm. Belki henüz neyden hoşlandığını bilmiyordur. Belki de meraklıdır.

Kendimi durularken sabun ve şampuan vücudumdan aşağı akıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ellerimi göğsümün üzerinde gezdiriyorum, meme uçlarıma fiske vurmak için duruyorum, onları şarj ediyorum, uyandırıyorum, sikime kadar bir mesaj gönderiyorum. Sağ elim mesajı takip ediyor. Aletimi sabunluyorum ve okşamaya başlıyorum, merak ettiğim zamanların nasıl olduğunu düşünüyorum. Belirli erkeklerin yanındayken açıklanması zor küçük ilgi artışları. Artan odaklanma. Hipervijilans. Yürüme şekilleri ya da spor yaparken nefes nefese kaldıklarında seslerinin boğuklaşması gibi komik, masum şeyler bunu yapardı. Derin, çalkantılı bir his, beni yokluyor, iğneliyordu. Bir merak. İçimi karıncalandıran yoğun bir merak.

Bir erkeğe dokunmak nasıl bir his olurdu? Onu öpmek? Ona sarılmak? Ona sürtünmek?

Bir kızı öpmekten farklı hissettirir miydi?

Daha mı iyi yoksa daha mı kötü hissettirirdi?

Yaşlandıkça daha da güçlenen bir duyguydu bu.

Ortaokuldayken Sienna'nın evinde geçirdiğim bir geceyi hatırlıyorum. O zamanlar merakımın zirvesindeydim. O kadar meraklı bir kediymdim ki başka şeyler düşünmek benim için zordu. Sienna'nın ailesi uzaktaydı ve bir grup insan birlikte takılıyorduk. Babasının barından votka içiyor ve şişe çevirmece oynuyorduk. Sienna'yı ve arkadaşı Macy'yi çoktan öpmüştüm. Döndürdüğüm şişe Caleb Mason'ın üzerine düştüğünde dilimde hâlâ vişneli dudak nemlendiricisinin ve içkinin tadı vardı. Herkes bir an sessiz kaldı ve sonra birkaç alaycı haykırış duyuldu.

Sienna gülümseyerek şişeyi tekrar çevirdi ve o bunu yaparken ben de omuz silkerek, "Çok kötü. Onu öpebilirdim."

Herkes güldü. Caleb

hariç herkes.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, uzun araba yolundan şoförlerimizin bizi eve götürmek için beklediği caddeye doğru yürüyorduk. Çoğu insan çoktan ayrılmıştı ve geç saat ve havadaki soğuk ısırik nedeniyle sessiz, neredeyse hayalet gibiydi. Caleb yanımda yürüyordu. Pek konuşmuyordu ve söylediklerime kızmış olabileceğini düşündüm ama kapıya geldiğimizde, kapıdan geçmek yerine elini kolumda hissettim. Tek kelime etmeden beni çit boyunca uzanan kızılçık ağacının arkasına çekti. Ay gözlerinde parlıyordu ve aşağı baktığımda ellerinin titrediğini gördüm. Birkaç saniye boyunca ikimiz de hareket etmedik. Neler olduğunu anlamaya çalışırken düşüncelerim hızla akıyordu. Sonra beni kabaca boynumdan tuttu ve ağzını benimkinin üzerine indirdi.

İşini bitirdiğinde ben de titriyordum.

O gece birçok şey öğrendim. Birincisi, insanlara ne istediğinizi söylerseniz, bunu ne kadar sık elde ettiğinize şaşıracığınızı öğrendim. Ve bir diğeri, bir erkeği öpmek gerçekten farklı hissettiriyor. Daha iyi ya da daha kötü değil, ama farklı. Ama esas olarak, bunun sadece merak olmadığını öğrendim. Bu sadece bir merak ya da bilinmesi gereken bir durum değildi.

Ben tepeden tırnağa biseksüelim. Ben buyum. Her zaman öyleydim. Her zaman da öyle olacağım.

Elimi sürekli aşağı yukarı pompalıyorum, suyun sikimi kavrayışımı kayganlaştırmasına izin veriyorum. Ryan'ın daha önceki yüzünü düşünüyorum, gergin ve titiz. Dudaklar birbirine bastırılmış ve beni açıkça onaylamaz bir şekilde aşağıya doğru çevrilmiş. Kendime dokundukça içimden zevk akıyor, ilk başta yumuşak bir mırıltı ama hızla büyüyor

daha güçlü. Ryan'ın ağzını düşünüyorum. Dudaklarını aralamayı düşünüyorum. Birbirlerine kenetlendikleri yerden ayırmayı. Bunu yapmak için dilimi kullanmayı. Onu sıkıca tutuyorum, bir elim ensesinde, diğeri de kaçmasını engellemek için sırtının küçük kısmında. Vücudumu onunkine bastırđđımı, onu yerinde tuttuğumu, ilk tadı alırken ikimizin de sertleştđđini düşünüyorum.

Beklenmedik bir hızla boşalıyorum. Yüksek sesle homurdanmama neden olacak kadar sert.

Acaba beni duydu mu?

Umarım öyledir.

Ryan

Tanrım, ne haftaydı ama.

Kamyon meselesini olabildiğince iyi idare edemediğimi kabul ediyorum. Yani tamamen kaçarak hallettim. Biliyorum, biliyorum, bundan kaçınmak yetişkinler için en iyi yol değil, ama aynı zamanda çekicinin ve onarımların sahip olmadığım paraya mal olacağını biliyorum ve insanlarla telefonda konuşmaktan tutkuyla nefret ediyorum. Bu yüzden bu işi halletmek için etrafı aramak yerine, zamanımın çoğunu yatakta uzanıp pencereden dışarı boş boş bakarak geçiriyorum, yumruk göğsüme uzanıp kalbimi sıktıkça.

Aslında bunu yapmak için daha fazla zaman harcayabilsem çok sevinirdim ama Miller MacAvoy ben buradayken odada olmak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor. Her zaman etrafımda. Her zaman. Her zaman buradaysa ve arkadaş dediği serserilerle takılmıyorsa, tüm yumruk tokuşturmalarını ve kış tokatlamalarını nasıl sığdırmayı beklediğini bilmiyorum. Yine de bu onu rahatsız etmiyor gibi görünüyor. O her zaman burada. Her zaman. Her zaman. Her zaman.

İşime karışmaktan zevk alıyor gibi görünüyor. Sürekli konuşuyor ve aklım başımdan gidene kadar bana aptalca sorular soruyor. Eğer konuşmuyorsa, bir şeyler yapıyor. Bana içki ikram ediyor, eşyalarımın yerini değiştiriyor ve beni deliriyormuşum gibi hissettiriyor.

Her şeyi idare etmeye çalışmakla o kadar meşgulüm ki çamaşırlarımı yıkamaktan geri kaldım. Sepetim ağzına kadar dolu ve bugün ön tarafında büyük bir Pomodoro sosu lekesi olan bir tişört giyiyorum. Son dersimi atlıyorum, böylece ortalık insan kaynamazken çamaşırlaneye gidebiliyorum.

Odamıza gittiğimde çamaşır sepetimin boş olduğunu ve yatağımın üzerinde yeni yıkanmış kıyafetlerin düzgün bir şekilde katlandığını gördüğümdeki şaşkınlığımı hayal edin.

"Ne oluyor lan?" Telefonundan başını kaldırana kadar ona ters ters baktım.

"Oh, rica ederim. Çamaşırlarımı dışarı gönderiyordum ve sepetinin dolu olduğunu fark ettim."

"Geçen gece senin yardımına ihtiyacım olmadığını açıkça belirttiğimi sanıyordum." "Şey," diye cevap veriyor, bana küçümseyici bir el sallayarak, "eğer yardımı dokunacaksa

benim hayır kurumum. Faturayı babam ödüyor ve her halükarda umurunda değil. Çamaşır yıkama fetişin varsa, bana uyar. Seni yalnız bırakayım, ama yoksa ben kendiminkini gönderirken seninkini de gönderirim. Tamam mı?"

Miller MacAvoy'un bir pislik gibi davranmasından daha kötü olan tek şey, Miller MacAvoy'un öyle olmadığı zamanlardır.

Cevap vermedim. Bunun yerine ince plastik torbaları yırtıp açıyorum ve giysilerimi paketlemeye başlıyorum, bunu yaparken sinirden oflayıp pufluyorum ama maruz kaldıkları mükemmel ütüyü bozmamaya özen gösteriyorum. Her şeyin ötesinde, kıyafetlerim artık Miller'ınki gibi kokuyor. Keskin sedir ağacı ve amber ve zengin çocuk ayrıcalığının obur bir yan porsiyonu.

Bu lanet olası dikkat dağıtıcı.

O da çok dikkat dağıtıcı. Sanırım ona karşı bir tepki veriyorum. Güçlü bir tepki. Kötü bir tepki. Ona ne kadar katlanamadığım düşünüldüğünde, tamamen mantıksız bir tepki. Çoğu zaman yarı çıplak olduğu için. Vücudu sert, gergin ve sıkışmış, iri göğüs kasları ve pazuları tam görüş alanımda sıkılıp gevşiyor. Onu görmemeyi seçebileceğim gibi değil. Tam orada, benden birkaç adım ötede. Her zaman.

Her zaman.

Kendimi durdurmaya çalışıyorum. İnan bana, deniyorum. Meraklı olmak başka bir şey. Benim için sorun değil. Bana normal geliyor. Yani, kim aynı cinsiyetten biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmez ki? Nüfusun tam anlamıyla yarısı benimle aynı cinsiyette. Her birini nasıl eleyebilirim ki? Bana gerçekçi gelmiyor.

Genel olarak meraklı olmaktan memnun olsam da, özellikle Miller hakkında meraklı olmaktan hiç memnun değilim. Bu konuda iyi olmaktan çok uzağım. İstesem de bu konuda daha az iyi olamazdım.

Çamaşırlarımı toplamayı bitirdiğimde, kendini yavaşça yataktan kaldırdı. Her zamanki gibi karın kaslarını sıkıyor, pazularını şişiriyor. Mart ayının başındayız ama o yaz ortasında olduğumuz izlenimine kapılmış gibi görünüyor. Sahra'da. Sanki gömleksiz olmak sadece bir seçenek değil, beklenen kıyafet kuralıymış gibi davranıyor.

Kes şu saçmalığı, gözlerimi göğsünden çekerken kendimi sertçe uyarıyorum. "Daha iyi hissediyor musun?" diyor aşırı kişisel bir gülümsemeyle.

"On dakika içinde iş hukukunda olman gerekmiyor muydu?"

Programını öğrenmek zorundaydım, böylece kendi odamda özel olarak ne zaman güvenle panik yapabileceğimi biliyorum ve bu bile kusursuz değil çünkü adamın devamlılık kaydı tuvalette. Anladığım kadarıyla, onun için not tutan arkadaşları var ve ödevlerini tamamlamaları için başkalarına para ödeyen hıyarlardan biri olduğunu öğrenirsem şaşırmam.

Hmm, hıyarların ödevlerini yaparak ne kadar kazanıyorsun acaba?

Hayır. Hayır, hayır. Kesinlikle olmaz.

Bu savunduğum her şeye aykırı.

"Hayır, bunu atlıyorum."

Özlemle yatağıma bakıyorum ve sonra masama oturuyorum. Buraya taşındığımdan beri derslerden geri kalıyorum. Miller etraftayken konsantre olmak imkânsız. Konuşmadığı zamanlarda bile varlığı... daha iyi bir kelime bulmak için büyük. Çok fazla yer kaplıyor. O kadar çok yer kaplıyor ki ciğerlerim ezilmiş gibi hissediyorum ve o etraftayken nefes almak zorlaşıyor. Gerginim, nerede olduğunu, ne yaptığının ve bir sonraki adımda ne yapacağının aşırı derecede farkındayım.

Şu anda hala elinde bir dergiyle kanepede oturuyor ve kesinlikle iş hukuku olmayan bir şeyler okuyor. Arkamda olmasına rağmen onu hissedebiliyorum. Sayfaları çevirirken titriyor. Nefes alıp veriyor. Bakışlarını kaydırıldığını hissediyorum. Uzanıp bana dokunsa hissedeceğim kadar emin hissediyorum. Ten tene sıcak bir fısıltı. Parmak uçları omuzlarımda ve sırtımda hafifçe geziniyor.

Suçlarcasına dönüp bakmasını bekliyorum. Bakmadı. "Neye bakıyorsun?"

"Sana," diye cevap veriyor sanki çok açılmış gibi.

"Neden bana öyle bakıp duruyorsun? Bu normal değil. Bu çok garip."

Omuzlarını rahatça silkiyor, dolgun dudakları gülümsemeye benzer bir şeye dönüşüyor. Gri gözleri her zamanki gibi taş gibi. "Sadece anlamaya çalışıyorum, sanırım."

"Neyi anlamaya?"

"Seni bu kadar ateşli yapan şeyin ne olduğunu."

Göğsümde hızlı bir öfke patlaması yaşanıyor ve hızla kayboluyor. Ani yükseliş ve düşüş beni sönük ve şaşkın hissettiriyor. Yorgunum. Tamamen bitkin. Öyle olmalıyım çünkü az önce söylediği şey kesinlikle hızlı bir patlamadan çok daha fazlasını gerektiriyor. Tam ve sürekli bir erimeyi hak ediyor.

Ona kaşlarını çatıyorum, gücümün her zerresini onu sinmeye zorlamak için kullanıyorum.

Gülümsüyor ve yine omuz silkiyor, hiç özür dilemiyor. Gözleri ağzımda, yavaşça boynumun dibindeki çukura doğru iniyor. "Elimde değil."

"Dene," diye mırıldanıyorum. Boğazımı temizliyorum ve su şişeme uzanıyorum.

Yumruk sıkıyor. Sertçe. Neredeyse acı verecek kadar. Ama bu farklı bir yumruk. Gecelerime musallat olan ve uykularıma işkence eden değil. Etrafımdaki şeyler yavaşlayıp sessizleştğinde beni bulan değil.

Bu daha kötü.

Bu daha derine uzanıyor. Ve daha aşağıya sıkıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Miller'ın kaşları, davet bekleyen birinin umutlu bakışıyla havaya kalkıyor.

"Emily'nin odasına."

Ağzı seğiriyor. "*Emily'nin* mi? Onu tanımadığını söylediğini sanıyordum?" "Tanımıyordum. Onunla sadece birkaç hafta önce tanıştım."

"Mm-hmm." Bana inanmıyormuş gibi başını sallıyor, bu da beni öfkeden sersemletiyor. "O zaman neden onun odasına gidiyorsun?"

"Odasına peri ışıkları asmasına yardım etmemi istedi."

Yine başını sallıyor, öncekinin aynısı ama daha kötüsü. "Biliyor musun, Emily'yi oldukça iyi tanıyorum ve sana şunu söyleyeyim, o son derece becerikli bir kadın."

Kızgınlık azalır ve yerini yorgunluğa bırakır. "Ne demek istiyorsun Miller?"

"Demek istediğim, Ry,-"

"Bana Ry deme." Bunu ilk kez söylemiyorum. Daha çok onuncu kez. Bunu anlamlı bir şekilde söylüyorum ve bu da gözlerinin köşelerinden kırışmasına neden oluyor.

"Demek istediğim *Ryan*, Emily isterse kendi peri ışıklarını asabilir. Oraya gitme nedenin bu değil."

Tamam. Isıracağım. "O zaman neden gidiyorum?" "Seni istiyor."

O zaman güldüğümü itiraf edeyim. Hakkını vermeliyim. Çok komik. "Emily Parker'dan bahsediyoruz. Onu gördünüz mü?"

"Dediğim gibi, onu tanıyorum." Gözleri parlıyor ve odadaki ısı bir iki derece artarak rahatsız edici derecede sıcak hale geliyor.

Bu saçmalık için çok yorgunum. Bu hafta canıma okudu. İliklerime kadar yıpranmış hissediyorum, tartışacak enerjiyi zor topluyorum, bu yüzden kapıyı açıyorum

ve dışarı çıktım.

"Seni uyarmadığımı söyleme," diye sesleniyor arkamdan.

Beni uyarmak mı? Emily hakkında beni uyarmak mı? Benimle dalga mı geçiyor yoksa aklını mı kaçırdı emin değilim ama Emily gibi bir kızın benim gibi birinden hoşlanacağını düşündüğüne göre deli olmalı.

Acaba delilik Bev'in ilgisini çekebilecek bir şey mi?

Geçtiğimiz iki hafta içinde Bev'i iki kez görmeye gittim. İkisinde de beni görünce başını salladı ve "Sıradaki!" diye bağırdı.

Emily'nin kapısını çaldım ve iki adım geri çekildim, bu biraz aşırı gibi geldi, bu yüzden hızlıca bir adım öne çıktım ve sonra çok yakın olup olmadığım konusunda kendimden şüphe duyduğum bir çukura düştüm. Bu benim. Ben böyleyim işte. Cidden, her gün uğraştığım şey bu ve o salak MacAvoy Emily'nin bundan hoşlandığını düşünüyor.

Kendi kafamın içinde olmaktan bu kadar yorulmamış olsaydım gülerdim.

"Ryan!" Emily kapıyı açıyor ve kollarını bana doluyor. "Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkürler," diyorum sertçe, beklediğimden çok daha sıcak olduğunu kabul ettiğim bir karşılama yüzünden yanaklarımın ısındığını hissederek.

"İçeri gel." Beni içeri buyur ediyor, odasını gezerken beklentiyle bana bakıyor.

Her yüzeyde renk var. Yatağı çiçekli ve yerde deniz mavisi-beyaz çizgili bir halı var. Duvarlar resimle sıvanmış, her santimetrekaresi pastel ve ana renklerle kaplı. Çok fazla olmalı ve neredeyse öyle de, ama bir şekilde, masasındaki bitkiler ve yatağının üzerindeki *Bok Şovuna Hoş Geldiniz* yazan sıcak pembe neon ışıkla birlikte, işe yarıyor gibi görünüyor.

"Vay be."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanki tek boynuzlu bir at çok fazla parıltı yemiş ve her yere kusmuş gibi görünüyor." Gözlerinde bir gölge dalgalanıyor, ben de hemen ekliyorum. "İyi anlamda."

"Çok mu fazla?" Bana kocaman, dişlek bir sırıtış attı. "Kendimi kaptırmış olabilirim. Kendi evim olduğu için çok heyecanlandım. Nasıl bir şey olduğunu bilirsin."

"Hayır." Gülüyorum. "Bunun nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyorum. Hayal bile edemiyorum."

Alt dudağını ısıırıyor. "Özür dilerim." "Bu senin hatan değil."

Yani, bir bakıma öyle, ama onun bu konuda kendini kötü hissetmesini istemiyorum. Miller'ı şikâyet etmeye gittiğim ilk seferde Emily orada olmasaydı, Bev'in boyun eğip bana bu odayı vereceğinden eminim.

Emily yatağının altından dört ip peri ışığı çıkarıyor ve onları çözmeye başlıyoruz. "Haftan nasıl geçti? Sosyoloji ödevini bitirdin mi?"

"Evet, iyi geçti. Bitirdim ama geçen gece Pepe'ye giderken kamyonetim bozuldu ve o zamandan beri sorunu görmezden gelmeye çalışıyorum."

"Olamaz! Nerede şimdi?"

"Motor garip sesler çıkarmaya başlayınca kenara çekip bir ara sokağa park ettim."

"Ryan! Arabayı öylece sokakta bırakamazsın. Bir ton para cezasına çarptırılacaksın."

Bunu söylediği anda yumruk göğsümde bir delik açıyor. İşte bu, son birkaç gündür benimle birlikte olan altta yatan stres.

Adını tam olarak koyamadığım ya da yüzleşemediğim stres.

"Kahretsin," diyorum usulca. "Gitmem gerek."

Çabucak ayağa kalktı. "Seni bırakabilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler."

Seni bırakmayı çok isterdim, ama zar zor ayakta duruyorum ve arabamı biletlerle dolu bulursam bunun sonuçlarını görmesini istemiyorum. Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Lütfen, lütfen, Tanrım, dışarı çıkmasına izin ver, diye dua ediyorum kapıyı açarken.

Bir mucize eseri duam kabul oldu. Miller'ın çalışma lambasının ışığı yanıyor ama oda karanlık. Perdeleri çekiyorum ve ağır ağır yatağıma oturuyorum, kollarım iki yanımda gevşekçe sarkıyor. Boğazım ağrıyor ve gözlerim acıyor. Yıllardır ağlamamıştım ama şimdi ağlayacak gibi hissediyorum.

Üç lanet bilet. Her biri 70 dolar.

Sanki kontrolüm dışında olan yeterince sorunum yokmuş gibi, bu da benim kontrolümdeydi. Olay olur olmaz çekiciyi aramalıydım. Vardiyamı kaçırmak istemedim çünkü granola barım ve ramenim bitmişti ve çok açtım ama belli ki yapmam gereken buydu. Ve

Bunu hemen o anda yapmadığım düşünülürse, vardiyam biter bitmez çekiciyi aramalıydım. Ya da ertesi sabah erkenden.

Bu aptallığın doruk noktasıydı ve benden başka kimsenin suçu değil. Açıkçası, hala çekicinin parasını ödemek zorundayım. Şimdi, her şeyin üstüne bir de ceza ödemek zorunda kalacağım.

Ne düşünüyordum ki ben?

Miller

RYAN belinde havludan başka bir şey olmadan banyodan dışarı fırlıyor. Beni görünce başı sarsılıyor ve sanki sürgülü cam kapıya çarpmış gibi ani bir geri adım atıyor. Saçları ıslak, neredeyse siyah, yüzünü geriye itmiş, köşeli yüz hatlarını vurguluyor. Aquiline ve kızgın. Yeşil ve altın rengi parıltılar bana hançer fırlatıyor.

Lanet olsun, büyük burunlu erkeklere karşı bir zaafım var.

Aşağı uzanıyor ve havluyu sıkıca kavlıyor. Sikim karıncalanıyor, şişiyor ve zonklamaya başlıyor. Vücudu düşündüğümde bile daha iyi. Zayıf ve belirgin. Gergin. Aşırı sinirsel enerjiden dolayı gergin. Mafsallı eklemleri ona zarif, neredeyse heykelsi bir nitelik kazandıracak şekilde bükülüyor.

Tanrım, ona dokunmak istiyorum. Onu okşamak, yalamak ve kırılanda kadar ne kadar bükülebileceğini görmek istiyorum.

Onu istiyorum.

Onu o kadar çok istiyorum ki, ona yaklaşmak için darbeleri savuşturmak gerekse bile umurumda değil.

Omuzlar gergin. Kalın avuçlu eller yanlarında sallanıyor. Sıkıntıyla göz kırpmıyor. "Ne oldu?"

"Her zamankinden daha kötü bir ruh halinde görünüyorsun. Neyin var?"

Üst çekmecesini çekip açıyor ve banyoya götürmeyi unuttuğu iç çamaşırlarını arıyor.

"Sorun ne?" diye mırıldanıyor. "Sana sorunun ne olduğunu söyleyeyim. Neredeyse bin dolarlık tamire ihtiyacı olan bir kamyonu çekmek için yüz dolardan fazla para harcadım. Sorun bu işte. Gelecek hafta teslim etmem gereken bir psikoloji ödevim var ve az önce patronumu arayıp Pepe'de daha fazla vardiya için yalvardım. *Yalvardı*. Olay şu ki

Gerçi işte olursam ödevimi yazamam, işte olmazsam da *yemek yiyemem!*" Sesi gergin ama sessiz başlıyor, ancak her geçen kelimeyle birlikte sesi yükseliyor. "Kullanıp kullanamayacağımı bilmediğim bir diploma için on binlerce öğrenci kredisi borcu biriktiriyorum ve tüm bunların üstüne, boktan kamyonetimi biletlerle kaplı buldum." Masasının etrafında dönüyor, üç küçük ince kağıt parçası alıyor ve yüzüme doğru savuruyor. "İki yüz on dolar. İki yüz on dolar."

Kâğıdı avucunun içinde buruşturuyor ve gönülsüzce masasının üzerine fırlatıyor, kederli ve hızla tükeniyor.

Onu böyle görmek hoşuma gitmiyor. Hakkımda ne düşünürse düşünsün, ayrıcalıklı olduğumu biliyorum. Bazen bu konuda kendimi kötü bile hissediyorum. Çok değil ama biraz, eğer uzun süre düşünürsem. Elimi cebime atıyorum, cüzdanımı çıkarıyorum, dört ellilik ve bir yirmilik çıkarıyorum ve ona uzatıyorum.

Çenesi düşüyor ve gözleri öfkeden bomboş oluyor.

Ooh, kahretsin. Şimdi yaptım işte.

Geri adım atmalıyım ama atmıyorum. Yoluma çıkanın bir tokat mı yoksa bir yumruk mu olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Gerçi şimdi ona bakınca, gözleri parlıyor, yumruklarını sıkıyor, bir tokatın daha mantıklı bir seçenek olabileceğini fark ediyorum. Ona kolay bir hedef sunmanın daha cazip hale getirebileceği ihtimaline karşı yanağımı hafifçe çeviriyorum.

"Hayırseverlik hakkında ne dedim ben?" Her kelimeyi dilinin yavaş ve kesik bir hareketiyle söylüyor. O kadar kızgın ki neredeyse titriyor.

Ve Tanrı yardımcım olsun, buna bayılıyorum.

Yaşadığımı hissediyorum. Büyük ve sert yaşıyorum. Kalp çarpıntısı, adrenalin pompalaması. Riskler yüksek ama ben varım.

"Bu hayır işi değil." Gülümsüyorum. "Sana söylemiştim. Sende istediğim bir şey var."

Odanın kendi tarafına bakıyor, sanki tam bir aptalla uğraşıyormuş gibi bir elini sallıyor. "İrtibatsız olduğunu biliyorum ama satacak neyim var sanıyorsun? Boktan bir kamyonet mi? Ekranı çatlamış bir iPhone mu? Alınma Miller ama telefonun bir boka yaradığı yok ve sen de benim kamyonumu sürerken ölü görülmezsin. Ne istiyorsun? Sırtımdaki kıyafetleri mi?"

Bakışlarını kasıklarına indirip tekrar yukarı kaldırarak onu izledim. Sonra parayı masasının üzerine bırakıyorum.

"Sende kesinlikle istediğim *bir şey* var. Parasını ödeyeceğim bir şey." Geri adım atıyor, masaya çarparak aramızda geniş bir mesafe bırakmaya çalışıyor.

Biz. Fatura yığınınına bakıyor, her şey yerli yerine oturmaya başladığında gözleri hafifçe açılıyor. Gözlerini hızla kaçırıyor ama bu ihtiyacım olan tek davet. "İki dakika," diyorum hafifçe. "Tek ihtiyacım olan bu. Sana dokunmayacağım bile. Sadece iki dakikalığına havlunu bırak ve sana bakmama izin ver." Gözleri sağa sola dalıyor ve dili dışarı fırlayıp dudaklarını ıslatıyor. Yüzünde binlerce duygu titreşiyor. Öfke, aşağılanma, kızgınlık, hakaret ve evet, başka bir şey: baştan çıkarma. Karanlık bir gölge. Neredeyse algılanamaz bir çekiş. Kendini bundan vazgeçirmeye çalışırken beyninin çarklarının çılgınca döndüğünü görüyorum. "İki dakika sonra para senin. Bu sadaka değil. Hak etmiş olacaksın."

Sakin ol. Bunu yapmayacak.

Bunu yapmasına imkan yok. O öyle biri değil, ama kahretsin, şu anda en iyi hayatımı yaşıyorum.

"Ben eşcinsel değilim," diyor anlamlı bir şekilde.

Elimde değil. Yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor. Meraklı erkeklerin sanki gey ya da heteroseksüel olmaktan başka seçenek yokmuş gibi böyle saçmalamalarına bayılıyorum. "Ben de değilim."

Kızgınlıktan kararsızlığa geçiyor. "Sadece iki yüz on dolara ihtiyacım var."

"Sorun değil, üstü kalsın. Bahşış olarak düşün."

Aramızdaki gerilim büyük, içgüdüsel bir şey. Kalın ve ağır, bana doğru her nefes alışında aramızdaki boşluğa kıvılcımlar saçıyor, aletimin ucundan taşaklarına ve omurgama doğru darbeler gönderiyor.

"Havluyu bırak," diye fısıldıyorum. "İki dakika. Hepsi bu kadar." Bana dik dik bakıyor, gözleri parlıyor. Çenesi meydan okurcasına kalkık. Bir adım daha yaklaşıyorum ve daha yumuşak konuşuyorum. "Sen farkına varmadan bitmiş olacak."

Elinin hareket ettiğini görmüyorum. Öfkesine bakmakla meşguldüm. Parılıyor ve siyah. Cehennemin en derin noktalarından daha derin ve karanlık bir şekilde kaynıyor, beni yakmakla tehdit ediyor, canımı yakmakla tehdit ediyor ama dahası da var. Orada başka bir şey var. Beni çağırıyor. İçimdeki derin, karanlık bir parça bana gösterdiği şeyi tanıyor. Ve bundan hoşlanıyor.

Bir saniye, her şey normal. Perdeler çekili ve odamızın kapısı kapalı. Ryan'ın cızırtılı telefon hoparlöründen müzik çalıyor. Elektrikli ve eski püskü bir şey, ama bunun dışında her şey normal. Ryan kızgın ve benden nefret ediyor. Bana bakıyor ve üst dudağının bir tarafı her zamanki gibi dudak büküyor. Havlusu ait olduğu yerde beline sarılmış.

Dediğim gibi, her şey normal.
Bir saniye sonra havlu yerde.

Ryan

"Hey, Siri, iki dakika için bir zamanlayıcı ayarla." Miller'ın sesi rahat ve sakin, hatta arkadaşça, sanki oda arkadaşına ricada bulunmak onun için sıradan bir olaymış gibi.

Her ne olursa olsun, bu benim için normal olmaktan çok ama çok uzak. Kendimden emin bir şekilde söyleyebilirim ki, normalden hiç bu kadar uzak olmamıştım.

Bu da şu soruyu *akla* getiriyor: *Ne oluyor lan? Havlum neden ayak bileklerimde?*

Ve Tanrı aşkına neden Miller MacAvoy bana açmış ve ben de gezegendeki son atıştırmalık mıyım gibi bakarken çırlıçıplak duruyorum?

Yaptığım şeyin dehşeti kafama dank ettiğinde nefesim kesiliyor. Yan dönüyorum, iki elim aletimin üzerinde, mümkün olduğunca az gösterecek bir pozisyon bulmaya çalışıyorum. O yılmadı. Bana doğru uzun bir adım atıyor ve sonra daha küçük bir adım daha atarak tam arkamda duruyor. Titrememek için vücudumdaki tüm kasları sıkıyorum.

Sakin ol.

İki dakika. Sadece iki dakika, sonra bitecek. Zaten birkaç saniye oldu, yani şimdi daha az. Ne kadar kötü olabilir ki?

Sadece nefes al ve hareket etme.

Göz kırpmaya devam et. Ve hiçbir korku belirtisi gösterme.

Miller'ın bakışlarını sırtımda hissediyorum, omurgamı deliyor, kasları ve kemikleri kesiyor, içime yumruktan daha kötü ulaşıyor. Hiç hissetmediğim kadar sert. Kalın ve sıcak. Akıcı. Sırtımın küçük kısmından aşağı dökülüyor, kırımın üzerinde hafifçe iz bırakıyor.

"Mm," diyor usulca.

Sarsılıyorum, sanki böbreğime sert bir darbe almışım gibi irkiliyorum. Bu onu gülümsetiyor. Göremiyorum ama hissedebiliyorum ve şu anda bu daha da kötü.

Beni uzun bir süre böyle bırakıyor, çok uzun bir süre. Tenimin her santimetresinin acı verici bir şekilde farkına varana kadar beni böyle bırakıyor. Vücudumun her çukurunu ve kıvrımını. Hepsini hissediyorum. Sıcak, zonklayan ve nefes alan. Utanç ve rahatsızlıktan kıpkırmızı.

Tanrım, iki dakika ne kadar uzun olabilir ki?

"Arkanı dön." Sesi yumuşak ve pürüzsüz, ipeksi bir şekilde üzerime dökülüyor. Beni eklemleri ve tahta bir şey gibi hissettiren bir şekilde emrediyor. Cansız bir şey. Asılmış. İyilikten uzak bir kuklacının kaprislerine göre dans eden.

Sertçe dönüyorum, başımı hafifçe çeviriyorum, özlemle sarışın ahşaba ve kapının yüksek parlaklığına bakıyorum.

"Eller yanlara."

Bir saniye sürdü. Sağduyu, kendini koruma ve hayatta kalma içgüdülerinin hepsi itirazlarını haykırıyor ama sonuçta sağır kulaklara düşüyor. Ellerim gevşekçe yanlarıma düşüyor. Miller'ın dudakları aralanıyor, üst dudağı bir tarafa doğru kıvrılıyor, yavaşça verdiği nefes yüzüme o kadar yaklaşıyor ki yanağıma değdiğini hissediyorum. Gözleri yüzümde, boynumda ve göğsümde geziniyor, göğüs kaslarıma geldiğinde bir lazer gibi yanıyor ve arkasında aşağılayıcı bir tüy izi bırakıyor. Adem elması boğazının sütununda yukarı ve aşağı hareket ediyor, ön dişleri yastık gibi alt dudağını sıyrıyor. Onu ağzına alıyor ve parlak ve ıslak olduğunda serbest bırakıyor.

"Mmm," diyor önce sağ meme ucumu, sonra sol meme ucumu ağzına alırken.

Kalbim bir davul gibi atıyor. Bir savaş davulu. Bir uyarı. Sert, sarsıcı nabız atışları kulaklarımı çınlatıyor ve kaçıp saklanmam için yalvarıyor.

Miller tekrar bana bakıyor, gözlerim kızgın yağın sudan sıyrıldığı gibi onunkinden sıyrılanaya kadar beni kavurucu bir bakışla kızartıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor. Olabildiğince hızlı ve uzak adımlarla geri çekiliyorum. Hiç de uzak değil. Arkamdaki masaya sıkıca yapışıyorum, kığımın yanakları arkamdaki soğuk yüzeye temas ettikçe geriliyor.

Bana yaklaşıyor, gözleri bedenimden ayrılmıyor. Yavaşça hareket ediyor. Sinsice. Miller MacAvoy'un şüpheli niyetleri olan bir yırtıcı olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmayan kedi hareketleri.

"Dokunmak yok demiştin," diye sızlanıyorum, genizden ve etkilenmiş bir şekilde, sesimden nefret ederek.

Önümde diz çöküyor, topuklarının üzerine oturuyor ve açık ellerini teslimiyetle başının yanına kaldırıyor. Nazik çizgiler avuçlarına küçük izler kazıyor ama bana hiçbir şey sunmuyor.

Benim için bir yaşam çizgisi yok.

Gözleri canlı ve geniş. Hayat, şehvet ve haklı bir tatminle parlıyor. Kirpikleri yanaklarına perdeli gölgeler düşürüyor ve tepedeki ışık saçlarındaki ışıltıları yakalayıp altın renginde parlatıyor. Sikime gülümsüyor. O kadar mükemmel bir gülümseme ki, onu tanımlayacak tek kelime melek gibi.

Kabul ediyorum. Miller dizlerinin üzerinde iyi görünüyor. Güzel ve iyi görünüyor, hatta belki biraz zorlarsam tatlı bile olabilir.

Ama değil.

İyilik tarihinde, hiç kimse bundan daha uzak olmamıştır.

Kendini topuklarından yukarı itiyor, yüzü şimdi sikimden sadece birkaç santim uzakta.

"Hey, Siri, zamanlayıcının ne kadar zamanı kaldı?" Kekeliyorum.

Bu onu daha kötü gülümsetiyor. Öncekinden daha kötü. Çelik bakışları beni daha derinden kesiyor. O kadar derin ki acıtıyor.

"Yirmi üç saniyesi kalan bir zamanlayıcı var," diye cıvıldıyor aşırı net, yalaka bir ses.

Büyük bir utançla, güneye doğru akan kanın belli belirsiz sıcaklığını, yavaşça damladığını ve hafifçe yandığını hissediyorum.

Hayır! Hayır!

Kesinlikle hayır.

Ama evet. Oh evet. Her zaman kendi akli olan aletim kalınlaşmaya, yükselmeye, ben dehşet içinde aşağı bakarken taşaklarımdan yavaşça uzaklaşmaya başlıyor.

Hayır, hayır, hayır!

Bu gerçekleşiyor olamaz. Şimdi olmaz. Tanrı aşkına, şimdi olmaz!

Sikimin benden nefret ettiği çok açık. Bana katlanamıyor. Evim diyebileceği daha sıcak, ıslak delikler bulamadığım için varlığının her zerresiyle bana kızıyor. Benimle buraya kadar geldi ve şimdi intikam zamanı olduğuna karar verdi. Üst dudağımda ter boncukları oluşuyor ve kalçalarım rahatsızlık içinde kıvranıyor.

"Kıpırdama," diye uyarıyor Miller, iki eliyle masamın kenarından destek alarak, daha da yakınımaya eğilirken beni sıkıştırıyor.

Bedenim isyan ediyor. Kalbim göğüs kafesimi kemiklerimi çatlatacak bir güçle yumrukluyor ve ciğerlerim hava almak için gıcırıyor. Miller'ın ağzı bir inçten daha az

benden uzakta. Bir inçten daha az. Çok daha az. Gözlerini kapatıyor ve ağzını açıyor. Dişlerini ve dilini görüyorum. Yumuşak bir ıslaklık ve sıcaklık.

Başını arkaya yatırıyor, gözlerini açıyor ve ben göz teması kurana kadar beklenti içinde bekliyor. Sonra nefes veriyor. Şaftımın uzunluğuna doğru uzun, buharlı sıcak bir nefes üflüyor.

Zamanlayıcı çalışıyor, vücudumdaki her hücrenin son yüz yirmi saniyedir duymaya hazırlandığı ses olmasına rağmen beni zıplatan bir ses. Miller ellerini hareket ettirerek beni çözüyor, ben iki elimle sikimi ve taşaklarımı kapatırken usulca kıkırdıyor.

Ayağa kalkıyor, geri çekiliyor ve bir an için beni düşünüyor.

Başını yana eğiyor, dudaklarını hafifçe birbirine bastırıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Beş yıldız," diyor. "Tekrar satın alacağım."

Yoğun bir öfke patlaması alev alıyor ama kendini küstahça yeniden düzenlerken sığıyor ve daha kötü bir şeye dönüşüyor. Ne kadar sert olduğunu saklamak için hiç çaba sarf etmiyor. Aksine, bakmamı istiyor. Bilmemi istiyor.

Kanepeye uzanıyor, elinin topuğunu sertçe ereksiyonuna bastırıyor, sonra fermuarını açıyor, elini ağzına götürüyor ve içine tükürüyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Talep ediyorum.

Bev'in bundan haberi var. Duymadığını sanma. Beni pek de olumlu olmayan bir şekilde resmetmesi umurumda değil, yarın ilk iş oraya gideceğim ve o beni hareket ettirene kadar gitmeyeceğim. Yapacağım şey bu.

"Pekala *Ryan*," diyor kesin bir ifadeyle, "otuz bir çekiyorum. Fapping. Kornişon sikiyorum. Piskoposu dövüyorum. Kaplanı çekiştiriyorum."

Miller'ı daha önce hiç gerçekten mutlu görmediğimi uzaktan fark ediyorum. Ama şimdi gördüm.

Ve lanet olsun, bundan nefret ediyorum.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, yerdeki havlumla ilgili ne yapacağıma karar vermeye çalışırken bir an bocalıyorum. Tanrı biliyor ya, Miller'a zaten sahip olduğundan daha fazla göz zevki vermekten nefret ediyorum.

Mesele şu ki, bir duşa daha havadan daha çok ihtiyacım var.

Garip bir yarı reveransla havlumun yanına çömeliyorum, ayağa fırlayıp banyoya koşmadan önce havlumu hızla kapıyorum ve kalan azıcık haysiyetimi korumak için havluyu kıkımın üzerinde tutuyorum.

"Ryan." Sesinde beni durduran bir şey var. Gırtlaktan gelen ve eklemlerimdeki telleri çekiştiren bir şey. Bana haber veren teller

En kötüsü geçmiş olsa da, hala onun seçtiği ritme göre dans ediyorum. "Geldiğimde" -ağır bir şekilde nefes veriyor- "Adını söyleyeceğim."

Banyo kapısını arkamdan çarpıyorum ve iki musluğu da sonuna kadar açıyorum. Titrek bir elimi lavaboya dayayıp aynaya, bir yabancıнын kan çanağına dönmüş gözlerine bakıyorum.

Vay anasını. Bu oldu.

Gerçekten oldu.

Hâlâ da oluyor. Miller dışarıda, eli sikinin üzerinde. Benim sertleştirdiğim bir sık. Kendine dokunuyor ve beni düşünüyor.

Banyo dolabını sarsarak açıyorum ve Miller'ın tarafını karıştırıyorum, kabaca bir şeyleri deviriyorum, parlak gümüş kapaklı küçük kumlanmış bir kabı açıyorum ve gereksiz yere büyük bir küre halinde pahalı nemlendiricisini çıkarıyorum.

Ağrıyan sikimin her tarafına sürüyorum ve olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde okşuyorum.

Sessiz. Ses yok. Tek bir lanet ses bile yok, aşağı bakıyorum ve sikimi tehdit ediyorum, yoksa... Seni sünnet ettiririm. Ciddiyim. Ciddiyim. Yaparım. Ses yok.

Orgazmım bir kırbaç darbesi gibi vuruyor, dizlerimi büküyor ve beynimi oksijensiz bırakıyor. Kalçalarım sarsılıyor ve zevk dalgaları beni sararken gözlerim geri dönüyor. Beni yuvarlıyor, yuvarlıyor, kalın, sıcak seller halinde içimden fişkırıyor.

Lavaboya yapışıyorum, dizlerim titriyor, aynı anda hem insan hem de tamamen beyinsiz olmayı nasıl başaracağımı umutsuzca çözmeye çalışıyorum. Su hala akıyor. Başım dönüyor ve içimden geliyormuş gibi hissettiren yüksek bir vınlama sesi var. Yine de duyuyorum. Yumuşak ve ince. Yumuşak bariton.

"Ryyyyy..."

Tanrım. Allah kahretsin.

Daha kaç kere bana öyle dememesini söylemem gerekiyor?

Miller

Ondan ÖNCE UYANIYORUM ve bir süre uyumasını izliyorum. Oda loş, ama perdelerin birleştiği yerde bir parça güneş ışığı var. Ryan'ın yüzü yatağa gömülmüş, yastığı da kolunu üzerine atmış bir şekilde yanında yatıyor. Bitkin görünüyor, zavallı şey. Küçük işbirliğimizden ya da her ne derseniz deyin, sonra buradan kaçıp gitti ve geç döndü. Saate bakmadım ama bir süredir uyuyordum.

Yatağa girdiğinde "İyi uykular" dedim, o da "Defol git" dedi.

Bunu söylerken sesi kendini beğenmiş ve İngiliz gibi geliyordu. Bunun bana verdiği mutluluğu tarif etmek zor.

Yani, bunu kim söyler ki? Defol git. Kendini ne sanıyor ve bu cümle onun kelime dağarcığına nasıl girmiş? On sekiz yaşındayken Londra'da bir barda tatil yaparken mi? Yazlarını evinde geçiren ağzı bozuk bir İngiliz dede mi?

Hayır, ikisi de pek doğru gelmiyor.

Evde oturup İngiliz dizileri ve filmleri izlemekle meşgul olmak belki?

Evet, bu onun yapabileceği bir şey gibi geliyor.

Şimdi, bu tür şeylerden zevk almamın normal olduğunu düşünüyor muyum? Pek sayılmaz, hayır. Bence bu bir terapistin gününü gün edebileceği türden bir şey ve açıkçası onları suçlayamam. Bunun içine nasıl gireceklerini sadece hayal edebiliyorum - Baba sorunları, Anne sorunları, bağlanma sorunları, hepsi dokuz.

Mesele şu ki, benim gibi birden fazla kez "sürekli sıkılmış" olarak tanımlanan biri için Ryan Haraway uyuşturucudan daha iyi. Tamamen öngörülemez biri. Serseri mayın. Ne yapacağına dair en ufak bir fikrim yok.

Bir sonraki adımda ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilmiyor ve içinden bir ses onun da tam olarak emin olmadığını söylüyor.

Kıpırdanmaya başlıyor, başını yatağa daha da gömüyor ve yeni bir günün düşüncesiyle boğuk bir inilti çıkarıyor. Kalkıp kahveyi hazırlıyorum. Kahve hazır olduğunda yatakta doğrulup oturuyordu. Saçları yüzüne dökülmüş ve tişörtü gövdesine dolanmış. Gözleri dar yarıklar halinde ve dudakları uykudan kalınlaşmış.

Berbat durumda. Hoşnutsuz, öfkeli bir karmaşa ve kahretsin, şu anda ellerini başının iki yanına sıkıştırmak, bir bacağını üzerine atmak ve sikimi onunkine sürtmek isterdim. Bir elimle çenesini tutup, diğer elimle de duştan çıktığı dünkü gibi saçlarını yüzünden çekmek isterdim. Asıl istediğim şey için onu sabit tutmak adına sıkıca tutmam gerekeceğinden hiç şüphem yok: bir öpücük. Sert, ateşli bir öpücük. Dişlerin ve dillerin birbirinin ağzına girdiği türden bir öpücük. Dudaklarını daha da şişirecek ve onu tamamen nefessiz bırakacak türden bir öpücük.

Yani, evet, öfkeden nefesi kesilirdi ama yine de.

Yüzümü yapabildiğim en nötr, en zararsız ifadeye getiriyorum ve mavi sikli kupamdaki kahvesini ona uzatıyorum.

Bana yüksek sesle oflayıp puflamaktan başka bir tepki vermiyor.

Kupasını bitirene kadar bekliyorum, sonra dolduruyorum ve işe koyuluyorum. Cüzdanımı açıp altı tane elli dolarlık banknot çıkarıyorum, düzgünce istifleyip ikiye katlıyorum ve on sekizinci yaş günümde şaka hediyesi olarak aldığım para klipslerinden biriyle sabitliyorum. Şaka, büyükannem ve büyükbabamın bunu Paris'e birinci sınıf bir bilet kesmek için kullanmış olmasıydı. İşlemi beş yüz dolarlık banknotlarla tekrarlıyorum. Bu kez kullandığım klipsin içinde Four Seasons'tan gelen onay e-postası vardı - restoranlar, barlar ve spa kullanımı da dahil olmak üzere tüm masrafları ödenmiş yedi günlük bir rezervasyon.

Güzel günlerdi.

"Ne yapıyorsun?" Ryan'ın gözleri dünkü gibi bomboş bakıyor. Gülümsememeye çalışıyorum, yine de hızlı bir adrenalin patlaması hissediyorum.

"Biraz araştırma yaptım ve bir teklifim var." Ağzı hafifçe aralandı, ben de çıtayı yükselttim. "Kuşkusuz, yasallığı tartışmalı, uygunsuz bir teklif, ama kendimi savunmak için söylüyorum, teklif ettiğim şey piyasa fiyatının çok üzerinde."

Karanlık kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve sağ ön kolunu sıkarken pazusunun şiştiğini görüyorum.

Ngg.

Sonunda o tokadı yiyeceğim gibi görünüyor.

Para destelerini onun ulaşabileceği bir yere koymadan önce kenarlarını düzeltmek için masaya sertçe vuruyorum.

"Yani," diyorum parayı göstererek, "el işi için üç yüz, kafa için beş yüz düşünüyorum. Bu senin bana oral seks yapman demek tabii ki." Ona arsızca göz kırpmıyorum. "Seninle bedavaya yatarım. Senden tek kuruş bile almam."

Gözleri hiç görmediğim kadar büyük, göz kapakları o kadar geniş ki göz bebeklerinin etrafında beyaz bir halka var. Sarı ve yeşilin öfkeli girdapları yanıp sönüyor, neredeyse öfkeyle titreyiyor.

Ben yılmadan devam ediyorum.

"Dün gece ücretlendirme oranları hakkında biraz araştırma yaptım, ancak bunun kapsamlı olduğunu iddia etmiyorum. Bu konuda size öncülük etmekten mutluluk duyarım, ancak fiyatlarımı adil bulacağınızı düşünüyorum. Bu bölgede, tam hizmet için ortalama fiyat iki yüz elli dolar, yani gerçekten, burada hayatınızın anlaşmasını yapıyorsunuz." Tepki vermeyince ekliyorum: "Farkında değilsen söyleyeyim, tam hizmet ağzının içine girmeyi de kapsıyor" -gülümsüyorum ve alt dudağımı ısırıyorum- "ya da benim yaptığım gibi yaparsan boğazına." O gülmüyor, ben de ikimiz adına gülüyorum çünkü hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu şey çok komikti. "Ve tabii ki anal erişimi de içeriyor."

"Tam hizmetin ne olduğunu biliyorum, seni sik kafalı," diye tıslıyor sıkıca sıkıldığı dişlerinin arasından.

Bayıldım.

Tanrım. Çok seksi.

"Mükemmel!" Ellerimi birbirine çırpmıyorum. "O zaman aynı sayfadayız."

"Aynı fikirde değiliz... Ben hiç... Ben hiç bu *kadar* hayatım boyunca aynı sayfayı açmadım."

"Ah, pekala. Bir daha düşün," diyorum parlak bir şekilde. "Teklifim geçerli."

Bununla birlikte banyoya doğru ilerliyorum, yatağından birkaç adım ötede duruyorum ve eğilerek boxer külotumu çıkarıp sepetime atıyorum. Ona sırtımı dönüyorum ama yemin ederim bana baktığını hissedebiliyorum. Sıcak bir nefret damlası omuzlarımdan ve sırtımdan aşağı dökülüyor, kıkımın çatlağına kadar iniyor.

Tepeden tırnağa vızıldıyorum. Kendime gerçekten şaşırdım. Aşırı cüretkâr biri olarak tanınıyorum, hep öyleydin, ama bu benim için bile pastayı alıyor. Kalp atışlarım zayıf ve dengesiz hissediyorum. Daha hızlı

normalden daha fazla. Tamamen uyanık hissediyorum. Aşırı uyanık. Sanki arka arkaya iki fincan kahve içmişim gibi. Ve evet, sağlığım ve güvenliğim konusunda biraz endişeliyim, bu yüzden aceleyle banyoya yürüyorum, yarı yarıya bir kupanın havada uçmasını ve başımın arkasına sağlam bir şekilde bağlanmasını bekliyorum.

Öyle olmadı.

Yine de tedbirli olmak için uzun bir duş alıyorum.

Bazen yeni favori insanınız için yapabileceğiniz en iyi şey ona biraz rahatlama fırsatı vermektir.

Altı gün oldu. Altı lanet gün. Ryan'a teklif ettiğim parayı masanın üzerinde el değmemiş halde görerek uyandığım altı gün. Beklemek ve umut etmekle geçen altı gün. Ondan birkaç metre uzakta uyuduğum, nefes alıp verişini ve iniltilerini duyduğum, varlığının odayı ısıttığını hissettiğim altı gece ve... hiçbir şey.

Hıyar gibi konuşmak istemem, daha çok hıyar gibi konuşmak istemem ama bu daha önce hiç başıma gelmemiştir. Onun için açık bir oyun oynadım. Kartlarımı -ya da bilgiçlik taslamak isterseniz nakit paramı- masaya koydum. Ne istediğim konusunda çok nettim... ve hiçbir şey. Hiçbir şey. Kirli bakışlar ve bakmadığımı sandığında kaçamak bakışlar dışında tek bir şey bile yok.

Bu beni deli ediyor.

"Mills," diyor Sienna, gözlerini kırıştıran endişeli bir gülümsemeyle, "günlerdir sessizsin. İyi misin?"

Eğer yapraklar tamamen açmış olsaydı yaşlı bir Maidenhead ağacının gölgesinde oturuyor olacaktık. Bu haliyle çimler biraz gevrek ve seyrek, gökyüzü mavi-beyaz ve bulutlu. Bahar henüz doğru dürüst bir gösteri yapmadı. Bir kısmımız çimlere yayılmış, geri kalanımız da golden retriever ve border collie cinsi köpeklerin ilgisini çekecek türden bir oyun oynuyor. Bir saattir buradayım ve henüz kimse benim yüzlerce kez duymadığım bir kelime bile etmedi.

"Evet, ben iyiyim." Sesimi nötr tutmaya çalışıyorum ama inandırıcı olup olmadığımı emin değilim. Bana biraz daha yakın oturmak için kaykılıyor ve sarışın başını omzuma yaslıyor. "Ben iyiyim," diyorum tekrar, "gerçekten."

"Her şekilde buradayım, bunu biliyorsun, değil mi?" Serseri bir frizbi havada uçarak geliyor ve kafasını kıl payı ısıkalıyor. "Tanrı aşkına, Trip! Şurada oyna. Sana kaç kere söylemem gerekiyordu?"

Bu da yeni bir şey değil. Bunu daha önce de gördüm ve duydum. Sayamayacağım kadar çok kez.

Arkama yaslanıp bulutların budaklı ağaç dallarının arasından süzülüp geçişini izliyorum. Durgun hissediyorum. Neredeyse hiç hava hareketi yok ama bulutlar şaşırtıcı derecede hızlı hareket ediyor, soluk mavinin genişliğinde süzülürken çekil değiştiriyor. Orada o kadar uzun süre uzanıyorum ki Sienna ve diğer kızlar derse gitmek için ayrılıyorlar. Trip ve Dean oturuyor ve çok geçmeden yüzüme açık bir paket Cheetos tıkıştırılıyor.

"Biraz ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Gülümsüyorum ve kısa bir süreliğine elindeki poşeti öyle bir tokatlamayı hayal ediyorum ki, güvercinler bahar tatili bitene kadar imenlerde Cheetos bulacaklar.

Bu ağacın altında yaptığım şeyin beklemek olduğunu fark ettiğimden emin değilim, ta ki beklediğim kişi ortaya çıkana kadar. Zayıf bir figür. Koyu renk saçlı ve hafif kambur bir duruşu var. Omuzları sanki kendini daha küçük göstermeye çalışıyormuş gibi hafifçe kalkık. Bugün koyu renk kot pantolonunu giymiş. Sol dizinde küçük bir delik olanlardan. *Havalı görünmek için bilerek yırttığım* türden bir delik değil. Kot defalarca giyilip yıkandığında ortaya çıkan türden bir delik. Yıpranmış. Yıpranmış.

Bu delik onu rahatsız ediyor. Bunu anlayabiliyorum çünkü onu çalışırken deliği karıştırırken ve sonra daha da kötüleştirdiğini fark edince aniden kendini durdururken gördüm.

Ayağa kalkıp kıımdaki kuru otların tozunu alıyorum. Trip ve Dean bana katılmak için hamle yapıyorlar ama ben onlara *kalmalarını* söyleyen sert bir bakış atıyorum, onlar da *kalıyorlar*.

Mesafemi koruyorum ama onu gözden kaırmıyorum. Gözden kaçırmak zor. Tüylü saçları, yanık kırmızı kazağı ve uzun adımları. Onu avludan ve kütüphaneden geçerken takip ediyorum. Bir an için içeri girmek istediğini düşünüyorum ama sola dönüp kemerden geçiyor. Kalbim sıkışıyor.

Küçük pislik.

Tekrar ğrenci Hizmetleri binasına gidiyor.

Ryan

BEV beni gördüğünde gözlerini kapatıyor ve nefesinin altından "Bana güç ver" gibi bir şey fısıldıyor.

Bugün uğramayı planlamıyordum çünkü Miller'dan şikâyet etmenin, bana defalarca cinsel hizmet karşılığında para teklif ettiğini ifşa etmemi içermeyen yollarını tamamen tükettim. Yani buraya elim boş geldim. Tamamen pastasız. Bev'in yüzünü görür görmez pişman olduğum bir karar. Büyük kahverengi gözler, kısa kıvrıkcık siyah saçlar ve ağzının olması gereken yerde ince bir çizgi. Okuyucularını çıkarıp masasının üzerine bırakıyor. Birkaç saniye şakaklarına masaj yapıyor, sonra başını kaldırıp "Geri gel" diyor.

Şansıma inanamıyorum. Daha önce hiç davet edilmemiştim. Geçmişte en iyi senaryo, onun için getirdiğim kekin yarısını ikram etmek olmuştu. *Üzerinde Sadece Personel* yazan kapıyı açıp beni içeri buyur ediyor ve masasının yanına oturmamı teklif ediyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim Ryan?" Birkaç sayfayı birbirine zımbalıyor ve cevap beklemeden kutusuna atıyor. "Burada mutlu musun?"

"Hayır."

Bunu düşünmeme bile gerek yok. Kesinlikle değilim. Bazı açılardan, hayatın kendisinden daha çok nefret ettiğim lisenin devamı gibi, diğer açılardan ise Cennet Bahçesi'ndeki lanet olası elma ağacıyla karşı karşıya kalmak gibi. Her yerde ayartma ve olasılık var. Düşük asılı ve olgun. Yakın. O kadar yakın ki, bazen uzanıp alabileceğimi hissediyorum, ama eski dostum yumruk bana bunun akıllıca olmayacağını hatırlatmakta gecikmiyor.

Dudaklarını büzüyor ve birkaç kez başını sallıyor. "Peki o zaman, sana başka bir soru sorayım. Eğlenmek için ne yaparsın?"

Bir süre düşünmem gerektiğini kabul ediyorum ama "Yatağında uzanıp tavana bakmayı severim" diyorum. Teknik olarak, yatağıma uzanıp tavana bakmayı ve sosyal anksiyete yüzünden dilsiz kalmak yerine mükemmel, keskin bir cevap vermenin hayalini kurarak çoktan geçmiş tartışmaları ve münakaşaları yeniden yaşamayı seviyorum, ama her neyse. Yeterince yakın, sanırım.

Yüz ifadesi yargılamadan acımaya benzeyen bir şeye dönüşüyor. "Seni eğlenmekten alıkoyan ne?"

"Buna anksiyete deniyor, Bev."

"Evet, biliyorum ve bunu anlıyorum. Anladığımı biliyorsun ama bunu doğru yapmıyorsun. Kaygının hayatını ele geçirmesine izin veriyorsun ve sadece kötü kısımları alıyorsun. İyi kısımlara izin vermiyorsun." *İyi kısımlar mı? Anksiyetenin ne zaman iyi yanları oldu ki?*

"Bu bok seni çok komik yapıyor Ryan. Seni *ilginç* kılıyor. Seni gerçek yapıyor ve insanların bunu görmesine izin vermelisin. Hepsini içinde tutmamalısın. Böyle olmana şaşmamalı." Elini yüzümün yanında havada sallıyor. "Arada bir kendini serbest bırakmalısın."

Başımı sallıyorum ve kaşlarımla sadece söylediklerini anladığımı değil, aynı zamanda tüm kalbimle katıldığımı gösteren şeyler yapıyorum. İkisi de doğru değil.

"Bunu nasıl yapmamı önerirsin?"

"Bilmiyorum. Herkes için farklıdır. Benim için, zihnimin dolaşmasına izin vermeyi ve sonra aklıma gelen ilk şeyi yapmayı seviyorum. Eğlenceli ve spontane bir şey. Size bahsettiğim gemi seyahatini hatırlıyor musunuz, Mal ile geçen yıl yaptığımız? Bir süredir kendimi stresli ve genel olarak sıkıcı hissediyordum ve kendime sakın bir an verdiğimde aklıma gelen ilk şey bir gemi seyahatine çıkmak oldu. Kredi kartım buna bayıldı mı? Hayır. Hayır efendim, sevmedi. Buna değer miydi? Kesinlikle değdi. Yıllardır yaşadığım en eğlenceli şeydi. Harika insanlarla tanıştım. Yirmili yaşlarımdan beri dans etmediğim kadar dans ettim. Yedi günde on kilo aldım ve tek pişmanlığım ne biliyor musunuz? Daha fazla almadığım için."

Ona gemi seyahatinin bütçemin çok dışında olduğunu söylemek üzereydim ki, "Büyük ya da ciddi bir şey olması gerekmiyor. Aptalca bir şey de olabilir. En azından iki haftada bir aptalca bir şey yapman gereken yaştasın. Bu pratikte bir ders zorunluluğu." Umutsuzca başını sallıyor. "Bunu sana söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum."

Birden ağzımın aşırı derecede farkında olduğumu hissettim. Üst ve alt dudağımın birbirine değdiği yeri hissedebiliyorum ve bu garip bir his. Dudaklarım karıncalanıyor, seğiriyor.

Köşeler.

Biri aptalca mı dedi?

Çünkü, dostum, aklımda aptalca bir şey var.

Yani, bunu yapmayacağım. Açıkçası, yapmayacağım. Bu aşırı derecede saçma olurdu, yasadışı olmasından bahsetmiyorum bile, sanırım.

Muhtemelen Google'da aramalıyım ama evet, Bev'in önerdiği şeyin bu olduğunu hiç sanmıyorum. Eminim bilse şoka girerdi. Bu akşam işten erken çıkıp eve gitmesi ve Mal'e şimdiye kadar karşılaştığı en çılgın oda arkadaşı durumunu anlatması gerekecek. Yapması gereken bu.

Ona anlatmayı çok isterdim ve geçen hafta geçici bir deliliğin pençesine düşüp istemeden de olsa cinsel hizmet karşılığında para almış olmasaydım, kesinlikle anlatırdım.

Az önce Google'da araştırdım ve seks işçiliği Nevada dışında kesinlikle yasadışı ve orada bile sıkı bir şekilde düzenleniyor. Dolayısıyla, kendimi suçlu duruma düşürebileceğim gerekçesiyle Miller ve sapkın davranışları hakkında Bev'e hiçbir şey söyleyemem.

Kütüphanenin dışındaki avludayım, içeri girme fikriyle oynuyorum. Kütüphaneye bayılıyorum. Kampüsteki en sevdiğim yerdir. Kitapların sessiz labirenti, öğrencileri susturan kütüphanecilerin yargılayıcı tıslamaları, eski sayfaların misk kokusu, parşömen üzerindeki mürekkeple yaşanmış binlerce ve binlerce yaşamın sonsuz olasılığı. Bayılıyorum. Hepsini seviyorum. Yine de Miller'ın yanına taşındığımdan beri orada o kadar çok zaman geçiriyorum ki sanırım sonunda kendimi yıprattım. Bugün güzel bir gün ve kendimi eve tıklmış gibi hissetmiyorum.

Bir süre avluda dolaşıyorum. En sevdiğim bankta, asi bir sıra kozalaklı ağaç tarafından neredeyse görünmez hale getirilmiş, başı öne eğik ve omuzları çökük siyah saçlı bir kız oturuyor. Yavaşça göz kırıyor, kafasını kaldırmıyor. Yalnızlığı dalga dalga yayılıyor. Birkaç saniye onu izliyorum ve onun hissettiklerini hissetmeme izin veriyorum. Bu çok iyi bildiğim bir duygu. Boş ve güvensiz, burada tek başına rahatsız, ama muhtemelen daha fazla insanın olduğu bir yerde daha da rahatsız.

Ona yaklaşırken avuçlarım terden kaşınmaya başlıyor. Durup başka bir şey yapmak isterdim ama uzun zaman önce kendime bir söz vermiştim; böyle yalnız birini görürsem ona el sallayacak ya da yanına oturacaktım.

bir süreliğine. Yemin ettim ve yumruk ne derse desin kendime bunu yaptırıyorum.

Ona doğru yürümeye başlıyorum, bunu yaparken ellerimi kabaca kotuma siliyorum, ama ona varmadan önce ekonomi binasından bir öğretim görevlisi onun yanındaki koltuğa oturuyor. Bir süre onları izliyorum ve öğretim görevlisinin ona sandviçinin yarısını uzattığını görünce uzaklaşıyorum. Kalabalık bir yürüyüş yolunun hemen hemen ortasında bulunan bir bankta yer bulup oturuyorum. Kendimi vitrindeki bir aptal gibi hissediyorum, bu yüzden başımı telefonuma gömüyorum ve insanların bana bakıp güldüğüne dair her yerde var olan kesinliği görmezden gelmeye çalışıyorum.

Arkadaşım Ben'den bir mesaj görüyorum. Ne gariptir ki, o da aynı söz sayesinde tanıştığım biri. Birinci sınıfta benimle aynı zamanda kampüsün hemen dışındaki bir kafenin köşesinde saklanıyordu. Yanına oturdum ve çok konuşmasak da onun varlığından hoşlandım. Karmaşık ama tehditkâr olmayan ve etrafta olması hoş biriydi. Onu bir sonraki hafta ve bir sonraki hafta da aynı yerde buldum. Her hafta daha fazla konuştuk ve zaman içinde tanıdık olmaktan çıkıp arkadaş olduk. Geçen yıl birlikte çok zaman geçirdik, ama ne yazık ki -ya da bakış açınıza bağlı olarak mutlu bir şekilde- yılın sonunda Nicole adında bir kızla birlikte oldu ve bu bizim dinamiğimizi çok değiştirdi. Beni yanlış anlamayın, Nicole harika biri. Gerçekten çok hoş bir kız. Onun adına mutluyum, özellikle de geçen yılın büyük bir bölümünde karşılıksız aşk yüzünden ölümün eşiğinde olduğuna ikna olacak kadar ona aşık olduğu için.

Bir araya gelmelerine sevindim ve ne kadar mutlu olduklarını görmek hoşuma gidiyor. Sadece dillerini kısa bir konuşma yapacak kadar birbirlerinin ağzından çekebildilerdi iyi olurdu.

Nic ve ben bu akşam *The Empire Strikes Back*'i izleyeceğiz. Gelmek ister misin?

Eğlenceli olacağı benziyor. Nicole'le birlikte olmadan önce sürekli yaptığımız bir şeydi bu ve o zamandan beri bile iki haftada bir beni davet etmeye özen gösteriyorlar. Her seferinde aynı şey oluyor; patlamış mısır ve birkaç bira, Ben'in dandik eski dizüstü bilgisayarında kült bir klasik, ardından filmin artıları ve eksileri üzerine hararetli bir tartışma. Tüm zamanımı, ellerinin Nicole'ün ilk kalmaya başladığında Ben'in odasına bıraktığı büyük tığ işi battaniyenin altında olduğunu fark etmemiş gibi davranarak geçiriyorum. Ya da gözlerinin hafifçe kaydığını.

Yani, bu hoş olmadığından değil -çok hoşlar ve iyi bir gece olacağını biliyorum- sadece yeni ya da eğlenceli bir şey gibi gelmiyor.

Ya da aptalca.

Bir mesaj daha geliyor ve ilk aklıma gelen yine Ben olduğu oluyor. Numarayı tanıdığımda kalbim sıkışıyor. Kamyonumun tamiri için teklif nihayet geldi. Hiçbir şekilde dindar değilim, hatta tam tersi, ama mesaja tıklamadan önce birilerinin dinleme ihtimaline karşı sessiz bir dua ettiğimi itiraf ediyorum.

"Ne?" Yanımdan geçen bir kızın endişeli bakışlarını üzerime çekecek kadar yüksek sesle söylüyorum.

Bin üç yüz on yedi dolar.

Bu ne lan?

Adam maliyeti düşük tutmak için elinden geleni yapacağını söyledi. "Bin dolar civarında" bir fiyata yapabileceğini söyledi.

Durumumu açıkladım - beş parasız, üzgün bir orospu çocuğuyum - en ince ayrıntısına kadar. Yanlış anlamış olması mümkün değil. Hangi dünyada üç yüz dolar biri için büyük bir fark yaratmaz?

Kulaklarım ve ellerim ısınmaya başlıyor ve yüzümün etrafında ince, uğultulu, kalın bir sıcak hava tabakası var.

Ne yapacağım ben şimdi? Bin dolar bile bütçemi fersah fersah aşıyordu.

Ailemi arayıp onlardan yardım isteyemem çünkü kendileri olmadan da olsa bana yardım edecekler ve ben buna dayanamam. Tam da bu nedenle yerel üniversitemize gitmem gerektiğini söylediler. Beklenmedik masraflar dediler ve lanet olsun, bu tür konularda haklı çıkmalarından nefret ediyorum.

O kadar heyecanlıyım ki yerimde duramıyorum, bu yüzden hızlı adımlarla yola çıkıyorum. Nereye gidiyorsun? Söyleyemem. Sadece hareket etmem gerekiyor. Biraz hava almaya ihtiyacım var. Hızla geçerken eski taş binalar ve yarı çıplak ağaçlar yanımdan uçuyor.

Kısa bir süre sonra kendimi kütüphaneye coğrafi olarak en yakın bar olan The Pardon'un kapısında buluyorum. Sanırım buraya geleceğimi tahmin etmeliydim. Tanrı biliyor ya, bir içkiye ihtiyacım vardı.

"Tekila," diyorum, barın üzerine bir onluk

bırakarak. "Ne tür? Bizde..."

"En ucuzu neyse o." Ve sen de utandığımı düşünüyordun.

Yanılıyorsun. Utanmıyorum.

Belirgin bir şekilde kötü görünen bir şeyden bir shot doldurdu ve ben de tuz ya da kireçle uğraşmadan geri vurdum.

"Yine mi?" dedim.

Çok açık değilse, burada bilerek çok kötü bir karar vermenin namlusuna bakıyorum. Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Bunu bilmeyen tek kişi Miller MacAvoy.

Düzelتيyorum. Bunu *henüz* bilmeyen tek kişi Miller MacAvoy.

Anahtarımı kilide soktum ama çevirmeye vakit bulamadan kapı kapıldı.

"Nerelerdeydin?" Miller sanki her zaman nerede olduğumu bilmek sadece onun işi değil de hakkıymış gibi soruyor.

"Dışarıdaydım."

"Yine öğrenci hizmetleri, ha?"

"Hayır." Yalan söylerken soğukkanlı, sakın ve derli toplu görünmek istiyorum ama tam olarak öyle çıkmıyor.

Gözleri okunmuyor. Çelik grisi ve sert, ağzı kolay bir gülümsemeye dönüşmüş. Her geçen gün bir gülümsemeden çok bir tehdit olduğuna daha çok ikna olduğum bir gülümseme. Karnımda bir sinir fırtınası kopuyor. Yumruk tehdit ediyor ama sıkıyor.

Teşekkürler tekila, seni seviyorum, uzun zaman oldu.

Ağzı açık Miller'a sanki işe alınmış bir yardımcıymış gibi çantamı uzatıyorum ve etrafından dolanıyorum, bunu yaparken saçlarımı yüzümden savuruyorum. Bir amaç uğruna ve kalçalarımı hafifçe sallayarak masasına doğru yürüyorum.

Sakın sorma. Sadece sorma. Cevabı beğenmeyeceksin, buna söz verebilirim.

Aşağı baktım ve göz kırptım. Neredeyse bir haftadır masasının üzerinde iki deste para var. Onları sabah akşam orada gördüm. Uyanık olduğum her saati onları düşünmemeye çalışarak ve başaramayarak geçirdim. Geceleri uyandım ve onun uyuduğundan kesinlikle emin olduğumda, uzanıp her bir yığına dokundum, sadece hafif bir dokunuş, parmak uçlarımin bir fırçası, daha fazlası değil. Yerlerini ezberlemiş olma ihtimaline karşı onları rahatsız etmemek için temkinli ve dikkatli davrandım.

O tam da böyle bir şey yapacak türden bir pislik. Demek istediğim iki kişi vardı. Kesinlikle iki tane vardı. "Diğeri nerede?" Talep ediyorum.

Çantamı masamın yanına koyuyor ve kollarını kavuşturarak dolabıma yaslanıyor. "Diğeri ne?"

"Diğeri-" *Kahretsin, ne diyeceğimi bilemiyorum. Yığın mı, kayış mı, rulo mu?* "Diğer para."

"Ah," diyor sempatik bir şekilde, "el işi teklifinin süresi doldu. Karar vermen çok uzun sürdü, bu yüzden şimdi paraya ihtiyacın varsa dizlerinin üzerinde kazanman gerekecek."

Daha önce balk kelimesini tam olarak anladığımdan emin değildim ama şimdi anlıyorum. Soğukkanlı davranmaya vakit bulamadan tüm vücudum tepki veriyor, geriliyor ve geri çekiliyor. İyi olmasa da çabucak toparlanıyorum. Elbette, bundan sonra ne yaptığımı açıklamanın tek yolu bu. Uzanıp Miller'ın masasındaki parayı tutuyorum. Beni yakabilecek ya da ısırabilecek bir şeymiş gibi değil, tam olarak öyle hissettirmesine rağmen, sert ve kararlı bir şekilde alıyorum. Para iğnesini banknotlardan çekip çıkarıyorum ve kabaca yatağının üzerine atıyorum, sonra parayı sayıyorum ve olabildiğince derin bir şekilde arka cebime sokuyorum.

"Bahşışım nerede?" Kibirli bir şekilde soruyorum.

Hiç istifini bozmadı. "Dikkat et, yoksa sana bahşıştan çok daha fazlasını veririm." Yine tereddüt ediyorum ama hemen silkinip işe koyuluyorum.

Nefret ettiğiniz bir adama sakso çekmek için dizlerinizin üzerine çökmenin zarif bir yolu olduğunu düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Hem de çok yanılırsınız. Bu konuda kurnaz olmak istiyorum ama onun yerine çöküyorum. Önce bir dizim, hemen ardından diğer dizim.

Miller'ın gözleri sevinçten kısılr, dudakları kocaman bir gülümsemeyle ayrılır. Kesinlikle ıslıl ıslıl görünüyor. Yemin ederim, gerçekten de parlıyor olabilir. Kapıya doğru yürüyor, kilitliyor ve tepedeki ışığı kapatıyor. Çalışma odasının lambası odanın üzerine uzun, karamsar bir ışık yayıyor ve atmosferi göz açıp kapayıncaya kadar neredeyse klinik bir havadan boğucu bir havaya dönüştürüyor.

"Bunu yapmana gerek yok," diye başlıyorum ama sesimin ne kadar etkilendiğini duyunca duraksıyorum. Mizahla konuyu saptırmaya çalışarak yönümü değiştiriyorum. "Ben kesin bir şeyim."

*Pretty Woman'dan bir
alıntı mı? Aman
Tanrım.*

Çok teşekkürler, Bev. Benim gibi birine komik olduğunu söylersen olacağı budur.

Miller'ın kıkırdaması alçak ve gırtlaktan. Haksız yere çekici. Kanepeye oturuyor ve arkasına yaslanıp parmağının tek bir kıvrımıyla yaklaşmamı işaret ediyor.

"Aslında doğru değil," diye mırıldanıyor. "Şimdiye kadar tanıdığım en kesin şeylerden birisin."

Bu beni biraz neşelendirdi. En azından şu anda yerde baştan çıkarıcı bir şekilde sürünmeye çalışmıyor olsaydım öyle olurdu. Size söyleyeyim, pornoların inandırdığından çok daha zor. Dizler için cehennem gibi ve zaten her zamankinden daha aptal hissetmiyor olsaydım, bu kesinlikle onu yapardı.

Miller ilgiyle izliyor, gözleri yüzümde ve kollarımda geziniyor ve pantolonunun üst düğmesini açıp fermuarını indirirken tekrar yukarı çıkıyor.

Ayaklarının dibine geldiğimde, dizlerimin altındaki kalın halı yığını için son derece minnettarım, aletini ve taşaklarını boxer külotundan çıkarıyor.

Dilimi ağzımın içinde döndürüyorum ve biriken tükürüğü yutuyorum. O kadar kolay yutulmayan yutkunmalardan biri.

Miller sertleşmiş. Tamamen ereksiyon halinde. Şişmiş ve göbeğine doğru gerilmiş. Kesilmemiş. Sunnet derisi neredeyse tamamen geri çekilmiş, tozlu pembe bir kafa ortaya çıkmış. Adını koyamadığım bir duygu içimi kaplıyor. Yüzüme çarpan bir su gibi, ama beni ayıltmak yerine sarhoş ediyor. Önce yüzüme vuruyor ama ellerimde ve ayaklarımda hissedene kadar uzuvlarımdan aşağı akıyor.

Miller beklentiyle izliyor. Gri gözleri güneşte metal gibi parlıyor, bana gülüyor, bana meydan okuyor. Bunu yapacağımı düşünmediğini söyleyebilirim ve Tanrı biliyor ya, keşke haklı olsaydı. Ama insanların beni küçümsemesine dayanamıyorum, hakkımdaki fikirleri ne kadar gerçeğe, olguya ya da önceki deneyimlerine dayanırsa dayansın. Bu beni çıldırtıyor.

Bir saniyeden kısa bir sürede anlık öfke.

Sanırım bunun benim için bir tetikleyici olduğunu söyleyebilirsiniz.

Sağ elim havada süzülürken ve sikiğin tabanında daireler çizerken izliyorum. Yine o hissi yaşıyorum. Sıçrama. Ama bu sefer su sıcak. Göğsüme çarpıyor ve tenime damlıyor, vücudumda bir iz bırakıyor ve kasıklarına yerleşiyor.

Elimde kalın ve sıcak. İnanılmaz derecede sıcak. Sıcak. Yanlış hissediyorum. Çok yanlış. Miller gibi birine böyle bir şey yapmak açıkça delilik. Bunu herkes söyleyebilir. Durmalıyım. Kesinlikle durmalıyım. Ona parayı geri vermeli, üniversiteyi bırakmalı, eve gitmeli ve bunu bir daha asla düşünmemeliyim. Yapmam gereken bu.

Bunun yerine, yumruğumu yukarı doğru sürüklüyorum, shaftındaki gevşek deriyi yukarı çekiyorum, böylece sadece başının bir kısmı dışarı çıkıyor, sonra onu tamamen ortaya çıkarmak için tekrar aşağı kaydırıyorum. Tekrar yapıyorum. Ve tekrar. Başka tarafa bakamıyorum. Büyülenmişim. İpeksi teni sert çeliğin üzerinde kayarken hipnotize oldum.

Çük-matize. İşte ben buyum.

Normalde beni bu derece etkilemek için bu basit eylemden çok daha fazlası gerekirdi. Birçok yönden, rotada kalmak, odaklanmak için mücadele eden bir insanım. Ama kahretsin, bu müstehcen dikiz oyununu bütün gün oynayabilirim.

Yılların merakı, meraklılığı, yakıcı merakı güçlü bir şekilde doyuruldu. Elimde başka birinin sikinin olması tam da düşündüğüm gibi hissettiriyor. Tam olarak düşündüğüm gibi. Ama daha iyi. Daha iyi çünkü elim gergin kasların ve damarların üzerinde aşağı doğru kaydığında Miller MacAvoy koltuğunda kıpırdanıyor. Yukarı doğru kaydığında çenesi geriliyor ve ucuna yaklaştığımda göz kapakları düşüyor. Tüm vücudum seğiriyor ama zihnim alışılmadık derecede rahat.

"Ryan." Sesi yumuşak ve boğuk, ama beni sersemliğimden uyandırıyor. "Ağzının parasını ödedim."

Tanrım!

Adam haklı.

Tereddüt ettiğimi görme zevkini ona tattırmak istemediğimden, çekinerek öne doğru eğiliyorum.

Bunu yapabilir miyim? Gerçekten yapabilir miyim?

Ona yaklaştığımda kalbim hızla çarpıyor. O kadar hızlı atıyor ki nefes almamı zorlaştırıyor. Gözlerim aletinden ayrılmıyor. Şimdi daha sert, pantolonundan çıkardığı zamankinden bile daha sert. Başı koyu pembe ve yarığından sızan küçük bir precum parıltısı var. Sertçe yutkunuyorum. Sinirlerim telaşlanıyor, bir araya geliyor, mıknatıs gibi birbirini çekiyor ve büyük ve korkutucu bir şeye dönüşüyor.

Karnım takla atıyor ve çıldırmaya başlıyorum.

Şu anda ne yaptığımı bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. Miller'lığı bir kenara bıraksanız bile, hala ne yaptığımı bilmiyorum. Aslında bu işi nasıl yapacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç yapmadım.

Aklımdan ne haltlar geçiyor?

Kendimi toparlamak için hafifçe geri çekiliyorum ve bunu yaparken, hareket kot pantolonumu kıcıma doğru çekiyor. Kalın para tomarı beni dürtüyor, neden burada olduğumu hatırlatıyor.

Elimde bir adamın sikiyle dizlerimin üstündeyim ve bunu para için yapıyorum. Nedense bu daha iyi hissettiriyor. Bunu istediğim için değil de para için yapıyor olmam kendimi biraz daha iyi hissettiriyor. Farkına varamayacak kadar gençken toplumun bana taktığı ağır bir prangadan kurtarıyor beni

oluyordu. Suçluluk fısıltısını ortadan kaldırır. Yanlış olduğu düşüncesini. Para bunu makul hissettiriyor. Mümkün. Hatta yapılabilir.

Başımı eğiyorum ve sikinden bir nefes uzaktayken dilimin dışarı çıkmasına izin veriyorum. Başım zaten hareket ediyor, kucağına doğru eğiliyor ve ivmeyi durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum. Dilimi ihtiyatlı bir şekilde yarığında gezdiriyorum. Bunu hızlı ve hafifçe yapıyorum, neredeyse hiç dokunmuyorum ama yine de tadına bakıyorum. Tuzlu bir patlama. Alışılmadık bir tat. Bir erkeğin tadı. Miller'ın tadı.

Hatasız bir uyarılma içimde kükrüyor, omurgamı eğiyor ve elimi onun sikinin etrafında sıkıyor. Düşüncelerimi bulanıklaştırıyor, kendimi korumayı köreltiyor ve onun yerine -neredeyse kesinlikle yanlış yerleştirilmiş- bir güven gibi hissettiren bir şey koyuyor.

İkinci kez eğildiğimde ağzımı açıyorum ve başının tamamını içeri alıyorum. Beni tamamen dolduruyor, dilimi aşağı bastırıyor ve çenemi daha geniş açmaya zorluyor. Ağzımda pürüzsüz bir ten, başının altında toplanmış gevşek deri dudaklarımı kışkırtıyor.

"İşte böyle," diye fısıldıyor. "Aynen böyle."

Sözleri karşısında göğsümün kabarmasından rahatsız olmamaya çalışıyorum. Aslında, onun siki dışındaki her şeyi dışarıda bırakmaya çalışıyorum. Bu bir hata. Çünkü Miller olmadan bu alet mükemmel. Rüyaların siki. Benim rüyalarımın. Islak rüyalarımın.

Elimi onun üzerinde tutuyorum, onu ağzıma alırken yavaşça hareket ettiriyorum, azar azar, her seferinde biraz daha derine. Kalçaları geriliyor ve boştaki elim tişörtünü kendi iradesiyle yukarı itiyor. Mesajı alıyor, tişörtü başının üzerinden çekip dizlerimin dibine yere bırakıyor.

Sik beni. Adam çok güzel.

Sert kaslar, yumuşak altın ten. Artık yumuşak olduğunu biliyorum. Bunu merak etmeme ya da hayal etmeme gerek yok çünkü kendi aklı olan elim karın kaslarının üzerinde dolaşıyor, meme ucuna doğru ilerliyor, ipeksi pürüzsüzlüğünün ve göğsünün düz sertliğinin tadını çıkarıyor. Tükürük ağzıma doluyor ve şaftından aşağı dökülüyor.

"Mmm, oh evet, güzel ve özensiz, aynen böyle." Ağır bir elini omzuma atıyor ve enseme doğru kaydırıyor. Aktif olarak yapmamaya çalışsam bile gerginim. "Bana bol bol dudak ver." Dudaklarımı yumuşatıyorum, somurtuyorum ve şişmiş başının üzerinde hafifçe gezdiriyorum. Bu onu inletiyor. Bunu yaparken bana bakıyor. Tam gözlerimin içine. Gözbebekleri ruhuna açılan büyük kara delikler gibi. Dudakları ayrılıyor ve ses ışığı buluyor. Bu

yumuşak bir guruldama sesi. Başka birinden gelse çok tatlı olacak bir ses. Bunu yaparken gülümsüyor. Dişlerinin tamamını gösteren büyük, şapşal bir sırtış. Ses çıktığında sırtışı solmuyor. Küçülmüyor. Daha da büyür. Tüm yüzünü aydınlatıyor. Gözlerini bile.

Sikeyim onu.

Bana böyle baktığı için onu sikeyim.

Ve sikimi acıtacak kadar sertleştirdiği için de sikeyim onu.

Kotum dayanılmaz derecede dar. Delilik noktasına kadar daraltıyor. Başka bir şey düşünemediğim noktaya kadar. Elimi indiriyorum ve avucumun topuğunu ereksiyonuma bastırıyorum, anlık rahatlamadan nefes nefese kalıyorum. Bu onu daha çok gülümsetiyor. Daha büyük. Daha tatlı. Daha kötü.

Kaybetmenin bana ciddi zarar verebileceğinden şüphelensem de elimi kendimden çekiyorum.

Eğlenmek için burada değilsin. Yapman gereken bir işin var, kendime hatırlatıyorum. Çalışmaya devam et. Başımı sallıyorum, onu boğazımın arkasında hissedene kadar ağzımı Miller'la dolduruyorum. Tekrar tekrar çalışıyorum, öğürüyorum, neredeyse boğuluyorum. Paramı kazanıyorum.

Dudaklarım aynı anda hem uyuşup hem de aşırı hassaslaşana kadar bunu yapıyorum. Çenem ağrıyana ve gözlerim sulanana kadar. Ta ki o "Yut!" diyene kadar.

Sesi içimde bir şeyleri kırıp açıyor. Sıkıştığım yerden çıkmamı sağlıyor. Boğucu baskı yerini bırakıyor. Etrafımdaki ve içimdeki gerginlik benden kopuyor. Yırtılıyor. Miller'ın tadı duyumlarımı doldururken sıcak bir patlamayla içimden dökülüyor.

Son lokmasını da yutar yutmaz ağzımı ondan çekiyorum. Karın kasları güçlü bir şekilde birbirine kenetlenmiş, siki elimde ara sıra nabız gibi atarken sıkmaya başlıyor. Gözleri tüm zaman boyunca benden ayrılmadı. Bana uykulu bir gülümseme veriyor ve ilk kez gülümsemesi ile gözlerindeki bakış mükemmel bir şekilde eşleşiyor.

Sikeyim böyle işi.

Mutlu görünüyor. Miller dayanılmaz derecede mutlu görünüyor.

Bu, pantolonuma boşalmış olmanın verdiği aşağılanmayla birlikte, içimde karanlık ve çarpık bir şeyler olduğunu gösteriyor. Elimi hareket ettirmeye devam ediyorum, Miller'ın yumuşayan aletini aşağı yukarı kaydırıyorum. O irkilene ve sıkılmış dişlerinin arasından hava emene kadar bunu yapıyorum.

Durmalıyım.

Kesinlikle durmalıyım.

Ama yapmıyorum.

Onu üç dört kez daha sarsıyorum. Başı geriye fırlıyor ve ince, umutsuz bir feryat onu terk ediyor. Gözlerini açıyor ve baygın sikini elimden kurtarıyor.

Kendini pantolonuna geri sokup daha güvenli olması için fermuarını kapattıktan sonra gülmeye başlıyor. Alçak, yankılanan bir ses bedenime yerden giriyor ve yukarı çıkıyor. Kahkahası hâlâ içimde titreşirken öne doğru eğiliyor ve yüzümü iki eliyle kavrayıp yanaklarımı dudaklarımı orantısız bir şekilde büzecek kadar sıkıyor.

Gülümsemesi hâlâ yüzünün her yerinde ama gözleri değişmiş. İçlerindeki ışık sönerek her zamanki sırtışılarına geri dönüyor. "Kesinlikle buna değer," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Bununla birlikte ayağa kalkıyor ve benden önce banyoya gidiyor. Kapıyı açık bırakıyor, bunun bir kaza olmadığını hemen anlıyorum.

Şoka ek olarak, korku ve inançsızlık hızla üzerime çöküyor. Kendimi en korkunç çıkmazın içinde buluyorum. Miller MacAvoy'un sikini gırtlığıma kadar sokmasından yeni çıkmıştım ve bacaklarımın arasında giderek büyüyen bir ıslak nokta vardı.

Tanrı aşkına.

Sırada ne

var?

Hissettiğim aşağılanma büyük ve sıcak. Gerçek, yaşayan bir şey. Gözlerimin arkasında baskı hissedene kadar içimde şişiyor. Rahatsızlık her yerde. Titrek ve yapışkan hissediyorum. Titrek ve yapışkanım. Odanın etrafına kaçamak bakışlar atıyorum, bir planım olana kadar hareket etmiyorum. Bu biraz zaman alıyor çünkü dürüst olmam gerekirse şu anda en iyi halimde değilim. Düşüncelerim yavaşça hareket ediyor, sanki pamuk yününün içinden geçiyormuş gibi bana doğru yüzüyorlar.

Hamper!

Evet, Tanrı'ya şükür, evet.

İşte bu kadar. Sadece çamaşır sepetine gitmem, lekeli kot pantolonumu atmam ve sonra da yatmak için üstümü değiştirmem gerekiyor. Miller'ın tişörtünü kaptığım gibi kasıklarımın üzerinde tutarak dolabıma doğru ilerliyorum ve çıplaklığıma kalkan olması için banyonun yanındaki kapıyı açıyorum. Olabildiğince hızlı soyunuyorum.

Miller duştaydı. Su akıyor ve bir şeyler mırıldandığını duyabiliyorum. Tanımadığım bir şarkı ama bildiğim bir şeye benziyor. Tanıdığım bir şey. Az önce ağızıma boşalmış bir adamın mutlu ve gülümseyen memnuniyeti.

Bir uyku şortu giyip yatağa giriyorum ve yorganı çeneme kadar çekiyorum.

Bakın, dişlerimi fırçalamadığım için beni yargılayacaksınız, dürüst olmak gerekirse, sizi durduramam. Durma, devam et. Beni benim kendimi yargıladığımdan daha sert yargılayamazsın.

Miller odaya geri döndüğünde yan dönüp gözlerini kapatıyorum. Çıplak olduğunu biliyorum. Gülümsemesi gibi. Göremesem bile duyabiliyorum.

"İyi misin?" diye soruyor lambayı kapatırken. Karanlık bir rahatlama. Benim için çoğu zaman öyledir. Işıktan uzaklaşmak. Günün hızından ve seslerinden. Gözlerimi açıyorum ve karanlığa bakıyorum. "Hey, Haraway, iyi misin?"

Oh lanet olsun. Bir şeyler söylemem lazım.

Bunu yapmadan önce, nasıl yapacağımı hatırlamak için bir saniye ayırmam gerekiyor. Dilimi ağzımın içinde gezdiriyorum ve aletimin hâlâ onun tadını alabildiği gerçeğini görmezden geliyorum.

Dişlerimi fırçalamalıydım. Karma gerçekten de acımasız bir sürtük. "Ben iyiyim," diye homurdanıyorum.

"Bunu daha önce yaptın mı?"

Lanet olsun. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Benim için önemli olduğunu düşünürse diye, onun benim ilkim olduğunu bilmesini gerçekten istemiyorum. Ama ona daha önce yaptığımı söylemenin daha kötü olabileceğini düşünüyorum, çünkü bu konuda tamamen berbat olduğumu ve kafa verme konusunda berbat olduğumun farkında olmadan mutlu bir şekilde hayatımı sürdürdüğümü düşünüyorum.

"Hayır."

"Oh." Şaşırmış gibi görünme nezaketini gösterdi. Kendimi bu konuda iyi hissetmem konusunda sıkı bir şekilde uyarıyorum. "Emin değildim. Biraz gergin görünüyordun ama bana kendimi çok iyi hissettirdin."

Gülümsemiyorum.

Ne? Gülümsemiyorum, tamam.

Dudaklarım oral seks yüzünden biraz garip hissediyor. Yani, evet, organlarım şu anda göğüs kafesim için biraz fazla büyük hissediyor ve biraz uçuyorum, ama bir erkeğe oral seks yaptıktan sonra bu tamamen normal, değil mi?

"Senin için iyi miydi?" diye soruyor.

"İyiydi," diye cevap verdim. "Paraya ihtiyacım vardı, ben de almak için yapmam gerekeni yaptım. Büyütülecek bir şey değil."

Olanların çılgınlığı kafama dank etmeye başladı. Üzerime çöküyor ve büyük, ağır dalgalar halinde iniyor, beni yanlara savuruyor, altına çekiyor ve ciğerlerim çığlık atıyormuş gibi hissettiğinde beni tükürüyor.

Miller'ın bu siki sahibi olduğu gerçeğini denklemden çıkarsanız bile, bu gece ağzımda hala bir sik vardı. Bundan kaçış yok. Bir çizgiyi aştım. Büyük, hayatımı değiştiren, büyük bir çizgiyi.

Bunca zaman sonra, bir erkekle bir şey yaptım. Yıllarca bunu düşündükten sonra, gerçekten yaptım.

Ve bu beni çok fena azdırdı.

Sakin ol. Bir daha olmayacak gibi, kendime tekrar tekrar söyledim. Bir kere oldu. Pepe'de bir haftada kazandığından daha fazlasını kazandın. Bu iyi bir şeydi. Bunu yapmamak için deli olman gerekirdi.

Yarından itibaren hayat normale dönüyor.

Uyumak için kendimi zorluyorum. Gücümün her zerresini kullanıyorum ama Miller konuşmayı kesmediği için dalamıyorum.

"...bir erkekle birlikte olmakta yeniyim... bu konuda garip hissediyorum... konuş benimle..."

Durmadan konuşuyor. Cidden, bir saat gibi geliyor ve bu beni deli ediyor. Bu konuda konuşmak çok gerçek ve çok yakın hissettiriyor.

Miller'ı çok gerçek ve çok yakın hissettiriyor.

Daha fazla dayanamadığımda "Lütfen konuşmayı kes," diye mırıldanıyorum.

Kahkahayı basıyor, karnının altından sessizce gülüyor. Aynı takımdaymışız gibi gülüyor. Ses duvarlardan yansıyor ve benimle birlikte yatağa girmeye çalışıyor. Buna dayanamıyorum.

Yorganımı fırlatıp banyoya koşuyorum ve dişlerimi kesinlikle gerekenden daha fazla diş macunu ve kuvvetle fırçalıyorum. Birkaç kez tükürüyorum ve tedbirli olmak için dilimi fazladan bir kez daha fırçalıyorum.

Miller banyoda olduğum süre boyunca, onu duyamadığımı iki kez söylememe rağmen konuşmayı kesmiyor.

"Yarın bir şeyler yapmak ister misin? Çocuklarla takılabiliriz ya da başka bir şey yapabiliriz. Sana kalmış-"

"Lütfen uyu."

Yine gülüyor. "Tamam, iyi, uyuyacağım, ama sadece bana bir şey söylersen."

İşte sana klasik Miller. Bir alıcı. Her zaman bir şeyler ister ve istemekten asla çekinmez. Aslında, isteme cesaretini gösterdiğin için istediğin her şeyi elde etmek güzel bir şey olmalı.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Nelerden hoşlanırsın? Eşyalar, insanlar, seni ne mutlu eder? Söyle bana. Bilmek istiyorum."

Oh Tanrım. Lütfen durdur şunu.

"Kitapları ve Guy Richie filmlerini severim. Televizyonu da. Özellikle İngiliz komedilerini. Onları neden sevdiğimi bilmek ister misin? Ha? Sen seviyor musun?" *Ooh, rotadan biraz sapıyor gibiyim.* Yön değiştirdiğimi hissedebiliyorum ama kendimi durduramıyorum. O daha cevap vermeden ben kendi soruma cevap veriyorum. "Çünkü onları *kapatabilirim.* Ya da *susturabiliyorum.* Onları bu yüzden seviyorum."

"Ah," diyor sanki sadece anlamakla kalmayıp tamamen katılıyormuş gibi. Ben sormadığımı çok net hatırlasam da o kendi sorusuna cevap veriyor. "Ben insanları severim. Onları izlemeyi seviyorum. Ne istediklerini, onları neyin harekete geçirdiğini anlamaya çalışmayı seviyorum. Tüm insanları ilginç bulurum... ama kaba ve karmaşık insanları? Hımm, bu benim için tatlı bir nokta." Bunu görmezden geliyorum, gerçi doğrudan beni hedef aldığından eminim. "Simitle ilgili her şeyi de severim. Kahretsin, o baharata bayılıyorum! Ne isterdim biliyor musun? Keşke onu satın alabilsen. Sadece baharat. İşte sana milyon dolarlık bir fikir. O boku yediğim her şeyin üzerine koyardım." En yakın marketin baharat reyonunda bir gezintiye çıkarak hayatının hayalini yaşayabileceğini ona asla söylememeye kesin karar verdim. "Ve ruhu olan eski yıkık dökük evleri severim. Ve kedileri."

Eski ev meselesine ne diyeceğimi bilemiyorum. Söylenecek tuhaf bir şey gibi görünüyor. Garip bir şekilde samimi ve ilginç. Sevimli değil. Kesinlikle hiç sevimli değil.

"Ben bir köpek insanıyım," diye yalan söyledim. "Kedilere dayanamıyorum."

Hoşgörüyü kıkırdıyor. "Hımm, bu garip çünkü sen, Ryan Haraway, çok büyük bir şekilde kara kedi titreşimleri atıyorsun."

Cevap vermediğimde merhametli bir şekilde sessizleşiyor. Sessizliği bir uyuşturucu gibi içime çekiyorum ve ancak ciğerlerim itiraz etmeye başladığında nefesimi veriyorum. Vücudumun rahatladığını, omuzlarımın gevşediğini, omurgamın yatağın içinde eridiğini hissediyorum, uyku soruyor ve ben cevap veriyorum.

Birkaç dakika sonra "İyi geceler," diye cıvıldıyor ve beni saran uykulu kozadan çıkarıyor. "İyi uykular."

"Defol git."

Miller

Her zamanki gibi Ryan'dan önce kalktım. Bugün yatağının yanında durup uyurken ona bakıyorum. Yan yatmış, sıkı bir top gibi kıvrılmış. Koyu kirpikleri yanaklarına dikenli gölgeler düşürüyor. Böyle çok farklı görünüyor, tamamen rahatlamış. Yüzü farklı görünüyor. Yüz hatları, normalde taşıdığı gerginlik olmadan başka birine aitmiş gibi görünüyor. Uyanırken korkutucu derecede çekici, heykelsi ve farklı. Uyurken, onda neredeyse yumuşak bir şey var.

Neredeyse. Tam olarak değil.

Burnunun çizgisini takip ediyorum ve parmağımı köprünün kıvrımında gezdirmeyi düşünüyorum. Yapmak istiyorum. Ama yapmıyorum. Ğçimden bir ses Ryan "ı derin uykusundan uyandırmanın beni ciddi bir Ğiddet riskiyle karĖı karĖıya bırakacağını söylüyor. Ve her ne kadar bunu umursamasam da, eğer bunu yapan o değilse, güzel bir fincan kahvenin ardından daha iyi gidecek türden bir şey gibi görünüyor.

Yüce İsa, dün gece başka bir şeydi.

Bu oral seks cidden ateşliydi. Nefes nefese, gergin bir mükemmellik. Dizlerinin üzerindeyken bana bakışı. Saf nefret, kırmızı sıcak ve acımasız, gözlerinden lazerler gibi parlıyordu. Bunun beni neden bu kadar sertleştirdiğini bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Sanırım bu, üzerinde çok fazla düşünmememiz gereken şeylerden biri. Ama öyle. Beni kaya gibi sertleştiriyor. Şu anda bunu düşünmek bile beni sertleştiriyor.

Onun uyumasını izlerken boxer külotumun üzerinden kendimi hafifçe okşuyorum.

Belki de hoşuma giden çatışmadır. Belki de duygunun gücüdür. Dün gece kelimenin tam anlamıyla titriyordu. Eli o kadar sert titriyordu ki, bana ilk dokunduğunda sanki sikime vibe tutuyormuş gibi hissettirdi. Nefret, küçümseme hep oradaydı ama hepsi bu kadar değildi. Bana dokunduğu anda gözlerinde bir kıvılcım belirdi. Onu yakından izliyordum, bu yüzden

kaçırmadı. Gözbebekleri büyüdü. Saçları, arkasına saklanmaya çalıştığı karanlık bir perde gibi yüzüne sarkıyordu ama yine de gördüm. Yeşil ve altın rengi çılgın beneklerle çevrelenmiş büyük siyah küreler.

Çıkardığı sesler gerçek dışıydı. Yumuşaktı. O kadar yumuşaktı ki sessiz olmak için elinden geleni yaptığını söyleyebilirdim. Arada sırada ağzını sikimden çektiğinde dudaklarını birbirine öyle sert bastırıyordu ki bembeyaz kesiliyorlardı. O zaman bile küçük sesler çıkarıyordu, minik inlemeler ve iniltiler.

Kahretsin, çok ateşliydi.

Uyanması için sabırsızlanıyorum, böylece her şeye yeniden başlayabiliriz.

Kıpırdanmaya başladı, inliyor ve eliyle yüzünü siliyordu. Hemen kahve makinesinin yanına gidip doldurmaya başladım.

"Memeler mi, penisler mi?" Kupalarımı göstererek teklif ediyorum.

O kadar şaşırmış gibi davranma. Ben tam bir pislik değilim ve ayrıca, sikimin doğru şekilde emilmesi beni her zaman iyi bir ruh haline sokar.

Cevap vermiyor. Gözlüklerini takıyor ve görüşünü ayarlamak için bir iki kez göz kırpmıyor. Sonra elini uzatıyor ve beni acele ettirmek için parmaklarını seğirtiyor. Ona göğüs kupasını uzatıyorum ve haline gülmemeye çalışıyorum. Bir ormanda sürüklenmiş gibi görünüyor. Geriye doğru. Saçlarından.

Birkaç yudum kahve içtikten sonra dünkü kot pantolonumun içinden cüzdanımı çıkarıp tekrar yatağının yanında duruyorum. Beş Benjamin'i dikkatle ve işaret ederek sayıyorum, katlıyorum ve yatağıma attığı para klipsiyle yerine sabitliyorum. Altın bir *M* harfi soluk mavi bir fonda parlıyor.

Bunu yaparken beni izliyor. Çenesi aralık, gözleri şok ve öfkeyle dolup taşıyor.

Hmm, ilginç. Dünün tek seferlik olduğunu sanıyordu.

Ne kadar da yanılmış.

Göz ucuyla paraya bakıyor, parmakları alt dudağını çekiştiriyor. Kısıtıyor, ortasından kırıştırıyor.

Paraya hafifçe vuruyorum, bir barmenin dikkatini çekmek için yapacağınız gibi.

"Yine aynı," diyorum.

Bana doğru ani bir hareket yapıyor, ben de geri çekiliyorum, kalbim heyecan, korku ya da umutla güm güm atıyor ama bu yanlış alarm. Yataktan kalkıyor ve oflaya puflaya banyoya doğru gidiyor.

Dün gece üstsüz uyumuştum ve ben bunun için buradaydım. Kolları ve göğsü çok güzel, geniş bir zeytin derisi var. Zayıf ve sert, sadece

Beni çıldırtacak kadar kaslıydı. Bu sefer göğsünün görüntüsünde tamamen kaybolmuyorum çünkü vücudu ne kadar ateşli olursa olsun, uyku şortunun çadır gibi olması ve büyük bir ereksiyonu zar zor tutması kadar ateşli değil.

"Mmm," diyorum gülümseyerek ve baktığım gerçeğini saklamak için hiç çaba sarf etmeden. "Bu sabah odunu. Kendine gel."

Bir elimi gövdemde gezdiriyorum ve başparmağımla sikimin dış hatlarını okşuyorum. "Benimki değil. Hepsi senin."

Üç gün oldu ve hâlâ paraya dokunmadı. Kelimenin tam anlamıyla dokunmadı. Masanın üzerinde tam olarak nereye koyduğumu not almıştım, o yüzden biliyorum. Sol üst köşenin tam olarak hangi tahta parçasına değdiğini biliyorum. Kımıldatırsa bileyim diye oraya koydum ama kımıldatmadı. Üç lanet gün.

Dört gün.

Beş.

Kahretsin, aklımı kaçırıyorum. Yakında yalvaracağım. Bunu hissedebiliyorum. Korkunç bir şey. Korkunç bir duygu. Daha önce hiç kimseye bir şey için yalvarmadım, ama bunu yapacağımı söyleyebilirim. Bu sabah kelimeleri dudaklarımda hissettim, dilimin üzerinde dans ediyorlardı. Neredeyse tatlarını alabiliyordum. Beni durduran tek şey gözlerindeki kararlılıktı.

Dün onu takip ettim. Bunu yapmak istememiştim. Sadece nereye gittiğini sorduğumda, savunmacı bir tavırla "Hiçbir yere" dedi, ben de o giderken geri çekildim, tekrar açtığımda kilit ses çıkarmasın diye kapıyı biraz açık tuttum. Koridordan aşağı indi ve merdivenlerden bir kat aşağı indi. Tam zamanında ikinci kata çıktım ve Emily'nin odasında kaybolduğunu gördüm.

Odamıza geri döndüğümde aşağıya baktım ve yalınayak olduğumu, cüzdanımın ya da anahtarlarımın olmadığını fark ettim. Kapımızın kilidini açmak için RA'mız Carmen'e ana anahtarı kullanırmak zorunda kaldım.

Dünkü deneyimden hoşlanmamış olsam da, bugün benzer koşullar altında ayrıldığında hazırım. Ayakkabılarım ayağımda, cüzdanım ve anahtarlarım cebimde.

Eğer bugün Emily'lere geri dönerse sinir krizi geçireceğim. Geldiğini hissedebiliyorum.

Geçmişte onunla hep iyi geçinmişimdir. Onu çok iyi tanımıyorum ama bazı çevrelerim onunkilerle örtüşüyor, bu yüzden onu *tanımasam* da hakkında yeterince şey biliyorum. O özgür bir ruh. Neşeli ve herkese iyi davranmaya özen gösteren biri. Belki biraz fazla iyi, eğer bir kusur arıyorsanız, ama benim onunla ilgili asıl sorunum bu değil. O, olduğu kişi olmayı sevmeyen insanlardan biri. Zengin ve ayrıcalıklı. Bu konuda kendini kötü hissediyor. Az değil. Sadece sözde değil. Bu konuda gerçekten kötü. Derinden kötü. O bir fark yaratmak isteyen bir insan. Gerçek bir fark.

Sokak hayvanlarını kurtaran bir
tip. Sokak kedileri.

Sokak köpekleri.

Büyük burunlu, üzgün gözlü, yanlış anlaşılmış sokak çocukları.

Herkesin şansına, bugün ayrılırken sağa sapıyor ve binadan dışarı çıkıyor. Kulaklıkları takılı halde kampüs boyunca yürüyor. Her zamanki gibi başı eğik, omuzları kalkık. Üzerinde uzun kollu kömür rengi bir tişört ve o kadar yırtık bir kot pantolon var ki, sanırım gerçekten bu şekilde satın alınmış olabilirler. Bir süre kütüphanenin dışındaki merdivenlerde oturuyor, telefonunu kontrol ediyor ve sonra gözlerini kapatıp başını arkaya yatırıyor. Kuşluk güneşi yüz hatlarını yıkıyor, tüm doğru yerlerde gölgeler oluşturuyor ve elmacık kemiklerini köşeli ve rüya gibi gösteriyor.

Lanet olsun.

Bu a Mucize a İZCİ gelen bazı büyük modelleme ajans ona yaklaşmadı.

Düşündüm de, muhtemelen yaklaşmışlardır. Muhtemelen onlara defolup gitmelerini söylemiştir.

Merdivenlerden çıkıp kütüphaneye girdiğinde adımlarımı hızlandırıyorum, ama yine de dolaşım masasındaki kalabalığın arasında onu kaybetmeyi başarıyorum.

Eğer bunu sürdürmeyi planlıyorsam, takip becerilerim üzerinde çalışmam gerekecek.

Altı gün oldu.

Artık aklımı kaybetmiyorum. O şey resmen kayboldu.

Bugün onu yine takip ettim. Onu kütüphanede kaybettim ama bugün, binanın üçüncü katına çıktığını görecektim kadar uzun süre peşinde kalmayı başardım. Ondan sonra nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bir süre kayıp bir osuruk gibi etrafta dolaştım ama onu bulamadım ve iki kütüphaneci bana sitemkar bir şekilde orada ne yaptığımı sorduktan sonra ayrılmak zorunda kaldım. Ayrıca, telefonum patlıyor. Bu hafta Sienna ya da çocuklarla neredeyse hiç vakit geçirmedi ve bunu fark ettiklerini ve umursadıklarını söyleyebilirim.

Neredesin? Bu geceki Pardon'a mı? Endişelenmeye başlıyorum, M.

Sienna: Bana mesaj at yoksa seni aramaya geleceğim. Ciddiyim. Gelmeyeceğimi sanma.

İş hukuku dersim her zamankinden daha acı verici. İstirap verici. Salon boğucu. İnsanlar birbirine çok yakın oturuyor ve parmakların klavyedeki tıkırtıları kara tahta üzerinde sürüklenen çiviler gibi. Kırk beş dakika hiç bu kadar uzun gelmemişti. Profesör Dinkleman da hiç bu kadar yavaş konuşmamıştı ve bu da bir şey ifade ediyor. Babama karşı yeni bir öfke dalgası hissediyorum. Bu dersi almamalıydım bile. Umurumda bile değil. İlgilenmiyorum ve asla kullanmayacağım.

Odamıza doğru yürümeye başladığımda, çözüldüğümü biliyorum. Bunu hissedebiliyordum. İçim sıcak ve titrek, bastırılmış hayal kırıklığı ve arzuyla yanıyorum. Onun için yanıyorum. Kapıyı açarken göğsümde korku ve heyecan birikiyor. Korku çünkü eğer burada değilse muhtemelen kendimi kaybedip Emily'nin odasında onu arayacağım ve heyecan çünkü eğer buradaysa, yalvarmam gerekse bile sikimi ağzına sokacağım.

Kapıyı açıyorum ve masanın önündeki pencerede duran silüetini görüyorum.

"Ryan." Söylerken sesim çatlıyor. Bu sadece bir kelime, sadece bir isim, ama kırılmış. Açgözlü bir yalvarışın sırtında aramızdaki boşluğa taşınıyor.

Yavaşça bana doğru dönüyor. Masanın üzerine bıraktığım parayı elinde tutuyor. Yüzü kendinden nefretin ve şehvetin bir resmi. Paranın klipsini kaydırıyor ve umursamazlık ima etmek için olduğunu düşündüğüm ama biraz sert gelen bir omuz silkme hareketiyle parayı arka cebine sokuyor. Sikime kan hücum ediyor. O kadar hızlı akıyor ki başım dönüyor. Para klipsini bana doğru salladı. Havada uçarken parılıyor. Kolayca yakalıyorum, avucumu açıyorum ve elimdeki yüksek karatlı M harfine bakıyorum. Bırakıyorum

Çantamı olduğum yere bırakıyorum ve ona doğru üç dört büyük adım atıyorum, hareket ettikçe gömleğimin düğmelerini açıyor, fermuarını açıyor ve yırtıyorum.

Dizlerinin üzerine çöktü ve daha dudaklarını tam olarak ayırmadan sikimin başını ağızına soktum.

Fuuuck.

İyi hissettiriyor. Çok iyi. O kadar iyi ki, neredeyse temas anında deliriyordum. *Ne oluyor lan?* Başparmağımı sikimin dibine sokuyorum ve tehdit geçene kadar sertçe sıkıyorum. *Oh, Tanrım. Neler oluyor?*

Normalde böyle değilimdir. Hayatımda hiç iki pompalı bir aptal olmadım. Sadece ağız çok sıcak. Kabarık, yumuşak ve davetkar. Geri kalanına hiç benzemiyor. Kendimi bir zevk havuzuna düşmüş gibi hissediyorum. Sıcak, çökmüş bir havuz. Sadece aletim değil, tüm benliğim. Her yerimde hissediyorum, tenimi ve içimi yalıyor. Ellerim karıncalanıyor, dudaklarım da öyle. Her geçici yalayışı içime derin titreşimler gönderiyor.

"Ben eşcinsel değilim," diye geveliyor aletimin etrafında, gözleri açık bir küçümsemeyle çekik. "Öyle deyip duruyorsun." Onu tekrar sikimle beslerken gülümsüyorum. Okşuyorum

Elimi saçlarında gezdirerek yavaşlamasını sağlıyorum ve o bana bakana kadar sözümü bitirmiyorum. "Biseksüellik var, Ry," diyorum usulca. "Bu gerçek ve geçerli."

Homurdanıyor, her zamankinden daha az öfkeyle ve neredeyse adımlarını kaybediyor. Yutkunuyor ve sulu gözlerini kırıştırıyor ama hemen toparlanıyor.

"Mmm, evet, aynen öyle." Sesim benden geliyormuş gibi çıkmıyor. "Aynen böyle. Bana o dudakları ve o dili ver."

Veriyor. Geçen seferki gibi baştan savma yapıyor ve iki elini de kullanarak beni dibimden sarıyor, bacaklarım titrerken beni sabit tutuyor. Başını sallıyor, ama şimdi geri çekildiğinde biraz emme ekliyor. Ruhum kenarlarından çözülmeye başlarken gözlerim geri yuvarlanıyor.

Nefes almak için geri çekiliyorum. Burun delikleri alevlendi ve bana öfkeli bir hırıltı verdi. Gözleri parlıyor, ağız açık ve sert bir şekilde nefes alıyor ve çenesinden aşağıya kaygan bir tükürük akıyor. Suçlayıcı bir şekilde yukarı bakıyor. Vahşi. Az önce kemiği elinden alınmış bir hayvan gibi.

Kotumu ve boxerımı biraz daha aşağı itiyorum ve taşaklarımı hafifçe kaldırarak ona sunuyorum. Burnuyla hafifçe vuruyor ve kendimi uçurumdan düşmekten korumak için gözlerimi sıkıca kapatmak zorunda kalıyorum. Burnumdan yavaşça nefes alıyorum, dilini taşaklarımın hassas alt kısmında gezdirirken titriyorum ve kendi kalçalarımı pençeleyerek

Zehirli bir dil vücudumun en savunmasız kısmını yalarken çaresizlik.

Bu sefer inleyen benim. Elimde değil. Bunun için üzgün de değilim. Onu istiyorum ve bunu bilmesini istiyorum.

Bana bakıyor ve ağzını açıyor. Bana dişlerini ve dilini gösteriyor. Bana yumuşaklığını ve sıcaklığını gösteriyor. Bana dünyadaki cenneti gösteriyor.

Sikimi tekrar ağzına sokuyorum ve bu sefer bir eliyle sikimi tutarken diğer eliyle göğsümden yukarı kayıyor ve bir meme ucunu baş ve işaret parmakları arasında yuvarlıyor. Dudakları, dili, ağzı ve gırtlak, elleri ve inlemeleriyle mükemmel bir uyum içinde çalışıyor. Zevk gerçek dışı, büyük ve ağır, her şeyi bastırıyor. Ecstasy eğiliyor ve adımı fisıldıyor.

Cevap veriyorum.

Uzun, kederli bir ulumayla, kalçalarımın sert bir hareketiyle, omurgamın imkansız bir kavisiyle ve avuçlarıma batan tırnaklarımla cevap veriyorum. İçimden ve dışımdan dalga dalga zevk dalgaları yükseliyor. Hepsini yutuyor, içiyor, bittiğinde bana bakıyor ve sanki daha fazlasını istiyormuş gibi dudaklarını yalıyor.

Gözleri parlıyor ve sonra kararıyor. Sağ omzunun hafifçe seğirdiğini görüyorum ve hızla geri çekiliyorum, aletimi aceleyle pantolonuma geri koyuyorum ve bana planladığını bildiğim orgazm sonrası işkenceyi yapmadan önce fermuarımı çekiyorum.

Yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüşür, dudakları yanlardan ayrılır ve kıvrılır, üst dudağı düzleşir, alt dudağı mükemmel bir yarım ay şeklinde kıvrılır. Omuzları titriyor ve yumuşak, hırıltılı bir ses çıkarıyor. Uzak bir gümbürtü. Çok uzaklardan gelen bir gök gürültüsü. O kadar güzel ki bir araya getirmem bir saniyemi aldı.

Ryan Haraway az önce güldü.

Bir elimi uzatıp bir tutam saçını yüzünden çekiyorum. "Sik beni." Sesim hâlâ bana ait değil. "Bu çok güzel bir ses."

Bu onu kendine getirdi. Başını geriye, kucağımdan uzağa atıyor ve bana göz kırpmıyor. Sanırım küçümseyici bir şey söylemek istiyor ama kendine gelmesi biraz zaman alıyor. Harap olmuş görünüyor. Kesinlikle harap olmuş. Gözleri kocaman kara delikler, dudakları kızarmış ve şişmiş, göğsü hala inip kalkıyor. Bir elini aletin üzerine koymuş ama yine de sertleştiğini söyleyebilirim.

"Seninle ilgilenmemi ister misin?"

Ayağa kalkmaya çalışıyor, bir elini yere, diğerini dizine koyarak kendini yukarı itiyor.

"Yok, ben böyle iyiyim," diyor kenetlenmiş dişlerinin arasından.

"Söylediğimde ciddiyydim Ryan. Benden ne istersen alabilirsin.

Ağız, eller, kık. Ne istersen, senindir. Soru yok. Bedeli yok." Banyoda sendeleyerek yürürken dizlerinin üzerine çökmüş bir halde beni itiyor.

Ryan

Benden ne istersen alabilirsin.

Ağzım, ellerim, kığım.

Günler geçti ve kelimeler hala kulaklarımda çınlıyor. Düşüncelerimi bölüyor, odağımı bozuyor. Gecelerime işkence ediyor.

Ağız, eller, kış.

Hepsi senin.

Miller'ın vücudunun herhangi bir yerine para almadan dokunma düşüncesi beni tehlikeli bir şekilde kızdırıyor. Tehlikeli bir şekilde korkutuyor. Gerçekten korkuyorum çünkü nasıl bir şey olacağını bilmek için denememe gerek yok. Ben biliyorum. Pürüzsüz bir tene sarılmış cennet ve cehennem gibi olacak. Sarhoş edici. Aslında, o yakınımdayken nefes almamak için kendimi zor tutmaya başladım çünkü onun ne olduğunu biliyorum. Bir uyuşturucu. Nükleer bir dopamin dalgalanmasına neden olan kimyasal bir reaksiyon. Tam gelişmiş bir bağımlılık ele geçirilmeyi bekliyor.

Aramızda olanları nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Kendime bile. Her seferinde en ön sırada olmama rağmen. Bunu nasıl açıklayacağımı ya da düşüncelerimi nasıl düzenleyeceğimi bilmiyorum. Ondan para dışında bir şey almayı düşünmeyi kendime kesinlikle yasakladım. Bu yeterince kötü. Bu kendimi yaparken bulacağımı düşündüğüm son şeydi ama hayır diyemeyeceğimi çoktan kanıtladım. Yine de bir sınır olmalı. Başka bir şeye katlanamam. Vücudumun herhangi bir parçasının onunkine girdiğini düşünemiyorum bile. Bunu yapmamın imkanı yok.

Asla iyileşemem.

Dönemin bitmesine sadece sekiz hafta kaldı. Sadece kendimi toparlamalı, profesyonel olmalı ve onu düşünmeyi bırakmalıyım.

Yine de yapmamak zor. Her yerde o var. Sadece odamızda değil. Onu her yerde görüyorum. Cidden, o kadar deliriyorum ki dün

onu kütüphanede gördüm.

Miller MacAvoy kütüphanede. Hayal edebiliyor musun?

Nereye baksam onu görüyorum, orada olsa da olmasa da. Avluda arkadaşlarıyla gülüyor. Trip'e merhaba yerine bir yumruk atıp gülümsüyor ve Dean derse giderken kışına küçük bir tokat atıyor. Güneş saçlarındaki röfleleri yakaladığında altın rengi bir parıltı. Kafeteryada beni gördüğünde ukala bir baş sallama, çelik bakışlarının buz gibi patlaması kıyafetlerimi kesip beni çıplak bırakıyor. Aletini ağzıma aldıktan sonra saatlerce yüzünü terk etmeyen yavaş, tatmin olmuş bir gülümseme. Gözlerimi her kapattığımda o gülümsemeyi görüyorum. Derslerde görüyorum. Pepe'nin yerinde. Ben uyurken.

Neden seks yaparken bu kadar mutlu görünmek zorunda? Ve neden mutluyken bu kadar güzel görünmek zorunda?

Başımı dik tutmak için elimden geleni yapıyorum. Tam olarak değil ama ne demek istediğimi anladınız. Miller'ın kim olduğunu biliyorum. Baştan çıkarıcı. Bela. Sizi cezbetmek için tasarlanmış güzel bir gülümseme. Onun gibi insanları kendimden daha iyi tanırım. Onun gibi birine bir daha asla güvenmeyeceğime dair kendime söz verdim. Ve güvenmeyeceğim.

Kendimi destekliyorum ve odamızın kapısını açıyorum. Yatağında, her zamanki gibi gömleksiz yatıyor ve kendini göbeğinden yukarı çekerek gövdesinde derin çizgiler oluşmasına neden oluyor.

Lanet olsun.

Düşük asılı meyve hiç bu kadar iyi görünmemiştir.

İyi haber, kamyonetimin tamir masraflarını karşılamayı başardım ve çok ihtiyacım olan yeni ön lastiklerin parasını ödedim.

Kötü haber ise boğazım ağrıyor ve kırk beş dakikadır Miller MacAvoy'dan başka bir şey tadamıyorum. Dudaklarım karıncalanıyor ve durmadan konuşuyor.

"...sadece bir şey, sonra uyuyacağım."

"İyi, ama çabuk ol."

"Tamam," diye mırıldanıyor usulca, düşünürken ya da plan yaparken yaptığı gibi. "Ne tür müziklerden hoşlanırsın?"

Yemek, film ve benim hakkımda bilmemesini tercih ettiğim bir sürü başka şeyi çoktan anlattı.

"Tuhaf şeylerden hoşlanırım. Eski şeyleri. Havalı şeyleri değil. Leonard Cohen ve Bob Dylan, o tür şeyler."

"Olmaz, Leonard Cohen'i severim."

"Sevmezsin."

"Ben de severim."

"Peki, bir şarkısını söyle."

"Um, 'So Long, Marianne, 'Sisters of Mercy,' 'Famous Blue Raincoat,' 'Chelsea Hote'..."

"Evet, evet, tamam, anladım."

"Neden Cohen? Annen hayranın mı?"

"Hayır, babam. Cumartesi günleri annemin arabasını yıkarken onu çalıyor. Ya sen?"

"Büyükanne. Bizimkiler araları bozulduğunda beni onun evine gönderirlerdi, o yüzden çocukluğum orada geçti. Mutfakta eski bir CD çaları vardı ve onun parçalarını çalmaya bayılırdı. Onu hep Spotify'a sokmaya çalışırdım ama kabul etmezdi. Müziğini göremezse nasıl bulacağını bilmediğini söylüyordu." Gülüyor. Her zamanki kahkahası değil. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen daha yumuşak bir ses. "Başka ne var?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Rastgele şeyler. Instagram'da gitarla parçalayan bir adam var ve bu hoşuma gidiyor."

"Adam mı gitar mı?"

Gülümsüyorum, ama sadece zifiri karanlık olduğu ve onun göremediğinden emin olduğum için. "İkisi de, sanırım."

Yine gülüyor, her zamanki kahkahası. "Ben de yaşadım."

Açıkçası, Miller'la konuştuğum için bunu asla itiraf etmem, ama aynı şekilde hisseden birine bunu yüksek sesle söylemek harika bir duygu.

Ryan

Masamdayım ve Miller odanın kendi tarafında olmasına rağmen sanki benim alanımdaymış gibi hissediyorum. "Sen hiç ders çalışmaz mısın?" Arkamı dönmeden soruyorum.

"Pek sayılmaz, hayır."

"O zaman neden buradasın?"

"Çünkü MacAvoy'lar Ivy League okullarından derece alıyorlar." Babasına benzetmeye çalıştığımı tahmin ettiğim derin ve kibirli bir ses tonu kullanıyor.

Yarına kadar okumam gereken iki psikoloji bölümü daha var ama beni izlediğini hissettiğim için bir türlü konsantre olamıyorum. Gözleri kafamın arkasına dikilmiş, beynimi kızartıyor.

"Ne?" diye soruyorum. Sandalyemi çevirip ona doğru dönerek soruyorum.

Elinde iPad'iyle kanepede oturuyor. Onu yanına koyuyor ve bacaklarını ayırarak bana pantolonundaki şişkinliği gösteriyor. Başını masasının üzerindeki paraya doğru çeviriyor ve "Al" diyor.

En son aldığımdan bu yana sadece üç gün geçti. Tekrar almamın imkânı yok. Banka hesabımdaki para olmasaydı, şimdiye kadar onu kaç kez ektiğimin sayısını unutmuş olurum. Bu hiç iyi değil. Bunu herkes söyleyebilir. Bu saçmalığın olduğundan daha fazla alışkanlık haline gelmesine izin veremem.

Hafifçe gülümseyip "Hayır." diyorum.

Dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrılıyor, mükemmel tenine nazik bir gülme çizgisi kazıyor. "Lütfen."

Benim hissettiğim gibi konuşuyor. Çıplak gibi. Sanki biri üzerimden bir deri tabakasını sıyrıp atmış gibi.

Başımı sallıyorum çünkü sesime güvenemiyorum. Ayağa kalkıyor ve aramızdaki boşluğu kapatıyor. Ayağa kalkıyorum ki eğer çok yaklaşırsa uzaklaşabileyim.

Yaklaştım ama yeterince hızlı değilim. O zaten çok yakın. Göğsü benimkinden birkaç santim uzakta, dokunmuyor ama yine de kıyafetlerimi yakıyor. "Sadece bana bir şey ver. Baş olmak zorunda değil. Başını kullanabilirsin. Elini. *Lütfen.*"

Yüzü o kadar yakın ki, konuştuğunda yanağımda yumuşak bir hava püskürmesi hissediyorum. Gözlerinin içine bakıyorum, onu yakından izliyorum.

"Hayır." Kelimeye karşılık olarak bir irkilmenin ardından hafif bir ısı patlaması gördüğümde gülümsüyorum.

Bana ilk teklif ettiğinde yaptığı gibi kollarını kaldırıyor, elleri başının yanında, avuç ileri bana dönük. Bunun beni rahatlatması gerekiyordu. Ama rahatlatmadı.

"Tamam, oral seks yok. El işi yok. Tamam." Gözleri ağzıma kayıyor ve tekrar yukarı çıkıyor. "Bir pck ne kadar?"

Öpücük m? Hayatta olmaz.

Miller'ı pmeyeceğime adım gibi eminim, bu yüzden aklıma gelen en saçma rakamı söylüyorum. "Aynı fiyat. Beş yüz dolar."

"Bir pck için beş yüz dolar mı?" Gözleri kısılıyor, ama öfke yerine kafa karıştırıcı bir şekilde sevgiye benzeyen bir şey görüyorum. "Tanrım, Ryan. Bu şantaj... ama olsun. Tamamdır."

Ne? Deli mi bu?

"Bir dakika için beş yüz dolar," diye açıklıyorum.

İşte. Bu onu durdurur.

Gzn kırpmıyor. "Beş dakika."

"İki," dediğimi duyuyorum, ama kelimelerim bir yana, sesimin tınısı bile beni içtenlikle şaşırtıyor.

"Anlaştık."

Bekle. Ne oldu şimdi?

Az önce ne oldu?

Yaklaşıyor ve duvarın serinliğini sırtımda hissedene kadar birkaç kararsız adım geri çekiliyorum. Cebinden cüzdanını çıkartıyor, açıyor ve notları soymaya başlıyor, nefesinin altında usulca sayıyor. Cüzdanı masamın üzerine fırlatıyor ve parayı ikiye katlayarak parmağını kotumun n cebine sokuyor. Kalçalarımı kendine doğru çekiyor ve parayı cebime itiyor, gerekenden çok daha derine bastırıyor.

Tekrar geri adım atmaya çalışıyorum ama arkamdaki sert duvarla karşılaşıyorum. İki elini başımın yan tarafına koyarak beni hapsediyor. Beni kontrol altına alıyor. Benim

Kalbim bir atım atlıyor ve sonra yetişmek için art arda beş altı kez hızla atıyor, nefesimi titrek ve düzensiz bırakıyor. Vücudunu benimkine bastırıyor, göğsü, kalçaları ve aletleri birbirine sürtünüyor. Dudakları ayrılıyor ve çenesi düşüyor. Nefesini tekrar hissediyorum ama bu sefer dudaklarımda hissediyorum.

"H-hey, Siri, iki dakika için bir zamanlayıcı ayarla," diye kekeliyorum.

Bana ukala bir diş gösterisinde bulunuyor ve gözleri birkaç uzun saniye boyunca benimkilerden ayrılmıyor. Ayrıldıklarında yüzümde, yanaklarımda, dudaklarımda, çenemde bir iz bırakıyorlar. Eğiliyor ve başım tekrar duvara çarpıyor, bu da hiçbir yere gitmediğimi ince bir şekilde hatırlatıyor.

Burnuyla çenemin çizgisini takip ediyor ve sonra dişleriyle çeneme hafifçe vuruyor. Teması beklememe rağmen irkiliyorum. Bu onu gülümsetiyor. Yastık gibi dudakları kıvrılıyor. Yumuşak pembe. Yumuşak dudaklar. Bu kadar yakından, neredeyse tatlı görünüyorlar. Çenemi tekrar sıyrıyor, bu sefer diğer taraftan. Başım yana kayıyor, istemeden de olsa ona daha fazla alan açmış oluyorum.

Elleri kalçalarıma düşüyor, parmakları kemer halkalarına dolanıyor ve beni sıkıca kendine çekiyor. Sertleşmişti. O kadar sert ki, aleti benimkine sürtünüyor, içime giriyor ve benden küçük bir ses çıkarıyor, umarım zayıf bir inilti yerine öfkeli bir homurtu sanır. Kalçalarını yavaşça hareket ettirirken alnını benimkine dayıyor, sürtünüyor, gıcırıyor, neredeyse acıtıyor ama tam olarak değil.

İyi, sanırım. Böyle devam ederse, dilini ağzıma sokmadan zamanlayıcıyı bitirecek. Mükemmel. Tam istediğim gibi.

Sanki düşüncelerimi duyuyor gibi, çünkü ben bunları düşünürken burnunu hafifçe benimkinin üzerinde gezdiriyor ve usulca iç çekiyor.

Kahretsin, çok yakın. O kadar yakın ki. Ağzı benimkine bir santimden daha yakın. O kadar yakın ki bulanık görünüyor. Sarışın, gri, pembe ve beyaz birbirine giriyor, başımı döndürüyor. Biraz daha eğiliyor. O kadar yakın ki dudaklarının sıcaklığını hissedebiliyorum. Bir fırın gibi. O kadar sıcak ki kendimi ayak parmaklarımdan üzerine itiyorum ve soluklanmak için duvara yaslanıyorum.

Benimkine çok benzeyen gergin bir ses, "Sadece öp beni, seni sik kafalı," diye sızlanıyor.

Geçen seferki gibi gülümsüyor. Büyük ve güzel. Beyaz dişleri parlıyor, gözleri bir an dans ediyor ve sonra kapanıyor.

Gözlerimi kapatmıyorum. Onları açık tutuyorum, daha fazla bulanıklaşmasını ve dudaklarını benimkilere değdirmesini izliyorum. Yumuşakça. Yine yumuşakça ve sonra biraz daha sert... ama hala yumuşak. Hâlâ çok yumuşak. Şimdi gerçekten kıvraniyorum, avuç içlerim duvara dayalı, parmaklarım duvarı tırmalıyor.

Ellerinden biri belimin etrafında kıvrılıyor ve diğeri göğsümden yukarı çıkıp boynuma dolanıyor. Boynumdaki beni öne doğru çekiyor. İzin veriyorum.

Beynime kötü bir şey oldu. Pelteye dönüştü. İçim yapış yapış. Vücudumda zerre kadar direnç yok ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok gibi görünüyor.

Ağzımı alırken inliyor.

En azından ben değil de o inliyordur diye umuyorum.

Dili dudaklarımın arasından kayıyor, hafifçe ayırıyor, tadıyor, geri çekiyor. Tekrar tadıyor. Daha derine ve daha sert. Hafifçe geri çekiliyor ve ağzımın içine endişe verici bir şekilde "*Benim*" gibi bir şey mırıldanıyor. Sonra dudaklarımı kendi dudaklarıyla kapatıyor ve dili benimkini arıyor. Dilim bilinçli bir niyetim olmadan onunkiyile buluşmak için yükseliyor. Okşuyor. Okşuyor. Karşılıklı öpüşme. Sevişmek. Beni her zamankinden daha sert ve ateşli yakıyor. Nefes alış veriş düzensiz. Benimki de öyle.

Gözlerim kapalı, ağzım açık, dudaklarım morarıyor. Ve lanet olsun, iyi hissettiriyor.

Zamanlayıcıyı duyduğumda fiziksel olarak sıcıyorum. Omuzlarım ve omurgam o kadar sert kasılıyor ki ayaklarım yerden kesiliyor. Sarsıcı, yüksek bir ses, beynime saplanan bir bıçak gibi. Sanki zaman yolculuğu yapan bir makine sayesinde buradaymış gibi uhrevi ve tuhaf hissettiriyor. Yabancı ve davetsiz.

Miller geri çekiliyor, dünyanın en mutlu adamı gibi gülümsüyor, başparmağını düşünceli bir şekilde alt dudağında gezdiriyor, gözleri kapüşonlu ve kırıksık bir şekilde ağzıma bakıyor.

"Lanet olsun, evlat," diyerek benden uzaklaşıyor ve aramızda yarattığı boşlukta soğuk bir rüzgar bırakıyor. "İki dakikalık zamanın için beş yüz dolar mı?" Gülüşü kahkahadan çok "*hımm*" der gibi. "Böyle devam edersen kendini tarihteki en yüksek maaşlı kiracı çocuk olarak bulabilirsin."

Bununla birlikte, benimle oynamak için kullandığı görünmez ipleri bırakıyor ve banyoya doğru giderken beni bir yığın halinde masamın üzerine yığılmaya bırakıyor. Kapıyı ardına kadar açık bırakıyor, tuvaletin önünde duruyor, kemerini çözüyor, kotunu ve boxer'ını iki mükemmel kas yığınının birleştiği net çizgiyi görebileceğim kadar aşağı itiyor.

Bakmıyorum.

Bakmıyorum, tamam mı? Sadece o tam orada ve kapı ardına kadar açık.

"Ne yapıyorsun?" Aptalca sordum.

"Mastürbasyon yapıyorum. İzlemek ister misin?"

Evet amına koyayım.

"Tabii ki hayır!"

Yumuşakça kıkırdıyor. "Başka tarafa bak o zaman."

Ciddiyim. Yemin ederim, istiyorum ama bir türlü başaramıyorum. Sırtı bana dönük, bacakları omuz genişliğinde açık, sağ kolu önünde aşağı yukarı hareket ediyor. Kendi elim sikimin dibine kenetlenmiş, sertçe sıkıyor. İçimde çok ihtiyaç duyduğum bazı duyguları sıkıştırmak için yeterince sert sıkmak.

Mantık devreye girmiyor.

Miller'ın başı geriye eğiliyor, keten saçları ışığı yakalıyor ve küçük, çaresiz bir ses çıkarıyor.

Bu sesi biliyorum. Yaklaştığında çıkardığı ses.

Karın ve bel kasları kasılıyor, sırtında derin yarıklar açıyor. Yine de başka tarafa bakamıyorum.

Bir sonraki ses daha alçak. Daha alçak ve daha yüksek. Daha uzun. Bu sesi ben de biliyorum.

Genellikle duyduğumda yutkunmaya başlarım.

Durup izliyorum, birkaç metre ötede, ona dokunacak kadar yakınında bile değilim ve refleks olarak yutkunuyorum. Açlıkla. Açgözlülükle. Tohumunun boşa gittiği düşüncesi beni susatıyor ve rahatsız ediyor.

Telefonum çalıyor, beni ayıltıyor ve bunun bir parçası olmak istemediğimi hatırlatıyor. Ekrana baktım. Arayan Emily, The Pardon'da bir içki için hâlâ müsait olup olmadığını kontrol ediyor.

"Kim o?" diye soruyor Miller, ellerini yıkarken başını bana doğru çevirerek.

Normalde ona nerede olduğumla ilgili fazla bilgi vermemeye çalışırım, çünkü onunlayken bu bilgiyle ne yapılacağını asla bilemezsiniz. Ona söyleyecek uydurma bir şeyler düşünmeye çalışıyorum ama kendi kendime "Ben Em." dediğimi duyuyorum.

Gözleri parlıyor. "Demek artık *Em*, öyle mi?"

Yüksek sesle iç çekiyorum. "Em, Emily isminin yaygın bir küçültülmüş halidir, Miller. Oldukça iyi belgelenmiştir." Cevap vermeyince, "İyi, *Emily* olsun," diyorum, kelimeyi uzatarak ve gereksiz yere net bir şekilde telaffuz ederek.

"Ne istiyormuş?"

"Bu gece saat kaçta Pardon'da olacağımı bilmek istiyor."

"Hmph." Gözleri bir an için tuhaflaştı, sonra düzeltti ve tekrar hoş bir hassasiyetin resmi oldular. "Aslında bu oldukça iyi oldu. Trip ve Dean takılmak istediler. Onlarla orada buluşacağımı söylerim. Saat kaç demiştin?"

"Sekiz."

Kafam karıştı.

Ona planlarım hakkında hiçbir şey söylemeye niyetim olmadan bu saçma konuşmayı başlattım ve şu halime bir bakın.

Banyodan çıktığında birkaç mesaj gönderiyor ve telefonu hemen patlamaya başlıyor.

"Sienna da geliyor," diyor. "Ve arkadaşın Lori'yi de getiriyor." "Harika,"

diyorum, ama onunla daha önce tanıştığımı dair hiçbir şey hatırlamıyorum ve Yumruk, güvenebileceğimi düşünmeye başladığım bir kişiyle geçirdiğim sakın bir gecenin sirke dönüşmesinden mutsuz. Bu konudaki hislerini belli etmek için sıkıyor. Göğsüm ve derim geriliyor. Avuç içlerimi bacaklarıma sürterek kot pantolonumun dikişlerine sürüyorum ama işe yaramıyor.

İkimiz de duş aldığımızda, hayattaki seçimlerimi ciddi ciddi sorguluyorum. Miller'ın en az on arkadaşı daha geliyor. Ve bu son sayımdı. Okuyup durduğu mesajların izini kaybediyorum, muhtemelen çok daha fazlası vardır.

"Sanırım ben-"

"Bunu aklından bile geçirme. Geliyorsun. Herkes bekliyor."

Çekmecelerinden birinden toz mavisi bir bere çıkarıp takıyor. Sadece çok özel bir insanın takabileceği türden bir kasket. Nasıl bir şeyden bahsettiğimi biliyorsunuz. Hımbıl ve şeytanın umurunda. *Ooh, bak, annem beni kar günü için giydirdi yerine bir çubukta seks.*

"Çıkarken Emily'nin odasına uğrayalım mı?" Miller soruyor.

"Hayır, benimle orada buluşacağını söyledi."

Gece bastırmıştır. Hava her zamankinden daha sıcak ama yine de berrak ve ürkütücü derecede karanlık. Ay, bulutlar tarafından kısmen gizlenmiş opalesan bir şerit ve birkaç sokak lambası sönmüş. Kampüsün üzerine siyah bir pelerin örtülmüş. Bazı şeyleri sessizleştiren, bazılarını ise daha da artıran bir pelerin. Araba ve insan sesleri sessiz ve uzak görünüyor. Miller'ın ayakkabılarının kaldırımındaki sesi ve ciğerlerine girip çıkan havanın yumuşak iç çekişi doğal olmayan bir şekilde yüksek.

Yumruk bu geceki planlarımdan bıktı ve itirazını açıkça ortaya koyuyor. Kalbim her atışta acı verici bir şekilde sıkışıyor,

ve nefes almaya devam etmek için her şeyimi
harcıyorum. "İyi misin?"

"İyiyim," diye bağıyorum. Hareket etmeyi bırakıyor ve bana bakıyor. Gözleri farklı görünüyor. Beresinin rengini yansıtıyorlar. Artık mavi-gri renkteler. Tozlu ama berrak. O kadar berrak ki sanki içime ulaşmış bir şeyleri yerinden oynatıyorlar. "Ben sadece büyük kalabalıkları sevmiyorum, hepsi bu. Büyük insan gruplarıyla aram pek iyi değildir."

"Eh, bunun için endişelenme. Bire birde de o kadar iyi değilsin." Söylediği bir şeye gülmek için son derece alışılmadık bir dürtüyle savaşıyorum. Sesi içeride tutmak şaşırtıcı derecede zor. Bana yaklaşıyor, omzunu omzuma değdiriyor ve birkaç adım boyunca orada tutuyor. "Endişeli, ha?" Yumuşak bir şekilde söylüyor. Merhem gibi. Sanki anlıyormuş gibi. Cevap vermiyorum ama uzaklaşmıyorum da. "Anlıyorum Ry. Ama endişelenme." Biraz daha yaklaşıyor. "Bu gece kötü bir şey olmayacak."

Sesi yatıştırıcı ve sakin, tamamen emin. Beni silahsızlandırıyor. Düşünmeden, istemeden konuşuyorum. Aslında, sesimin bu kadar acınası çıkmasını istemediğim halde konuşuyorum.

"Nereden biliyorsun?"

Yürümeyi bırakıyor, sol omzuma nazik bir el koyarak beni kendisine çeviriyor. Beni öyle tutuyor, bir saniye ya da daha uzun bir süre donup kalıyorum. Sonra başını eğiyor ve o kadar mükemmel ve bozulmamış bir gülümseme yayıyor ki, yemin ederim meleklerin ağladığını duyuyorum.

"Çünkü benimle olacaksın."

Pardon'un kapısını açtığında sokağa şamata ve alkol sesleri yayılıyor. Kaskatı kesildim ve geri çekilmeye çalıştım. Bir kolunu omzuma atıyor ve beni içeri itiyor.

Pardon loş bir şekilde aydınlatılmış, ışığın çoğu barın arkasındaki içkileri aydınlatan arka lambalardan geliyor. Çok renkli şişeler bir katedraldeki vitraylar gibi parlıyor. Aydınlanıp kırılarak mekâna tuhaf, neredeyse dini bir hava veriyor. Dindar bir hava, masanın üzerine sırtüstü uzanmış bir kızın göbeğinden shot yapan bir adamla keskin bir tezat oluşturuyor.

"*Mac. A. Voy. Mac. A. Voy. A. Voy.*," diye bağıyor Trip, Dean ve Miller'ı gördüklerinde yüzlerini tanıdığım ama isimlerini bilmediğim bir grup insan.

Yumruk tokuşturmalar, beşlik çakmalar ve "yo" kelimesinin havada uçuşması devam ediyor. Miller odada bir tur atıyor, beni insanlarla tanıştırıyor ve birinin ona verdiği içkiyi bana uzatıyor. Kolunu boynuma doluyor.

Sıkı sıkıya sarılınca, sıradan bir kucaklaşmadan çok bir boğma gibi hissetmeye başlıyorum. Oturduğumuzda, kabindeki sınırlı alanın elverdiği ölçüde ondan uzaklaşarak kıpırdanıyorum.

"Ryan," diyor Sienna, kabinin benim tarafıma doğru yanaşıp bana bilmiş bir bakış atarak. "Bu benim arkadaşım, Lori."

"Aman Tanrım," diyor Lori, perçemlerini sıvazlayıp ensesindeki küt saçlarını çekiştirerek. "Buna inanamıyorum. Gerçekten sensin."

Lori servis personelinin barlara gitmesine çok şaşırılmış görünüyor ve açıkçası bu konuda biraz gergin. Onu rahatlatmak için orta, yüzük ve serçe parmaklarımı avuç içlerime doğru kıvrıyorum ve ona en iyi silah-el taklidimi yapıyorum. "Long Island Buzlu Çayı, ha?"

Oh Tanrım.

Böyle şeyler bana kütüphaneyi neden bu kadar çok sevdiğimi hatırlatıyor. İnsanlarla konuşmak hoş karşılanmadığında çok daha iyi oluyorum.

"Aman Tanrım," diye çığlık attı Lori. "Hatırladın. Yok artık."

Hatırlıyorum çünkü Long Island Buzlu Çayları karıştırmayı en sevmediğim içeceklerden biriydi. Buz hariç sekiz malzeme mi? Benim iyi vakit geçirme anlayışına uymuyor. Ve cidden, limon suyu, kola ve beş alkollü içkiyi karıştırmanın iyi bir fikir olacağını kim düşündü? Ew.

Yine de işe yarıyor. Gülümsüyor ve yüksek sesle kahkaha atıyor, bir personel serbest dolaşıyor ve gruplarına sızmış gibi görünse de acil bir tehdit oluşturmadığımdan emin. Sienna onlar için birkaç sandalye çekiyor ve sohbeti devam ettirmek için soru yağmuruna tutmak zorunda kalıyor.

Onların sohbetine ve Miller'ın Dean ve Trip'le yaptığı sohbe bir girip bir çıkıyorum. İkisi de sürükleyici değil ve yumruk sessizleşmiş olsa da hala varlığını hissettiriyor.

Gençken kaldırımdaki çatlakların üzerinde yürümekle ilgili bir şeyim vardı. Nefret ederdim. Bir çatlağa yanlış basarsam, toprağın açılıp beni yutacağına dair kötü bir hisse kapıldığım için mümkün olan her yerde bundan kaçınırdım. Yıllardır bunu düşünmemiştim ama orada oturmuş, beni rahatsız eden iki konuşma arasında gidip gelirken, çocukken çatlaklarda yürürken hissettiklerimi hissediyorum. Ama şimdi, bunu yaptım. Çatlağa bastım ve beni bütünüyle yutmamış olsa da, yeryüzünde büyük bir fay açarak beni burada oturup normal bir insan gibi davranmaya zorlarken, vücudumdaki her içgüdü bana güvenli bir yere kaçmam için bağırıyor.

Sonunda kapı açıldı ve Emily içeri girdi. Onun yaptığı şey bu. Normal insanlar gibi gelmiyor. Rüzgârla savrulmuş, saçları yüzünde

Dışarıda hava nasıl olursa olsun, kaçınılmaz olarak omuzlarından birine düşen üstünü çekiştiriyor.

Beni gördüğünde yüzü aydınlanıyor. Yumruğunu bırakıyor. Ayağa kalkıyorum ve ona doğru ilerliyorum. Onu büyük ve rahatlamış bir kucaklamadan sonra ayağa kaldırdığımda Miller'ın yanımda olduğunu fark ediyorum.

"Hey, Em." Gülümsüyor, eğiliyor ve yanağından öpüyor. "Neden bir sandalye kapmıyorsun? Hepimiz şurada oturuyoruz. Ryan ve ben sana bir içki getireceğiz. Sen ne içersin?"

Onu bara kadar takip ettim, kendimi biraz sinirli hissediyordum. Plana göre ben Emily ile buluşacaktım, o da sık kafalı arkadaşlarıyla buluşacaktı. Bütün geceyi bu insanlarla takılarak geçireceğimi bilseydim asla dışarı çıkmazdım.

"Sen ısmarlıyorsun," diyor yanaklarını buruşturan ama gözlerini etkilemeye yaklaşmayan o gülümsemelerden biriyle. Olsa olsa daha sert görünmelerini sağlıyor.

Bana verdiği parayı ön cebimden çıkarmamı tembelce izliyor. Bir şeyler hissetmemi istediğini söyleyebilirim -utanç, aşağılanma, minnettarlık- ne olduğundan tam olarak emin değilim. Ona bir tepki verme tatminini yaşatmıyorum ama kesinlikle bir şeyler hissediyorum. Gözlerini ellerimde hissediyorum. Bana verdiği para ve ikimizin de onun ne aldığını biliyor olması, içkilerimizi sipariş ettikten sonra parayı barmene uzatırken tenimi yakıyor.

Büyük ama iğrenç olmayan bir bahşış bırakıyorum.

Sanki hiç bilmediğim bir şakadan haberdarmış gibi gülümseyip başını sallıyor, Emily ve arkadaşlarına bir omuz kaldırıyor. "Üzerinden ter gibi damlayan kızlar var, biliyor musun?"

Tanrım, çok yorucu biri.

"Ne? Kıskanıyor musun?"

"Evet, kıskanıyorum." Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Tabii ki kıskanıyorum. Sana söylemiştim. Sen benimsin."

Buna dokunmayacağım bile. Gerçekten nereden başlayacağımı bilmiyorum. Biramdan uzun bir yudum alıyorum ve Miller da aynısını yapıyor. "Üzerimden ter gibi damlayan kızlarım yok. Keşke olsaydı ama yok."

"Cidden sana nasıl baktıklarını hissetmediğini mi söylüyorsun?"

Fark ettiği için dehşete kapılarak başımı eğiyorum, "Biliyorum ama bunu yapmalarının nedeni bu değil."

"Öyle mi? O zaman neden bakıyorlar? Çünkü Lori, Emily ve buradaki kadınların yarısı sana bir et parçasıymışsın gibi bakıyor, birkaç erkek de öyle, eğer fark etmediysen."

Yüzümü avucumun içine alıp dirseğimi bara dayıyorum ve derin bir iç çekiyorum. Miller MacAvoy'da gerçekten ama gerçekten yanlış giden bir şeyler var ve bu gece her zamankinden çok daha kötü davranıyor. Yine de olay çıkarmasını istemiyorum, bu yüzden açıklıyorum, "Öyle bakmıyorlar, seni pislik. Bakıyorlar çünkü gülüyorlar."

"Gülüyorlar mı? Neye gülüyorlar ki?"

"Bilmiyorum. Sanırım bana. Sanırım ne kadar gergin olduğuma ya da burnumun ne kadar büyük olduğuna falan gülüyorlar."

Bunu söylediğim için o kadar da mutlu değilim ama Miller'ın istesem de istemesem de bana bir şeyler söyletmek gibi tehlikeli bir yöntemi olduğunu fark etmeye başlıyorum. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok gibi görünüyor.

Çenesini yukarı kaldırıyor ve burnunun altından bana bakıyor. "Dur tahmin edeyim. Sen çelimsiz küçük bir çocuktun ve lise üçüncü ya da son sınıfa kadar temas kurmadın."

Son sınıftaydım ama bunu bilmesine gerek olduğunu sanmıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim *Ryan*, o kadar aptalsın ki kendi parlayışını kaçırdın."

"Bana büyük bir burnum olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, kocaman bir burnun olduğunu söylüyorum ve bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey. Seni savunmasız ve vahşi gösteriyor ve yüzüne öyle bir şey yapıyor ki seni her gördüğümde son gördüğüm halinden biraz daha farklı görünüyorsun." Daha yakına eğiliyor ve daha yumuşak konuşuyor. "Seni o kadar ateşli yapıyor ki, pantolonunu yırtıp sana sakso çekmek mi yoksa seni o bar taburesinin üzerine yatırıp hemen burada becermek mi istediğime karar veremiyorum."

Aletim pantolonumun içinde kıpırdanıyor, onun sözlerini duyar duymaz zonklıyor ve geriliyor, her ne kadar içimin geri kalanı dalga geçilmesine dayanamasa da. Tişörtünün yakasını kabaca kavrayıp yumruk yapıyorum, kumaşı elimde toparlıyorum ve onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Saçmalıyorsun Miller."

"Tanrım!" Avuç içleri iki yana açık. "Seni kim incitti?"

Bu içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Yıllardır üstünü örttüğüm, sakladığım, gömdüğüm ve bandajladığım bir şeyi yırtıyor. "İnsanlar onları seviyor," diye alay ederek oturduğumuz kabini işaret ediyorum. Yüzüm

ve neredeyse beni tekrar öpmeyi düşünüyormuş gibi görünüyor. Tuhaf bir an için dikkatim dağılıyor ama hemen toparlanıyorum. "*Senin* gibi insanlar."

Bir adım geri çekiliyor, havayı temizliyor ve bana nefes almam için bir saniye veriyor. "Ne yaptılar?" Ses tonu hafif ve son derece çatışmasız. Beynimi karıştırıyor ve beni yanlış bir güvenlik hissine sürüklüyor. Biramdan iki yudum daha alıyorum ve onlar da beni uyuşturuyor.

"Sence ne yaptılar? Beni lisedeyken tanısaydın ne yapardın? Hm? Beni hedef aldılar ve bundan sıkıldıklarında beni izole ettiler. Hakkımda kötü konuştular ve bana güldüler. Lisenin tamamını nerede oturmam ya da durmam gerektiğini ya da işleri daha da kötüleştirmeyecek ne söylemem gerektiğini bilmeden geçirdim."

Tamam. Peki.

Söyledin ya. Büyük bir zarar yok. Sadece konuşmayı kes.

"İyiye gittiğini sanıyordum." Bu sefer Miller'ı suçlayamam bile. Bu bilgiyi özgürce gönüllü olarak veriyorum. Sanırım içimde bunu söylediğimi duymak isteyen hastalıklı bir yan var. Belki de onun bilmesini istiyorum. Belki de bunun onu iteceğini, uyandıracağını, bana olan bu çılgın saplantısından kurtulmasını sağlayacağını umuyorum.

"Son sınıfta popüler bir çocuk bana iyi davranmaya başladı, kafeteryada bana el salladı, ödevimi kopya etmek istedi. Sadece almakla kalmadı, gerçekten sordu. Bana mesaj atmaya başladı ve hafta sonları birlikte internette video oyunları oynamaya başladık. Çok mutluydum. Çok rahatlamıştım. Her şeyin bittiğine kendimi inandırdım."

Biramdan bir yudum daha alıyorum. "Bir süre sonra bana Camilla adında bir kızın benden hoşlandığını söyledi. İnanmadım ama o söyledikten sonra bana arkadaşça davranmaya başladı, dolabımda takıldı, okuldan sonra beni bekledi, bu tür şeyler. Okuldaki en güzel kızlardan biriydi ve birinci sınıftan beri ona karşı gizli bir aşk besliyordum, bu yüzden cenneteydim.

"Bana onu baloya davet etmemi beklediğini söyledi. Bunu tekrar tekrar söyledi. Ona teklif etmekten korkuyordum ama beni evet diyeceğine ikna etti, ben de teklif ettim. Balonun harika olacağını ve yaşadığım her şeyi unutturacağını hayal ediyordum. Bilirsiniz, tarihi yeniden yazmanın ve farklı kılmanın bir yolu. Yeniden yapmak gibi bir şey."

Biramın geri kalanını üç yudumda boşaltıyorum ve şişeyi barın üzerine koyuyorum. "Açıkkçası, her şey bir şakaydı. Belli ki tüm okul

üzerinde. İzliyorlar, bekliyorlar. Ona sorduğumda ve o hayır dediğinde kışkırlarıyla gülüyorlardı. Olayı biliyorsunuz."

Miller barmene el sallayıp iki bira ve iki tekila shot daha sipariş ediyor. Tekilayı sevdiğimi nereden bildiğini merak etmeme fırsat kalmadan elinin baş ve işaret parmaklarının birleştiği yeri yalayıp üzerine tuz serpiyor, ben de aynısını yapana kadar bekleyip kadehini bana doğru kaldırıyor ve "Tekilaya bayılırım. Bana ilk kez oral seks yaptığında nefesinde kokusunu almıştım. Şimdi kokladığımda seni düşünüyorum." Kadehini burnuna götürüp içine çekiyor, sonra bana bakıyor. "Beni tahrik ediyor."

Kadeh fena halde düşüyor. Limon dilimini ısırırken öksürüyorum, gözlerim sulanıyor.

"Emily'ye içkisini götürsem iyi olacak-"

Gözleriyle sözümü kesti. "Biliyor musun," diyor neredeyse hülyalı bir şekilde, "eğer bana onun adını söylersen, onu bulurum. Gerekirse birini tutarım ama onu bulurum."

"Kimi?" "Kim?" diye soruyorum ve cevap aklıma geldiğinde ekliyorum, "Bunu neden yapacaksın?"

"Onunla ilgili bir şey bulmak için. Utanç verici ve kötü bir şey. Bilirsin, tüm hayatını mahvetmek için kullanabileceğim bir şey."

Kendime rağmen gülümsüyorum. Bu o kadar gülünç ki elimde değil.

Gözleri donuklaşıyor ve başını kulağıma doğru eğiyor. "Kahretsin. Gülümsediğinde çok güzel oluyorsun."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, başımı iki elimin arasına alıyorum.

Arkasını dönüyor, sırtını bara yaslıyor ve birasıyla az önce geldiğimiz kabini işaret ediyor. "Güzel bir şey görmek ister misin?" Gerçekten istemiyorum ama Emily arkadaşlarının yanına yerleşmiş ve benim de oraya dönmek için acelem yok. "Sienna Dean'le konuştuğunda ona ne olduğunu izle."

Bir süre izliyorum. Bir şey olmadan önce birkaç dakika geçiyor. İnsanlar gün içinde olduğundan daha hareketli, daha yüksek sesle ve daha coşkulu konuşuyorlar. Sienna Dean'le göz göze geliyor ve gülümsüyor. Dean hemen daha dik oturuyor, beli sertleşiyor ve yüzünde dehşet ve sevinç karışımı bir ifade belirliyor. Cevap vermeden önce çenesi birkaç kez çalıyor.

"Tanrım, zavallı adam."

"Bekle," diye fısıldıyor Miller. "İzlemeye devam et. Bu yeni bir şey." Sienna onun söylediklerine gülüyor, bir elini onun koluna koyuyor ve sarı saçları sırtından aşağı dökülene kadar başını geriye atıyor. "O doğduğundan beri böyle."

ama bu onun için yeni bir şey. Daha önce yoktu. Ben sadece birkaç hafta önce fark ettim."

Dudakları birbirine değiyor, birbirine dayanıyor ama bir tarafa doğru kıvrılmışlar. Gözleri yumuşak, bu ışıktaki neredeyse yarı saydam. Bana grubun geri kalanını da aynı şekilde anlatıyor, küçük tavırları, gözlemlediği ve kendi eğlencesi için topladığı küçük tuhaflıkları işaret ediyor. İtiraf etmeliyim ki, gözlemleri ilginç ve onları düpedüz etkileyici olarak sınıflandırmasam da, etkileyiciliğe yakınlar.

"İnsanları okumakta iyisin," diyorum, beni okuduğunda ne gördüğünü düşününce midem çalkalanıyor.

"Öyle olmak zorunda. Bir savaş bölgesinde büyüdüğünde odayı okumakta gerçekten iyi olursun."

Birasını bana doğru kaldırıyor ve dostça gülümsüyor. Uzun süre göz teması kuruyor. Rahat olduğumdan çok daha uzun, ama kendimi başka tarafa bakamaz halde buluyorum. Tozlu gri-mavi bulutlandı. Gümüş parıltılar yerine acı var. Ne ürküyor ne de başka tarafa bakıyor. Gözünü bile kırpmıyor. Görmeme izin veriyor.

"Peki ya Trip?" Ortamı yumuşatmaya hevesli bir şekilde soruyorum. "Cheeto fetişinin nasıl geliştiğine dair çürükler var mı?"

Gülüyor ve sonra susuyor. "Trip'in kendini iyi hissetme konusunda çok kolay bir zaman geçirdiğini sanmıyorum. Bunu saklamaya çalışıyor ama utangaç biri. Sanırım diğer insanlarla arasına koyabileceği bir şeyler olmasını seviyor. Neredeyse bir kalkan gibi. Sevimsiz turuncu bir kalkan."

"Hmm," diyorum, bunun ne kadar anlayışlı olduğuna tepki vermemeye çalışarak. "Ne yazık ki Cheetos olmak zorundaydı. Ke-"

"Evet," diye bitiriyor Miller benim yerime. "Kızarmış su ısıtıcısı çok daha iyi olurdu. Ekşi krema mı yoksa sade tuzlu mu?"

"Kesinlikle sade tuzlu."

Masamıza geri dönüyoruz ve neyse ki Emily'nin yanına oturmayı başarıyorum.

"Ee," diyorum içkisini ona uzattıktan sonra, "bugün onu gördün mü?"

Onu uzun zamandır tanımıyor olmama rağmen Emily ile aramızda bir dostluk oluştu. Tek kişilik odayı alıp beni Miller'la baş başa bıraktığı için kendini o kadar kötü hissediyordu ki, ondan uzaklaşmak istediğimde kendi odasında kalmama izin vermeyi teklif etti. İşler o kadar kötüye gitti ki teklifini sık sık kabul ettim. Onunla konuşmak şaşırtıcı derecede kolay ve onunla tanıştığımda hiç de hayal ettiğim gibi biri değil. O ve ben oldukça

Diğer insanların yanında kendimizi nasıl idare edeceğimizi bilememe konusunda neredeyse başa baş gidiyoruz.

"Evet." Başını sallıyor ama gözleri endişe verici bir şekilde genişliyor.

Geçenlerde bana tarih sınıfında kendisini tuhaf hissettiren bir kızdan bahsetti. Görünüşe göre kızın kısa, dikenli siyah saçları ve her iki kolunda da kuş ve çiçek dövmeleri varmış. Görünüşe göre Emily onun yanındayken sebepsiz yere şeker krizi geçiriyormuş gibi hissediyor. Tarih dersine giderken yanına protein barları almaya başlamış ama şu ana kadar bir faydası olmamış. Kontrol için doktora gitmeyi düşünüyor.

"Onunla konuştun mu?"

Ağzı ters dönüyor ve gözleri aynı kalıyor. "Evet." "Ne söyledin?"

"Sanırım tam olarak 'Ee, hey, selam, merhaba' dedim."

Omuzlarım gülmekten titriyor. "O kadar da kötü değil, Em. Çok daha kötü olabilirdi."

"Çok daha kötüydü. Söyleyecek başka bir şey bulamadım, bu yüzden bir sürü *ooh* ve *aaah* ekledim ve birkaç garip gırtlak sesiyle bitirdim." Garip bir boğulma sesini taklit ediyor. "Kötüydü, inan bana. Olabildiğince kötüydü."

Bir süre başka şeyler hakkında sohbet ediyoruz ve içkimin üçte ikisi bittiğinde Miller bana sessizce bir tane daha uzatıyor. O gözden kaybolunca Emily elini ağzına götürüp fısıldıyor: "Miller MacAvoy'la işler nasıl gidiyor?"

"Aynı. Belki daha kötü."

"Hâlâ sana yatakta kahve yapıyor ve çamaşırlarını dışarıya gönderiyor, ha? Ne göt herif ama."

Alaycı olduğunu biliyorum ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Ona neden katlanamadığımı açıklamaya çalıştım *ama seks için bana para teklif ediyor ve ben de kabul ediyorum konusuna girmeden bunu açıklamak gerçekten çok zor.*

Birkaç saat sonra, Em ve ben yorulduk, bu yüzden eve gitmeye karar verdik. Yolda bir dakikadan az kalmıştık ki Miller hızla yanımıza geldi. Emily ve benim aramıza giriyor ve bir kolunu ikimizin de omuzlarına atıyor. Dönüş yolu boyunca sohbeti domine ediyor, Emily'nin tek kelime etmesine bile izin vermiyor.

Binamıza vardığımızda, onu kendi katına bıraktı ve bir sonraki uçağa binerken beni de kendisiyle birlikte sürükledi.

merdivenlerden bizim kata.

"Yarın görüşürüz," diye sesleniyor arkamdan, sesi biraz şaşkınlıktan da öte.

İyi oldu.

En azından şimdi, Miller'ın en kötüsü olduğunu söylediğimde bana inanmaya başlayabilir.

Miller bizim katta durmak yerine beni bir kat daha yukarı sürükleyerek en üst kata çıkarıyor. Çok sessizdi. Geç oldu, koridorun zemini parlak ve geniş görünüyor ve bir nefeslik hava bile yok. Saat gece yarısını çoktan geçmiş ve tüm kat tamamen ıssız.

"Bu taraftan," diyor koridorun sonundaki pencereyi zorla açarak. "Oraya çıkamayız."

"Bunu sana söyleten ne?"

"Hımm, tabelada *Kesinlikle Çıkış Yok* yazıyor." Hafifçe gülüyor ve daha sert itirazlarda bulunmama fırsat vermeden beni pencereden çatıya çıkarıyor. Ne kadar yüksekte olduğumuzu görünce "Siktir," diye inliyorum.

"Otur ve aşağıya bakma."

Dediğini yapıyorum çünkü başka ne yapacağımdan emin değilim. Çatı penceresine yaslanıyoruz, onun bacakları önünde uzanıyor, benim ayaklarım da tutunmak için çırpınıyor. Kiremit kırımın altında engebeli ve pürüzlü, bu da beni biraz rahatlatıyor - ondan yuvarlanıp kaçınılmaz ölümüne düşmenin o kadar kolay olacağını sanmıyorum.

Kampüs bu noktadan farklı görünüyor. Buradan daha fazla ağaç varmış gibi görünüyor. Ay ışığında donmuş. Kütüphaneyi görebiliyorum. Sadece ana hatları, yerden yüksekte hiç fark etmediğim sıcak beyaz ışıklarla yıkanmış. Avluyu ve kemeri de görebiliyorum ama oturduğum bank görünmüyor.

"Bu gece iyi vakit geçirdin mi?" Miller soruyor.

"O kadar ileri gitmezdim ama düşündüğüm kadar kötü değildi." "Sana söylemiştim."

"Neyi söylemiştim?"

"Benimleyken başına kötü bir şey gelmeyecek."

Birden yorgunluktan bitkin düştüm. Açıklanamaz, kemik kırıcı bir yorgunluk. Öyle olmalıyım çünkü başımı Miller'ın omzuna yaslama dürtüsü neredeyse karşı konulmaz. Başım ağırlaşıyor ve boynum dinlenmek için ağrıyor.

"Demek sen ve Emily, ha? Bir şeylerden hoşlanıyor musunuz, yoksa ne?"

Tanrım.

Miller'dan bir günde alabileceğim kadarını aldım. "Sana söyledim. Biz sadece arkadaşız."

"Hmph."

Bunu söyleme şekli, gülüşü ya da her ne derseniz deyin, beni çileden çıkarıyor. Bu saçmalığı kapatıyorum. "Başka birinden hoşlanıyor, seni ahmak, hoşlanmasa bile onunla bu şekilde ilgilenmiyorum."

Bunu söylerken, bunun doğru olduğunu fark ediyorum. Şok oldum. Emily çok ama çok güzel. Aslında çok güzel. Ve hoş bir insan. Nazik, tuhaf, biraz dağınık ve komik. Tam benim tipim.

Neden ondan hoşlanmıyorum ki?

Korku nehirlerini yutuyorum, dümdüz önüme bakıyorum, görmüyorum ama hissediyorum. Pek çok şey hissediyorum ama en çok da Miller'ın vücudunun sıcaklığını hissediyorum, hem de hiç dokunmadığımız halde.

Ayağa fırlıyorum ve pencereyi zorlayarak açıyorum, yüksek ve garip bir adımla içeri giriyorum, neredeyse taşaklarım için pek de elverişli olmayan bir pozisyonda tehlikeli bir şekilde sıkışıp kalıyorum. Miller yardım etmek için koluma giriyor ama ben onu tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

Odamıza doğru yürürken "Yine çıldırdın, ha?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum biraz fazla yüksek sesle. "Ben iyiyim."

Önce banyoyu kullanıyorum ve maruz kaldığım çıplak Miller miktarını sınırlamaya çalışmak için odamızın ışıklarını kapatıyorum.

Kendimden geçiyorum. Bundan kaçış yok. Bütün gece sertleşip durdum. Kendimi sıcak ve tenimi çok sıkı hissediyorum. Her yerde derin bir baskı var. Sadece içimde değil. Her yerimde. Boşalmaya o kadar çok ihtiyacım var ki başım ağrımaya başladı.

Sikim hayatımı cehenneme çevirmeye kararlı. Miller'ın yanına taşındığım günden beri kendini rezil ediyor.

Yemin ederim, sanki sürekli bir aptala zincirlenmiş gibiyim.

Kapımızın sürekli çalındığı gecelerden biri. Miller birkaç kez kalktı ve her seferinde aynı şey oldu. Dışarıda fısıltıyla konuşuluyor ve sonra kendi başına yatağına dönüyor. Bu benim kanımı kaynatıyor.

"Bir işaret falan koyamaz mısınız? Uykum çok hafiftir," diye yakınıyorum.

"Biliyorum. Bu yüzden kimseyi buraya davet etmiyorum." Bu kanımı daha da kaynatıyor. "Tabii..." Gülümsediğini duyuyorum. "...paylaşmayı seviyor musun?"

Sinirlendiğimi mi yoksa tahrik olduğumu mu söyleyemiyorum. Aletim hızla sertleşiyor, ama ruh halim düşüyor.

Yatakta kötü olduğumu düşündüğümünden değil. Kötü değilim. Hareketlerim var, inan bana. En azından bazı hareketlerim var. Tamam, bir hamlem var, belki iki. Sadece dışarıda cinsel performansımı *süper-çok sıkı çalışıyor ama sonuçta ezici* olarak tanımlayan kadınlar olabilir. Umarım yoktur, ama olabilir. Tüm söylemek istediğim bu. Kendimi ve yeteneklerimi biliyorum ve dünya üzerinde Miller MacAvoy'a karşı çıkmak istememe imkan yok. Tek söylediğim bu.

Tanrı biliyor ya, egomun bu kadar ezilmesini kaldıramam. Zaten zar zor topallıyorum.

"Yok, böyle iyiyim. Teşekkürler."

"Tamam." İşte yine o gürültülü gülümseme. "İyi geceler o zaman." "İyi geceler."

Mutlu bir şekilde sessiz bir odaya uyanıyorum. Perdeler çekili. Kahve makinesinin gürültüsünden ya da Miller'ın beni uyurken izlediğinden eser yok. Cennet gibi.

Aslında, kahve makinesinin sesi şu anda tamamen yanlış gitmeyebilir. Biraz başım ağrıyor ve bir doz kafein alabilirim. Kalkıp makineye doğru yürüyorum. Boş ve cezve soğuk.

Hiç kahve yapmamış.

Şikayet ettiğimden değil. Kendi kahvemi kendim yapabilirim. Sadece taşındığımdan beri böyle bir şey olmamıştı. Sorun değil. Sorun değil. Burada olmadığı için de kızgın değilim. Yalnız uyanmak çok güzel. Keşke bunu her gün yapabilsen.

Yani evet, kesinlikle kızgın değilim ve nerede olabileceği konusunda hiç endişelenmiyorum.

Umurumda değil.

Umurumda bile değil.

O benim sevmediğim oda arkadaşım ve o bir müşteri. Ne isterse yapabilir. Bana hiçbir şey borçlu değil.

Tüm bunlar aklımdayken, neden kapıya doğru yürüdüğüm ve onu çekerek açtığım hemen anlaşılmıyor. Koridordan aşağı bakıyorum ve Miller'ı üç ya da dört kapı aşağıda Abby Wentworth ile konuşurken gördüğümde okunamayan bir duygu karışımı hissediyorum. Abby tamamen giyinik, Miller'ın üzerinde ise onu daha önce hiç uyurken görmediğim bir uyku şortu ve göğsünün en geniş kısmına tam oturan beyaz bir atlet var. Kolunun altında bir yığın ders notu var ve Abby elini üstünün eteklerine koymuş, hafifçe çekştiriyor.

"Gitmek zorunda olduğuna emin misin?" Yaramazca gülümsüyor ve alt dudağını ısırtıyor.

"Evet, gitmek zorundayım," diyor. "Gidip Ryan 'a kahvesini yapmalıyım. Sabahları çok huysuz oluyor. Ama notlar için teşekkürler. Minnettarım."

"O her zaman huysuz değil mi? Onu hiç gülerken gördüğümü sanmıyorum."

Omzunun üzerinden bakıyor ve göz göze geliyoruz, onu izlediğimi görünce genişçe gülümsüyor. Gözleri dans ediyor ve durgun bir elini kaldırıp saçlarında gezdiriyor. Kül sarısı ve ipeksi. Tam olarak koyduğu yerde duruyor.

Allah kahretsin. Ciddi misin? Sabah ilk iş olarak bile, içinde hiçbir ürün olmadan mı?

"Evet, öyle. Çok huysuz." Bana öldürücü bir gülümseme attı. "Ama sabahları daha kötü oluyor."

Bununla birlikte, odamıza geri dönüp yatağa giriyorum ve sıcak içeceğimi ağırbaşlı bir şekilde beklediğimi umuyorum.

Bana mavi kupada servis ediyor. Peygamber çiçeği mavisi. Sarmaşıklar, eski güller ve sertleşmiş ereksiyonlar. Parmaklarının benimkilere sürtünmesine aldırmadan ondan alıyorum, ilk geçici yudumumu almadan önce buharı üfleyerek uzaklaştırıyorum.

Daha sonra hangi bardağı zafer olarak gördüğümü bilemediğimi fark ediyorum.

Pembe ya da

mavi.

Penisler ya da

göğüsler.

Kim bilebilir ki?

Miller

RYAN dirseklerine kadar ittiği uzun kollu, tunç grisi bir tişört giyiyor. Ön kolları çok seksi görünüyor. Güneş onlara vuruyor ve oraya dağılmış koyu renk saçlardan yansıyor. Kalın bir damar kolundan aşağı iniyor ve elinin arkasına doğru kıvrılıyor. Sınıfa çoğunlukla sessizlik içinde yürüyoruz. Yani, o sessiz. Ben konuşuyorum. Arada sırada sıkılmış gibi bir "Hm." ile beni ödüllendiriyor.

Nedense bu sıkılmış "hm" sesi, diğer insanlardan gördüğüm tüm cömert ilginin bir araya gelmesinden daha anlamlı geliyor. Ona dönüyorum ve saçlarını yüzünden uzaklaştırmasını izliyorum. Dalgalı ve koyu renk. Onun gibi asi. Gözlerim dudaklarına takılıyor ve kendimi başka yere bakamaz halde buluyorum. Öpüşmemizi düşünmeden edemiyorum. Denedim, denedim. Ama yapamıyorum. Nasıl hissettirdiğini biliyorum, o dudaklar benimkinde. O dilin benimkine sürtünmesi. İyi hissettiriyor, dahası doğru hissettiriyor.

"Biliyor musun, dostum-"

Sözümü kesti. "Bana dostum deme."

"Onun yerine sana bebeğim diyebilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz." Beni reddettiğinde hep hissettiğim o iyi-kötü hissi veriyor.

İçim kıpır kıpır oluyor ve titremeye başlıyorum. Buna bayılıyorum.

Yüzü sert ve ciddi. Ağzı için yatay bir çizgi ve kaşlarının arasında iki küçük dikey çizgi. Çıtayı yükseltmeye karar veriyorum. Düşündüklerimi söylemeden önce hızlı bir nefes alarak ona ayak uyduruyorum. Duraklama yok, tereddüt yok. Sadece tükürüyorum. "Sanırım sana karşı bir şeyler hissediyorum."

Bir adım bile atlamadı. "Hayır, yok. Saçmalama."

"Evet, var. Sana karşı büyük bir şey hissediyorum. Sanırım ciddi olabilir."

"Kendinden başkasına karşı bir şey hissettiğin yüzüne vurulsa bile anlamazsın."

Tepkisine şaşırmadım. Hem de hiç. Başka bir şey olsa şaşıırırdım ama bu biraz acıtmadığı anlamına gelmiyor. Ryan'da her zaman olduğu gibi, bu küçük acı bir kez indiğinde ısınıyor, içime batıyor ve daha fazlasını istememe neden olan içimde bir şeyleri büküyor.

"Evet, muhtemelen haklısın," diyorum iyi huylu ve makul görünmesini umduğum bir şekilde. Bir süre sessiz kalıyorum, onu sakinleşmeye ve kendini toplamaya bırakıyorum, sahte bir güvenlik hissine kapılmasını sağlıyorum. Sonra ona vuruyorum, "Hey Ryan, eğer sana karşı bir şey hissetmiyorsam, neden seni düşünmekten vazgeçemiyorum? Çünkü yapamıyorum. Denedim. Her zaman seni düşünüyorum."

Cevap vermiyor. Saçmaladığımı düşündüğünü söyleyebilirim. Ya da en azından kendine bunu söylemeye çalıştığını söyleyebilirim. Kalın, örülmüş kaşlarının ve tüm saçmalıklarının altında, başının keskin seğirmesinin ve ona eşlik eden hafif huff'ın altında, onu görüyorum. Ufacık bir şey. Mikroskobik. Hafif bir nefes alış ve gülümsememeye çalışırken yavaşça verdiği bir nefes.

Trip ve Dean avluyu geçerken bizi fark edip yanımıza geliyorlar. Dean beni her zamanki coşkusuyla selamlıyor ve Trip de bana Cheetos ikram etmekte gecikmiyor. Reddediyorum ama Ryan bir avuç dolusu alıp ağzına atıyor, birkaç tanesini de durduğu yerdeki çimlerin üzerine bırakıyor. Onu izlediğimi ve rahatsızlıkla kıvrandığımı görünce, az önce bir başkası için iyi bir şey yaparken yakalandığımı fark ediyor.

Dersine gitmeye hazırlanırken, kolumu geriye doğru sallıyorum ve kıçına küçük bir vuruş yapıyorum. Vurmaktan kastım, avluda yankılanan ve kıç yanağının avucumun içinde sallanmasına neden olan yüksek sesli, sulu bir tokat. Pürüzsüz zeytin derisinin pantolonunun içinde pembeleştiğini düşünmenin bana verdiği heyecanı tarif etmek zor.

Bu benim hatam mı?

Belki, ama bu benim için doğru olmadığı anlamına gelmez.

Kafası geriye uçtu ve kendi etrafında döndü. Gözleri öfke ve suçlamayla parlıyordu. Kızgınlık, suçlama ve başka bir şey. Gördüm. Kara deliklerin, vahşi yeşil ve altın çizgilerin içine gömülmüş. İşte orada. Açıkça belli oluyor. Somurtkan bir bakış. İnce bir hırıltı. Ve hızlı, karanlık bir sıcaklık parıltısı.

Saatlerdir onu bekliyormuşum gibi geliyor. Şu anda kendi yatağında yatıyorum ama bir süre onun yatağında uzandım, yüzümü onun yastığına döndüm ve kot pantolonumun üzerinden sikimi okşarken derin derin kokladım. Orada uzun süre kalmadım çünkü koridordaki fayansların üzerinde ayakkabılarının sesini duyabildiğimi düşünüp duruyordum. Kalktığımda örtüleri iyice düzelttiğime emindim. Birinden cinsel iyilik istemek ve onu hafifçe takip etmek ya da bu tür şeylere nasıl bakmayı seçtiğinize bağlı olarak onu dikkatle takip etmek başka bir şeydir, ancak yatak takımlarını koklama noktasına gelmek tamamen başka bir şeydir.

Bunun çok ileri gitmek olduğunu ben bile biliyorum.

Sadece daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Geçmişte insanları istedim, elbette. Onları istedim ve elde ettim ama hiç böyle istememiştim. Bu her zaman benimle, derimin altında, kaynıyor, beni içten içe ısıtıyor, o yakınımdayken yakıyor. Ve son zamanlarda, öpücükten beri, o olmadığında daha da çok yakıyor.

Sonunda anahtarın kilide girdiğini duyuyorum ve her ne kadar ayağa fırlayıp kapıyı ona açmak istesem de, kendimi hâlâ bir nebze olsun toparlayabilmiş biri gibi göstermek için zaman ayırıyorum. Bacak bacak üstüne atıyorum ve ellerimi başımın arkasına koyuyorum. Bunu yapar yapmaz nefret ediyorum, bu yüzden yuvarlanıp ayağa fırlıyorum. Elimi gelişigüzel masama yaslamaya vakit bulamadan kapı açılıyor ve içeriye giriyor; bir ayağım yerde, diğer ayağım hâlâ yatağın üzerinde, garip bir şekilde ayakta duruyorum. Duruşumu çabucak düzeltiyorum ama fark etmiyor gibi görünüyor. Çenesini göğsüne doğru indirmiş, koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Dudakları hafifçe aralanıyor ve bakışlarını masamın üzerindeki paraya çeviriyor. Yutkunuyor ve derin bir nefes alıyor, sonra bana doğru yürüyor.

Parayı almak için elini uzatıyor ama ben daha hızlıyım. Parayı elimle kapatıyorum ve şaşkınlığına gülümsüyorum.

"Yeni anlaşma," diyorum. İç geçiriyor ve bir an tavana baktıktan sonra gözlerini bana diyor. "Aynı para. Yeni hizmet."

"Ne?"

"Ağzını istemiyorum. Kıçını istiyorum." Kaşları havaya kalktı ve ağzı açık kaldı. "Sakin ol." İki elimi de ona doğru uzatıp barış teklifi olarak açık avuçlarımı gösteriyorum. "Sikimi sana yaklaştırmayacağım. En azından bugün." Omuzları yarım santim kadar düştü. "Sadece ağzına vermek istiyorum. Bütün işi ben yapacağım. Tek yapman gereken bana izin vermek."

Söylediklerimi anlaması bir saniye sürüyor ve sonra kahkahalar atmaya başlıyor. Uzun, kaba kahkahalar. Köpüklü bir staccato. Onu sarsıyor ve ağzını sonuna kadar açıyor, iki büklüm olmadan önce gözlerini kapatıyor.

"Bu bir ye-"

Bu onu daha çok güldürüyor. "Evet, Miller. Evet." Bir homurtusunu tutuyor ve bana alaycı bir şekilde başını sallıyor. "Kıçımı öpmem için bana beş yüz dolar ödemek istiyorsan, hiç durma. Buyur."

Bundan rahatsız olacağımı sanıyorsa yanılıyor. Henley'imi çekip çıkarıyorum ve yere bırakıyorum. Bir an şaşırmış gibi görünüyor ama hemen toparlanıp aynısını kendi bluzuna da yapıyor.

"Duş al," diye bağıyorum.

Dönüp yürümeye başladı ve o yürürken ben de ona yetişip bir kolumu göğsüne sıkıca doladım, diğerini de beline bastırarak banyoya daha hızlı gitmesini sağladım. Duşu açıyorum, kot pantolonunun düğmelerini açıyorum ve sert bir hareketle boxer külotuyla birlikte aşağı itiyorum. Ben ceplerimden telefonumu, anahtarlarımı ve cüzdanımı boşaltırken o ayakkabılarını çıkarıyor ve sonra çömelerek pantolonunu ve çoraplarını çıkarıyor.

Ayaklarıma kadar geldiğimde su sıcaktı ve nefes alışım düzensizdi. Ryan Haraway önümde çıplak duruyor. Kas, deri, saç ve çıplak dişlerden oluşan bir görüntü. Onu duşa itiyorum ve kot pantolonum hâlâ üzerimdeyken peşinden içeri giriyorum. Sağlıklı düşünebiliyor muyum? Pek değil, hayır. Kalbim çarpıyor, o kadar sert ve hızlı atıyor ki başımı hareket ettirdiğimde tıslama sesi duyuyorum.

Bildiğim tek bir şey var: Aciliyet.

Duş kabini küçük, yerden tavana kadar beyaz fayansla döşeli. Ryan bana doğru bastırıyor ya da ben ona doğru bastırıyorum, hangisini seçeceğimi bilemiyorum. Sırtı bana dönük ve sıcak su bana çarpıp vücudumun bir yanından aşağı akarken, işler yavaşlıyor. Etrafına uzanıyorum ve ellerimin göğsünden yukarı ve sonra tekrar aşağı yılan gibi kıvrılmasına izin veriyorum, teninin sıcaklığının ve suyun damlamasının tadını çıkarıyorum. Ondan önce sabuna uzanıyorum, ellerimi birbirine sürtüyorum ve sonra her tarafına sürüyorum. Göğüs kaslarını, karın kaslarını, kollarını ve sonra yavaşça aşağı doğru. Bunu tekrar tekrar yapıyorum. Sabun tamamen akıp gidene kadar bunu yapıyorum ve sonra bir kez daha sırf ona doymak için yapıyorum.

İyi hissettiriyor. Tanrım, çok iyi hissettiriyor. Sert, zayıf ve tüm doğru yerlerde hantal. Bileklerini iki elimle kavıyorum ve ellerini düşün duvarına, avuç içleri düz bir şekilde yerleştiriyorum. Ağır ağır nefes alıyor ama itiraz etmiyor. Sertleşiyor

Sabunlu ellerimi yanlarında gezdirdiğimde. Kollarının altını yıkıyorum, parmaklarımı orada bulduğum kalın, siyah saçlarda tararken köpükler oluşuyor. Parmaklarımın saçlarına dolanmasına izin veriyorum ve parmaklarımı çektiğimde hafifçe çekiştirerek ondan yumuşak bir iç çekiş alıyorum. Başı öne düşüyor, aşağı sarkıyor ve ben vücudunda aşağı doğru ilerlemeye başladığımda kürek kemikleri sırtında seksi, kanatlı gölgeler oluşturuyor.

Ellerim su ve sabunla kayganlaşmış teninde geziniyor, göğüs kaslarını avuçluyor ve başparmaklarımı gergin, sivri meme uçlarının üzerinde gezdiriyorum. Çenemi omzuna yaslayıp aşağıya bakıyorum, suyun yüzüme vurmasını hiç umursamıyorum çünkü vücudundan dışarı fırlayan ereksiyonunu görüyorum. Sıkı duruyordu. Güçlü duruyor. Kendi sikim pantolonumun içinde kıpırdanıyor, ıslak kotun sınırlarını zorluyor. Gövdesinden aşağıya, sikine doğru uzanan V çizgisine kadar uzanan kıvrımların izini sürüyorum, elimi teninin üzerinde gezdirirken izliyorum. V'nin izlediği yolu takip etmenin cazibesi neredeyse ezici. Kanım yoğunlaştı. Katılaştı ve sertleşti. Düşüncelerim kesinlikle yavaş hareket ediyor.

Ona dokunmak istiyorum. Dokunmak istiyorum. Kalın, etli sikini elimde o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum ve lanet olsun, tadı çok güzel.

Ama satın aldığım şey bu değil, o yüzden yapmıyorum.

Onun yerine ellerimi tekrar sabunluyorum ve sırtını köpürtüyorum. Omuzlarında taşıdığı gerginliği buluyorum ve başparmağımı başını kaldırıp arkaya doğru eğilene kadar oraya sokuyorum. Sonra omurgasının kıvrımını yavaşça ortasından aşağıya doğru takip ediyorum, omurunun her düğümünü ezberliyorum ve başka bir zaman için hafızama kaydediyorum. Kalçalarını tutuyorum, başparmaklarımla sırtının kıkırına dönüştüğü yerin hemen üzerindeki küçük çukurlara hafifçe bastırırken onu yerinde tutuyorum.

Ellerimi yanaklarının üzerinde gezdiriyorum, su ve sabunla ovuyorum ve sonra her yörüngeye girdiğimde daireleri genişleterek çıkarıyorum. Sonunda parmaklarımı çatlağında gezdiriyorum. Hafif bir dokunuş ama güçlü bir şekilde hissediyor. O kadar sert irkiliyor ki sırtındaki kaslar esniyor. Kendini rahatlamaya zorlayarak çabucak düzeltiyor. Daha fazla sabunla tekrar yapıyorum ve bu sefer boştaki elimle boynunun arkasını tutup onu nazıkçe öne doğru itiyorum. Deliğini geçerken yavaş dairesel hareketlerle hareket ederek, çatlağının üstünden kıkırının altına kadar yıkıyorum.

Bir dirseğini ve ön kolunu duvara dayıyor ve alnını onu.

Çatlağının üstünden tekrar hareket etmeye başlıyorum, yavaşça aşağı iniyorum, "Bir parmak," diye fısıldıyorum. "Sadece bir parmak. Kıpırdama, acımayacak."

Göğsü kabarıyor ve başını sallıyor, başını aşağı indiriyor, saklanmaya çalışıyor ama hiçbir şey saklamıyor.

Sabunlu parmağım büzüğünün etrafında dolaşıyor ve sonra içeri girmenin yolunu buluyor. Yavaşça dürtüyorum, satın almak istiyorum ve parmağım içeri girdiğinde onu buluyorum. Vücudu kasılıyor, beni sertçe kavırıyor, dışarı itmeye çalışıyor. Buna izin vermiyorum. Daha sert itiyorum. Sıkı kanalına boğumuna kadar giriyorum, o öne doğru sarsılıp yerine otururken parmağımı bir iki kez döndürüyorum.

Büyük bir pişmanlıkla, nefes nefese ve içimde yükselen derin iniltiyle savaşıyor geri çekiliyorum. Duş başlığını kancasından kurtarıyorum ve sabun tadı almadığımdan emin olmak için yanaklarını ayırarak onu duruluyorum.

Suyu kapatıyorum ve onu dışarı çıkarıyorum, havlusuna uzanıyorum ve kendisi yapmaya fırsat bulamadan onu sarıyorum. Onu hızlıca, neredeyse kabaca kuruluyorum, dikkatim ve sıcak suyun birleşiminden cildini pembe bırakıyorum. Sırtını ve göğsünü bu şekilde kuruluyorum, homurdanana ve dişlerinin arasından uyarı niteliğinde bir hava püskürtene kadar kıcını kurulamak için zaman ayırıyorum. Sonra dizlerimin üzerine çöküp bacaklarını teker teker kuruluyorum, kaymaması için önce bir ayağını sonra diğerini kaldırıyorum.

Onu yatağıma, karnının üzerine yatırmayı planlamıştım. Kalçalarını kaldırıp altlarına birkaç yastık koymanın, bacaklarını ayırmanın ve onu bu şekilde bırakmanın eğlenceli olabileceğini düşündüm, böylece bacaklarını açmış ve beklerkenki görüntüsünün tadını çıkarabilirdim. Bu sabah onu gördüğümünden beri bunu yapmayı düşünüyordum. Avluda kıcını tokatladığımdan ve bana öyle baktığından beri. Nefret ve ateşle.

Bütün gün başka bir şey düşünmedim.

Şimdi topuklarımın üzerinde oturmuş, aşağıdan kıcının muhteşem görüntüsüne bakıyorum ve gidebildiğim kadar ileri gittiğimi fark ediyorum. Hareket edemiyorum. Dilimi doğrudan Ryan "ın götüne sokmamı gerektirmeyen hiçbir yere gidemiyorum ya da hiçbir Gey yapamıyorum.

Yanaklarını iki elimle tutup yoğuruyorum ve parmaklarım etine batarken hafifçe iniliyorum. Sonra onları birbirinden ayırıyorum.

Deligi mükemmel. Minik ve sıkı. Sıkışmış, kıllı küçük bir düğüm deliği beni dışarıda tutmak için şiddetle kenetleniyor. Gülümsüyorum ve kaçmaya çalışan guruldama sesini durdurmak için dudağımı ısıriyorum, sonra yanaklarını birbirine bastırıyorum ve her zamanki gibi onları öpüyorum. Pürüzsüz teninde yumuşak, iffetli gagalar,

dudaklarımı ısıtan ve omurgamdan aşağı sarsıntılar gönderen bir ten. Ağzından aceleyle nefesler üflemesine neden olan dişlerle sert, pis öpücükler.

"Duruşunu genişlet," diyorum yanaklarını tekrar ayırırken. Öyle yapıyor, bacaklarını omuzlarından daha geniş açıyor ve lavaboya dayanmak için öne doğru eğiliyor. Bu beni neredeyse çözüyordu. Dizlerimin üzerindeyim. Aletim sırlıklam kot pantolonumun sınırlarına karşı mücadele ediyor, bir su birikintisinin içinde diz çöküyor. Henüz onu yalamamıştım bile ve taşaklarım vücuduma doğru sıkıca çekilmişti bile.

Bunu çabucak düzeltiyorum, ulaşabildiğim kadar aşağıdan kalın bir şerit yalıyorum, ortasına kadar ilerliyorum, son anda kaldırıp deliğini kıl payı kaçırıyorum. Tekrar yapıyorum. Ve tekrar, sırtı kavislenene ve kıkırına bakışım muhteşemden hayat değiştiriciye dönüşene kadar bekliyorum. Deliği kasılıyor, küçük bir yıldız kendini yok etmeye çalışıyor ve sonra gevşiyor. Bana göz kırpmıyor. Beni içeri davet ediyor.

Daldım.

Yüzümü onun kıkırısı olan yumuşak cennete çarpıyorum ve çılgınca onu dilliyorum. İlk iniltisini duyduğumda yavaşlayan hızlı, umutsuz vuruşlar. Yumuşak, boğuk ve gergin, sıkılmış dişlerinin arasından dökülüyor.

Yanaklarını tekrar yoğuruyorum, bu sefer daha sert ve kaba, onu sıkıca ayırıyorum, onu saldırım için açıyorum. Nefes nefese kalıyor, başını yukarı kaldırıyor ve sonra tekrar aşağı indiriyor. İçine girmeden önce gördüğüm son şey bu. Onu dilimle yontuyorum, dürtüyorum, itiyorum, keşfediyorum, en az direnç gösteren noktayı buluyorum ve dilimi içine sokuyorum. Şimdi çıkardığı ses farklı. Yüksek bir ses. Neredeyse kızgın. Çok güzel. Boğuk, aç ve benim.

Benim sesim.

Onu ben yaptım, yani

benim. Hepsi benim.

Onu mıncıklıyorum, yalıyorum ve dilimle kıkırını beceriyorum, dizleri çözülene kadar girip çıkıyorum ve o olduğu yerde dans ediyor, bacakları titriyor, kıkırını inletiyor. Ben de inliyorum. Şişirilmiş, çılgınca sesler onunkilere karışıyor, ikimiz de aynı şeyi söylüyoruz.

Boşalmam lazım!

"Dokunabilir miyim?" İnliyorum. "Aletine. Lütfen. Onu istiyorum." "Hayır," diyor ve sonra uzun, acılı bir sızlanma onu terk ediyor.

"Unggg," diye boğuldum, sarhoştum, şehvetten neredeyse kör olmuştum. Fermuarımı açmak için mücadele ediyorum. Sırlıklam ıslak kumaş tenime yapışıyor ve yolumu kapatıyor. Tükürüyorum

Aletimi çıkarıp okşamaya başladığım anda yüksek sesle avucumun içine giriyor, kendime dokunduğum anda görüşüm titreyip kayboluyor. "Geriye uzan," diye mırıldanıyorum. "Kendini açık tut."

Cevap vermesi bir ya da iki saniye sürüyor. Sarsılıyor, göğsü kabarıyor, acımasız bir iç savaşla mücadele ediyor ve sonunda yumuşuyor. İki eliyle bir yanağını tutup açıyor ve bana kaygan, parlak deliğini sunuyor. Onu tekrar dilimle beceriyorum. Dilimi sokabildiğim kadar derine sokuyorum. Bu sefer güzel ya da kontrollü değil. Vahşi, şehvetli ve iğrenç. Ağzım sonuna kadar açık, emiyor, öpüyor ve ulaşabildiğim her yerini yalıyorum.

Kalçalarım sallanıyor, sarsılıyor ve zevkim arttıkça beni onun ortasına doğru inletiyor. Kalın ve ağır. Yoğun ve durdurulamaz. İçimi dolduruyor, patlayacakmışım gibi hissedene kadar beni geriyor ve kalınlaştırıyor.

Ve sonra patlıyorum.

O kadar sert boşalıyorum ki yere fıskırıyor. Bacaklarının arasına. Ayaklarına. Ve her tarafıma. Zevk beni kavlıyor ve sarsıyor, beni spazmlı ve çaresiz bırakıyor, her dalgalanmada yüksek sesle ağlıyor.

Bittiğinde şok oldum. Toplarım ağrıyor ve aletim çılgınca aşırı duyarlı. Ryan hala eğilmiş durumda ve birkaç uzun saniye boyunca hareket etmiyor. Alnı hâlâ lavabonun üstündeki aynaya yaslanmış durumda. Hâlâ yanaklarını açık tutuyor. Sonunda bırakıyor ve kendini düzeltiyor. Kafamı kaldırıyorum ve yansımaya baktığını görüyorum. Perili ve kaybolmuş görünüyor. Azgın ve öfkeli. Dudakları tahrikten kalınlaşmış, gözleri hayal kırıklığından kararmış.

Kıçının yanağını hafifçe avuçluyorum, ilk başta çekingen bir şekilde, beni tokatlayıp tokatlamayacağını görmek için bekliyorum. Tokat atmayınca eğilip yanağını usulca öpüyorum. Sonra daha sert. Sonra biraz daha sert. Onun görüntüsü, sesi ve kokusu karşısında çenem geriliyor. Bronz ten, gürültülü nefesler, benim sabunum, onun teni ve kendi boğucu kokusu.

Fikir bana dalgalar halinde geliyor, hiçbirisi tamamen bilinçli değil, ama beni ileriye götürüyorlar. Ağzımı açıyorum ve pürüzsüz etini olabildiğince içime çekiyorum. Ağzımda sertliğini hissediyorum ve zevkle iç çekiyorum.

Sonra ısııyorum.

Çıglık atıyor, öne doğru eğiliyor ve bir eliyle dişlerimin teninde bıraktığı izleri sıkıca kavrayarak zıplıyor. Çıglığı aynadan ve fayanslardan yansırken gözleri alev alev yanarak bana bakıyor.

O da benim kadar şaşırmış görünüyor çünkü evet, elbette çıglığında acı vardı. Olmadığını söylemiyorum. Söylediğim şey şu ki

Zevk de. O kadar gerçek ve o kadar yakın ki, sanki kendi zevkimmiş gibi hissedebiliyorum.

"Çok azmışsın," diyorum sempatik bir şekilde.

"Hayır, değilim!"

"Tabii ki azgınsın. Bak ne kadar sertleşmişsin." "Azgın değilim. Aşağılandım."

"Aşağılanmayı seviyorsun, ha?"

"Hayır," diyor sanki bu şimdiye kadar duyduğu en mantıksız şeymiş gibi.

"Hayır,

Bundan hiç hoşlanmıyorum. Sikim seviyor."

"Mmph," diyorum. "Görünüşe göre sakin ve benim bir başka ortak ilgi alanımız daha var."

Yüzünü bana döndüğünden ve ben zaten dizlerimin üzerinde olduğumdan, başımı arkaya eğiyorum ve dudaklarımı ayırıyorum, dilimin görünmesine izin veriyorum.

"Ağız. Eller. Göt. Ne istersen, Ry. Senindir," diye teklif ediyorum. Göz temasını kesmeden başını sallıyor. Çıldırmış gibi görünüyor. Vahşi ve dengesiz. Gözleri kapüşonlu. Taşakları şişmiş ve aleti o kadar sert ki neredeyse mor görünüyor. "Sen kendinin en büyük düşmanısın, bunu biliyor musun?"

"Ah, lütfen," diyor başını keskin bir şekilde sallayarak. "Bunu daha önce hiç duymadığımı mı sanıyorsun?"

Gülmeye başlıyorum. Elimde değil. Saklanmak için çok çabalıyor. Sadece fiziksel olarak değil. Düşündüklerini ve hissettiklerini de saklamaya çalışıyor. Anlıyorum. Güven sorunları var ve bunları nasıl yaşadığını anlıyorum. Bunu onun için istemiyorum. Sadece bu garip çünkü benim için söyledikleri ve davranışları onunla birlikteyken hissettiklerimle hiç uyuşmuyor. Sarsıcı, kafa karıştırıcı ve bir o kadar da çekici.

Dönüyor ve banyodan çıkıyor, yerde yaptığım su birikintilerinin üzerinde dengesiz adımlarla yürüyor. Ben ortalığı temizleyene kadar o gitmişti.

Döndüğünde geç olmuştu. Gerçekten geç. Gece yarısından sonra. Saatlerdir onu bekliyordum. Nerede ve kiminle olduğunu merak ediyorum. Ne yaptığını merak ediyorum ve aklımdan geçen senaryolardan nefret ediyorum. Doğru ya da yanlış, bu konuda öfkeliyim.

"Nerelerdeydin?" Talep ediyorum.

"Hiçbir yerde." Hiçbir yerde olmayan biri için, sesi gerçekten çok mutlu geliyor.

"Yakında kıcını sikeceğim," diyorum yelkenlerini suya indirmek için. "Bilmiyor olabilirsin ama inan bana bu olacak." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz böyle söylediğime pişman oluyorum.

"Bu doğru mu?" Sesinde garip bir ton var. Sakin ve uzak, hiç onun gibi değil. Açıkçası bana inanıp inanmadığını anlayamıyorum ve bu beni o kadar kızdırıyor ki şu anda ışıkları açıp yorganı üzerinden çekip almamak için her şeyimi vermem gerekiyor.

"Evet. Yapacağım. Seni gerçekten iyi becereceğim. Seni yaracağım ve öyle bir sikeceğim ki, sikimin götünde nasıl hissettirdiğini asla ama asla unutamayacaksın."

Cevap vermiyor.

Uyandığımda, söylediklerim için kendimi kötü hissediyorum. Çok ileri gitmiştim. Kendimi kaybediyorum ama bu onu taciz etmek için bir bahane değil. Bana ne oldu bilmiyorum ama bundan hoşlanmıyorum. Kendimi toparlamam gerekiyor.

"Dün gece için özür dilerim," diyorum gözlerini açıp ışığa doğru göz kırpar kırmaz.

Oturuyor, kafası karışmış görünüyor ve odaklanıp elinin tersini ağzının kenarına götürmesi bir dakika sürüyor.

"Ne için üzgünsün? Kıcımı yarmakla tehdit ettiğin için mi yoksa erdemimi sorguladığın için mi?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Onun böyle konuştuğunu duymak o kadar ateşli ki bir an için ne düşündüğümü unutuyorum.

Kendime geldiğimde "İkisi de," diyorum.

"Sorun değil. Senden beklediğim bu."

Bu beni dün gece onu beklemekten daha çok kızdırdı.

Benim böyle biri olduğumu mu düşünüyor? Böyle şeyleri her zaman yaptığımı mı sanıyor?

Kim olduğum hakkında en ufak bir fikri yok.

"Böyle olduğumu mu sanıyorsun? Bunun benim için *normal* olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını yavaşça sallıyor. "Evet. Kesinlikle. Bence sen tam olarak böylesin."

"Değilim." Uzun ve yüksek sesle gülüyor, yüzü kıvrılıyor ve o kadar seksi, karmaşık ve imkânsız görünüyor ki kendimi "Artık oral seks yok. Daha fazla para yok. Daha fazla bu saçmalık yok."

"Bana uyar."

Ryan

Çok garip birkaç gün geçirdim. Çok garip davranıyorum. Her zamankinden daha garip ve sanırım hepimiz bunun endişe kaynağı olduğu konusunda hemfikiriz. Kendimi banyoya kilitlemekten, pantolonumu aşağı çekmekten ve kışımındaki neredeyse mükemmel yuvarlak izi görmek için boynumu eğmekten kendimi alamıyorum. Kırmızı renkte başladı, ortodontik olarak mükemmel bir diş setinin ana hatları açıkça görülebiliyordu. Sonra mora döndü. Şimdi mavi ve ortasında biraz sarı var.

Çok utanç verici ama bunu yapmaktan kendimi alamıyorum.

Pantolonum indiğine ve aletim dışarıda olduğuna göre, aletimi ovma mantıklı görünüyor, bir yandan da gözlerimi olabildiğince sıkı kapatıp Miller'ın dilini içimde hissetmenin nasıl bir şey olduğuna dair tüm düşünceleri -başarısız bir şekilde- bloke etmeye çalışıyorum.

Kahretsin, çok iyi hissettiriyordu. Gözlerim yuvalarından fırlayacak kadar iyi. Dünyanın sonu yaklaşıyor. İyi hissettiren sadece dili de değildi. Dudakları da iyiydi. Ve elleri. Ve tenimdeki nefesi.

Ngh.

Bu hızla devam edersem, Miller'ın pahalı yüz nemlendiricisini düşündüğünden çok daha kısa sürede satın alması gerekecek.

Olan tek garip şey bu da değil. Miller kendi gibi davranıyor. Bu çok sarsıcı. Kendisi gibi davranmıyor. Art niyetle gülümsemek ya da onun gibi bir şey değil. Aslında kendi gibi davranıyor ve onun hakkında bildiğim her şey göz önüne alındığında, bu bile başlı başına çok sıra dışı. Arkadaş canlısı ve kibar davrandı, hatta beni rahat bırakacak kadar ileri gitti. Sürekli odamızda pusuya yatmıyor ve ben ona arkamı döndüğümde gözleriyle kafamın arkasında delikler bile açmıyor. Nerede olduğum konusunda beni sorgulamıyor,

ve dört beş gündür bana bir kere bile yanaşmadı. Onun için bu bir rekor.

Bu büyük bir rahatlama. Açıkçası, rahatladım.

Yani, evet, para güzeldi. Tabii ki güzeldi. Şimdiye kadar çalıştığım işlerden kazandığım en fazla para. İlk kez banka hesabımda başka bir şey için ayrılmamış birkaç yüz dolardan fazlası vardı. Hesabınızı kontrol etmek ve panikten hasta olmamak güzel bir duygu. Büyük bir rahatlama. Herkesin hoşuna gider. Paraya sahip olmayı sevmek tamamen normaldir ve daha fazlasını elde edememekten tamamen mutlu olmamak da tamamen normaldir. Herkes bu tür bir paradan mahrum kaldığı için biraz kasvetli hissedebilir.

Bu hiçbir şey ifade etmiyor.

Kesinlikle bir şey ifade etmiyor.

Aslında, ne var biliyor musunuz? Bir anlamı var. Tek bir anlamı var. İnsan olduğum anlamına geliyor. Anlamı bu.

Bir derse gitmek için yurttan çıkıyorum ve merdivenlerden inerken spor salonundan dönmekte olan Miller ve Dean'e rastlıyorum.

"Hey, Ryan," diyor Dean, beni görünce sahanlıkta duruyor. "İyi misin?"

"Evet, sen?"

Gülümseyip başını sallıyor ve yumruğunu bana doğru uzatıyor. Kendimi bir sahtekâr gibi hissederek yumruğumu ürkekçe onunkine vuruyorum. Gerçekçi bir yumruk tokuşturmayı başaracak kadar havalı olmadığımı hepimiz biliyoruz. Bu sadece bir gerçek. Miller'ın muhtemelen nasıl hissettiğimi anlayabildiğini bilmekten daha da nefret ediyorum. Artık ne kadar dikkatli olduğunu bildiğim için, onun yanında nasıl davranacağımı bilmek daha da zor.

"Bu akşam pizza yemeye geliyor musun?" diye soruyor Dean.

"Hayır, gelemem." Miller tepki vermiyor. Hiçbir tepki vermiyor. Gözünü bile kırpmıyor. Ne bir gülümseme. Ne de suçlayıcı bir bakış. Hiçbir şey. Ben de ekledim, "Em ve ben dışarı çıkıyoruz. Evet, dışarı çıkıyoruz. Ben ve Nic'le buluşacağız." Sesimin boşluğa kaymasına izin veriyorum, çünkü tamamen saçmalıyorum.

"Güzel," diyor Miller, gülümsemesi hâlâ belirgin bir şekilde yok. "Em harika bir kız."

Em harika bir kız mı?

Em harika bir kız mı?

Dean omzuma hafifçe vurup sırtımı sıvazladıktan sonra kapıya doğru yöneliyor. Donmuş, aptal ve bu anlamsız etkileşimden zaten almadığım ne istediğimi şaşırmış bir halde duruyorum. Miller beni izliyor.

Düşünceli bir şekilde anlamaya çalışıyorum. Yüzündeki ifadeye dayanamayıp döndüm ve yürümeye başladım. Bunu yaptığım anda, onu duyuyorum ya da hissediyorum ya da göremediğiniz ama doğrudan size yönelik olduğunu bildiğiniz bir gülümsemeyi nasıl tanımlarsanız tanımlayın. Onu yakalamak için etrafımda dönüyorum ve bunu yaparken kıcıma indirdiği yankılanan tokatla neredeyse devriliyorum.

Tüm vücudum ısıya boğuldu. Etime, omurgama yayılıyor ve yüzümü hayal kırıklığıyla ısıtıyor.

"Ow! Ne oluyor lan?" Tıslıyorum.

"Ne?" diye soruyor, masumca omuzlarını kaldırarak. "Diğer tarafı da yapmamı ister misin, böylece eşitlenmiş olursun?"

Olabildiğince hızlı bir şekilde yürüyüp gidiyorum. Kızgın, sinirli ve bir o kadar da aşağılanmış durumdayım. En azından kıcımdaki el izi canımı yakıyor, beni ateşlendiriyor, yakıyor ve aletimi ve taşaklarımı ateşe veriyor.

Gülümseme konusunda haklıydım.

Gülümsüyordu. Bütün yüzü gülümsemeyle canlanıyordu. Şimdiye kadar onda gördüğüm en kötü gülümsemeydi. Seksi, baştan çıkarıcı ve şehvet doluydu. Korkunçtu. Gerçekten korkunçtu. O kadar korkunçtu ki başım döndü ve midem bulandı.

Ve işin en kötü yanını bilmek istiyorsanız, ondan nefret ettiğimden yüzde yüz emin değilim.

Köşeyi döndüm ve kütüphanenin en sevdiğim bölümünü tamamen terk edilmiş buldum. Ciğerlerim tuttuğumu bilmediğim nefesi boşaltıyor ve kendimi rahatlamış hissediyorum. Hayatta kütüphanelerden ve yalnızlıktan daha iyi çok az şey vardır. Burası cennet. Kitaplardan oluşan bir orman, yüksek raflardan oluşan bir labirent, sayfalarındaki harflerden oluşan rahatlatıcı bir koza ve tam ve mutlak bir sessizlik. Sandalyeme oturup arkama yaslanıyorum, huzurun tadını çıkarıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve o kadar yüksek sesle iç çekiyorum ki yakınlarda bir kütüphaneci olsa muhtemelen beni sustururdu.

Çantamdan notlarımı çıkarıp okumaya başlamak üzereydim ki tanıdık bir duyguya kapıldım. Tüylər ürpertici bir izlenme hissi. Tunç grisi gözlerin içimi delip geçtiği hissi. Aslında nefret ettiğim ama son bir haftadır kendimi garip bir şekilde başıboş bulduğum bir his.

Arkama bakıyorum ve Miller orada, kollarını kavuşturmuş ve bir bacağını dizinden bükmüş bir şekilde kitaplığa yaslanmış duruyor. Gıcır gıcır beyaz bir kazak ve göz kamaştıracak kadar iyi oturan bir kot pantolon giymiş sarışın bir kibir abidesi.

"Burada ne yapıyorsun?" Sözlerimden suçlamayı çıkarmak için hiç çaba harcamıyorum.

"Seni takip ettim." Umursamaz bir omuz kaldırdı. "Bunu bazen yaparım."

Bir an için sinekleri yakalıyorum. Miller için bile tuhaf ve rahatsız edici bir itiraf gibi görünüyor. Daha da tuhaf ve rahatsız edici olan, o bunu söylediğinde ciğerlerimin genişlemesi, göğsümün şişip kabarması. Hemen kendimi düzeltiyorum, dik oturuyorum ve ona onaylamayan bir bakış atıyorum. Bu konuda daha sonra kendime büyük bir ders vereceğim, sen merak etme. Sadece şu anda gerçek zamanın içindeyim ve başka bir şey yapmadan önce Miller'la ilgilenmem gerekiyor.

"Neden?"

Yine omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sanırım sana yakın olmak istiyorum. Nereye gittiğini ve ne yaptığını bilmek istiyorum. Kısaca seni istiyorum."

Bunu söylerken yüzü açık ve dürüst, tamamen savunmasız ve bu beni hazırlıksız yakalıyor. Hem de çok hazırlıksız. Ağzım beynimden çok daha hızlı hareket ediyor. "Beni istiyorsan ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Dudakları geri çekiliyor, dolgun ve tatlı ve bakışlarının vücudumda gezinmesine izin veriyor. Gözleri kısılıyor ve ereksiyonunu bana doğru kaldırıyor. Açıkça çapkın. Tamamen karşı konulmaz. "Neymiş o, ha?"

Tatlı tatlı gülümsüyorum ve çenemi bir elime dayıyorum.

"Öde bana." Bunu söylediğim anda hislerim çılgılık atmaya başlıyor.

Tehlike. Avcı yaklaşıyor. Kaç, aptal, kaç!

Sandalyemi geriye itip hızla ayağa kalkıyorum, onunla aramda mümkün olduğunca fazla mesafe bırakmak için birkaç adım geri gidiyorum. Yavaşça, sinsice hareket ediyor, gözlerinde tehditkâr, neredeyse manik bir bakışla bana doğru ilerliyor.

Kendimi bir kitap rafına yaslanmış, telaşla etrafıma bakınırken buluyorum, yardım mı arıyorum yoksa etrafın temiz olup olmadığını mı kontrol ediyorum anlayamıyorum.

Cüzdanına uzanıyor. İri elleri, yumuşak, esnek kahverengi derisi ve iki Ms kabartmalı. Karıştırıyor ve nefesinin altında küfrediyor.

"Sadece yüz tane var ve"-küçük notlarını çılginca sayıyor -"Yirmi üç dolar benden." Gülümsüyorum ve sahte bir pişmanlıkla başımı sallıyorum. "Bir öpücük," diye nefes alıyor. "Sadece bir öpücük. *Lütfen.*"

"Bir öpücüğün neye mal olduğunu biliyorsun."

Yumuşakça inliyor, bana doğru ilerliyor, arkasındaki raftaki kitapları bulanıklaştırıyor, sırtların renklerini kırmızılardan girdabında yüzdürüyor,

maviler ve yeşiller. "Bu bana ne alır?" Parayı uzatıyor ve elim uzanıp paranın etrafını sararken ilgiyle bakıyorum.

"Bana dokunabilirsin. Ellerinle... ve ağzınla." *Ve ağzıyla mı? Ne sikim?* Bu benim için yeni bir şey. Göz kapakları yarıya indi ve tekrar inledi, bu sefer rahatlamıştı. Bu çok fazla. Çok yakın. Çok sıcak. Dayanamıyorum ve ekliyorum, "Ama ağzıma dokunamazsın. Ve sadece görebildiğin tenime dokunabilirsin."

Kendimden memnunum.

Keşke ağzını kullanabileceğini söylemeseydim ama bence onu görebildiği tenle sınırlamak dahiyane bir fikir. Şu anda ciddi şekilde tehlikede olduğumu biliyorum ve böyle bir teklifle gelebildiğime şaşırıyorum. Bir parça. Bir tadımlık. Bana hiçbir şeye mal olmayacak ama onu çıldırtacağı neredeyse garanti olan bir şey.

Cüzdanını yerine koymakta acele etmiyor, kapatıp ön cebine yerleştiriyor. İyi bir önlem olarak, ereksiyonunu eline alıyor ve pantolonunun içinden küstahça yeniden düzenliyor, baktığımı hissettiğinde gülümsüyor ve sıkıyor. Bu beni neredeyse tamamen tedirgin ediyor ama hemen kendime burada üstünlüğün bende olduğunu hatırlatıyorum. Üzerimde kot pantolon ve kolları dirseklerimin hemen altına kadar çekilmiş bir tişört var. Ağzım sınırların dışında ve oynayabileceği neredeyse hiç teni yok.

Bana bir şey

olmaz.

Tamamen

iyi.

Sonunda onu tam istediğim yere getirdim ve bu gerçekten çok iyi bir duygu. Kendimi beğenmişlik, kendimi toparlamanın nasıl bir şey olacağına dair nadir, alışılmadık bir ipucu. Bunun için buradayım.

Miller bir süre beni düşündü, karanlık bir şekilde sırtarak beni çabucak sinirlendirdi. Kendimi beğenmişliğimi olağanüstü bir kolaylıkla yok ediyor. Bana doğru hareket ettiğinde tepki vermemeye çalışıyorum ama arkamdaki kitaplığın kürek kemiklerime battığını hissediyorum, belki de öyle yapıyorum. Bir parmağını orta parmağımın arkasında gezdiriyor, yavaş ama emin adımlarla önce tırnağımın sonra kemiğimin üzerinden geçerek elimin arkasından koluma doğru bir yol açıyor. Kolumun manşetine geldiğinde hareket etmeyi bırakıyor ama dokunuşu devam ediyor. Hareket etmediği halde, bana hiç dokunmadığı halde içimde dolaşiyor. Söyleyecek bir şey düşünmeye çalışıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Bu bir merhamet. İnanın bana, öyle. Hayatım buna bağlı olsaydı şu anda korkunç bir dizi tek heceli homurtudan başka bir şey bulamazdım.

Zayıflığımı sezmiş olmalı, çünkü hemen harekete geçiyor, bileklerimi ellerinin arasına alıp kabaca başımın üzerine kaldırıyor, göğsüm dışarı fırlayacak kadar geriyor ve kendimi ayak parmaklarımın üzerine kaldırmak zorunda kalıyorum. Aşağı bakıyor ve güzel pembe dudakları ve ısıltılı beyaz dişleriyle gülümsüyor. Gözlerinde tehdit ve kargaşa canlanıyor. Ama bundan daha fazlası var. Tehdit ve kargaşadan daha fazlası. Tatmin.

Oh, kahretsin.

Bu benim için iyiye işaret değil.

Bileklerimi birbirine geçiriyor, bir eliyle sıkıca tutuyor ve serbest eliyle iç kolumu hafifçe okşuyor, tişörtümün kumaşına geldiğinde duruyor ve hedefine atlıyor: karnımın alt kısmı.

İşte bu kadar.

Bu herifin yaptığı şey bu. Kollarımı kaldırdı ve vücudumu manipüle etti. Tenimi biraz daha ortaya çıkarmak için beni usta bir kuklacı gibi oynattı. Aşağıya bakıyor, düşünceli ve sakin, parmakları ortaya çıkardığı ekstra parçamın üzerinde dans ederken elini izliyor. Dokunuşu canlı ve hafif, o kadar hafif ki tenim geriliyor ve tüylerim diken diken oluyor. Görebildiklerini ovuşturuyor, onları ısıtıyor. Beni ısıtıyor. Çıplak bedenimin sınırları içinde kalmaya dikkat ediyor. Sadece parasını aldığı kadarını alıyor. Ne eksik ne fazla. Önce parmak uçlarıyla, sonra da düz avuç içleriyle beni yakıyor. Mümkün olduğunca hareketsiz duruyorum ve hiçbir şey göstermeden almaya çalışıyorum. İstediğim son şey, yumuşak dokunuşunun beni ne hale getirdiğini görmesi.

Vücudumun o kısmına doyduğunda, ilgisini yukarı doğru kaydırıyor, ellerimden birini tuttuğu yerden bırakıyor ve yavaşça, neredeyse katatonik bir şekilde yanıma düşmesini izliyor. O eli kendi eline alıyor, parmaklarımızı birleştiriyor ve elimi dudaklarına götürüyor. Parmak eklemlerimin her birini usulca öpüyor ve sonra bakışlarını dudaklarıma çeviriyor. Beni öpemesin diye başımı sertçe yana çeviriyorum. Bu bir hataydı. Doğruca onun tuzağına düştüm. Şahdamarımı açığa çıkardım. Bunu kaçırmaz. Yırtıcılar bunu nadiren yapar. Öldürmek için içeri giriyor, boynumu doyumsuzca öpüyor. Islak. Ağzı açık. Aç.

Ellerimi bırakıyor ve başımı iki elinin arasına alıyor. Parmakları ensemdeki saçları tarıyor, dişleriyle çenemi sıyrırken beni sabit tutuyor. Başım geriye düşüyor. Köprücük kemiğimden kulağımın kabuğuna kadar boğazımı yalıyor. Sert, sonra yumuşak. Sonra daha yumuşak ve daha yumuşak, ta ki bana o kadar nazikçe dokunana kadar, gerçekte ne olup bittiğini tam olarak anlayamıyorum.

Hayal ediyorum. Başım dönüyor. Kitaplar, tavan döşemeleri ve floresan aydınlatma yavaş bir dairesel hareketle dönüyor. Bacaklarım dengesizleşiyor. Olduğum yere çakılıp kaldım ve ciddi bir şekilde havalanıp sonsuzluğa sürüklenme tehlikesiyle karşı karşıyayım.

Boynumu tekrar öpüyor. Sertçe. Hem iyi hem kötü hem de tehlikeli hissettiriyor ama buna konsantre olmakta zorlanıyorum çünkü nedense salak sağ elim Miller'ın beline dolanmış ve onu sıkıca kendime doğru çekiyor. Boynumun yumuşak derisini ağzına alırken kalçalarım titriyor, sert sikimi onunkine sürüyor.

"Ne kadar?" diye soruyor beni tekrar tekrar öperken. "Seni istiyorum."

"Ne için ne kadar?" Kelimeleri oluşturmaya başladığım için oldukça etkilendim, ama sesim olarak poz veren teneke sızlanma bana çabucak iyi yapmaktan çok uzak olduğumu hatırlatıyor.

Geri çekiliyor, bakışlarını ağzıma indiriyor ve gözlerimin milisaniyeler sonra kafamın içinde yuvarlanacağından şüphelenmeme neden olan bir bakışla beni sabitliyor.

"Senin içinde olmak istiyorum," diye fısıldıyor ve sonra sanki eğleniyormuş gibi hafifçe gülüyor. "Hayır, istemiyorum. İhtiyacım var. Sadece dilim içinde." Nefesini kulağımda hissediyorum, sıcak ve çaresiz. Bu beni geri dönülmez bir şekilde tehlikeye atıyor. İyi kararlar vermek için gereken tüm yetilerimi alıp bir blenderın içine atıyor. "Ve parmaklarım. *Lütfen*. Ne kadar?"

"Yedi yüz dolar," diye ciyaklıyor sesi bana hiç benzemeyen biri.

Aklını kaybetmek ve düşüncesizce hareket etmekle ilgili olan şey, sonuçlarıyla başa çıkmak zorunda olan kişinin hala siz olduğunuzdur. Sihirli bir şekilde ortadan kaybolmazlar. Üzgün olmanız ya da bir daha asla böyle aptalca bir şey yapmamaya karar vermeniz fark etmez. Sonuçlar sizi bulur ve sizi kendi kaltakları haline getirene kadar yakanızı bırakmazlar. İşte hayatın acımasız gerçeklerinden biri de budur. Miller'ı kütüphanede görmeyeli saatler oldu. Zaman geçti. Şimdiye kadar iyileşmiş olmalıydım. Ben'in kapısında duruyorum. Gecikmiş bir ziyaret için buradayım. Onu ve Nic'i göreceğim için heyecanlı olmalıydım ve olmadığımından değil. Sadece Miller'ın istediği şey yüzünden hâlâ içim titriyor. Alacağı şey. Benim satacağım şey. Kapıyı çalıyorum ve içeridekiler aceleyle kendilerini toparlamaya çalışırken boğuk bir koşuşturma duyuyorum.

"Vay anasını!" diye bağıyor Nicole, o kadar gülüyor ki beni içeri alırken neredeyse düşecek. "Sana ne saldırdı?"

Son zamanlarda düşüncelerim biraz kalın ve yünlü geliyor, ama yine de ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Ben omzunun üzerinden bakıyor, bana iyice bir göz atıyor ve sonra gülmeye başlıyor. Koyu kahverengi gözleri sulanıyor ve kendini durduramadan yüzü pembeleşiyor.

Bana gülünmesinden hoşlanmıyorum ama bu ikisinin gülmesi de o kadar umurumda değil.

Yine de ne hakkında olduğunu bilmek isterdim. Gerçekten isterim.

Nic boynumu işaret edene kadar aklıma gelmedi. Miller sadece boynumu öpmeyi. Sertçe öptü. Sertçe emdi. O kadar sertti ki derimin dişlerinin arasında sürüklendiğini hissedebiliyordum. Yüzüm dayanılmaz bir şekilde ısınırken elimi hızla boynuma götürüyorum.

"Pekala," diyor Ben, kolumdan hafifçe dürterek, "kimdi o?"

Ağzımı üç dört kez açıp kapadıktan sonra "Kimse" diyebildim.

İkisi de buna kahkahalarla gülüyor ve ben de onları suçlayamıyorum. Aptalca bir cevap ama elimden gelenin en iyisi bu.

"Ciddi misin?" Nicole feryat ediyor. "Bize söylemeyecek misin?"

Beyefendiler ve asla söylememek hakkında bir şeyler mırıldanıyorum ve neyse ki yollarına devam ediyorlar. Bir süre daha takılıyorum, ama filme başlamak için hazır olduklarında bahanelerimi uydurup ayrılıyorum. Saat onu geçiyor ve artık orada olduğunu bildiğim için biri boynuma damga vuruyormuş gibi hissediyorum. Boyun meselesi yüzünden o kadar sinirli bir şekilde yatakhaneye dönüyorum ki başka neyle karşılaşacağımı neredeyse unutuyorum.

"Ne oluyor lan?" Bugün ilk kez söylemiyorum.

Başını eğiyor ve boynumda bıraktığı izi görüyor. Bu onu gülümsetiyor. Yavaş, seksi bir gülümseme, ayaklarımın altındaki zemin çöküyormuş gibi hissetmeme neden oluyor. Cevap vermeyince boynuma çılgınca el sallıyorum ve kaşlarımı aşırı kullanarak bir cevap talep ediyorum.

"Yapmak zorundaydım," diyor o umursamaz tek omuz silkmelerinden biriyle. "Herkesin bilmesini istiyorum."

"Neyi biliyor musun?" Birden yorgun muyum yoksa heyecanlı mıyım anlayamadım. Dövüşmek mi yoksa sevişmek mi istediğimi söyleyemiyorum. Emin olduğum tek şey istediğim. O kadar büyük, o kadar sert ve o kadar derin istiyorum ki başka bir şey düşünemiyorum.

Gevrek yüz dolarlık banknotlar istiyorum. Nakit parayı elimde tutmak, banknotları düzeltmek ve cüzdanıma koymak istiyorum. Onları yanımda taşımak istiyorum.

Sadece orada olduklarını bilmek için birkaç günlüğüne. Param olduğunu. İstersem harcayabilirim. Neye harcamak istediğimden bile emin değilim. Muhtemelen gelecek yıl için ders kitapları veya yeni kıyafetler, ama bundan daha fazlası, sadece para dolu bir cüzdana sahip olma hissinin tadını çıkarmak istiyorum.

Bu seferin geçen seferkinden ve ondan öncekinden tamamen farklı olmasını istiyorum. Ve ondan öncekinden de. Kendimi toparlamak istiyorum. Bu sefer tüylerim diken diken olmayacak ve dizlerim titremeyecek. Sızlanmak ve ağgözlülükle onu yutmak yok. Lavaboya yapışmak, dişlerimi sıkıp ona daha fazla yalvarma dürtüsüyle savaşmak yok. Ve kesinlikle yoldan çıkmış ereksiyonlar yok. Kesinlikle hiçbir. Sonrasında kendini bok gibi hissetmesini istiyorum. Sanki kullanılmış gibi. Kazanmadığını anladığında gözlerini görmek istiyorum. Parasını aldığımı ve beni etkilemesine hiç izin vermediğimi fark ettiğinde yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemenin silindiğini görmek istiyorum.

Ben de bunu
istiyorum. "Benim
olduğunu."

Sözlerini anlamlandırmam bir saniye sürdü.

Ve kahretsin. Yoldan çıkmış ereksiyonlardan bahsetmişken. Şimdi bir tane var. Büyük bir tane.

Banyoya doğru çılgınca bir koşu yapıyorum, çevresel görüşümde bana doğru ilerlediğini gördüğümde kapıyı kilitliyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp yere bırakıyorum ve su ısınmadan duşa giriyorum.

Evet, ihtiyacım olan şey bu.

Güzel, soğuk bir duş. Bu beni rahatlatmalı.

Düzelmiyor. Sadece nefesimin kesilmesine ve olduğum yerde hoplayıp zıplamama neden oluyor, aletimi elimde kavırıyor ve gerçekten istemeden sarsıyorum. Daha önce kendime bir şey hakkında büyük bir nutuk çekeceğimi söylediğimi biliyorum ama şu anda ne hakkında olduğunu hatırlamakta zorlanıyorum. Bunun yerine genel, belirsiz bir şey yapıyorum, boştaki elimle etrafıma uzanıyorum ve Miller'ın beni ağzına almadan önce yaptığı gibi kendimi yıkıyorum. Aynısı ama biraz daha kapsamlı.

Kendini topla. Kendini topla, kutsal olan her şey aşkına.

Miller'ı düşünmeyi bırak. Aptalca nedenlerle gülümsemeyi bırak. Ağzına bakmayı kes.

Ve Tanrı aşkına, konuşurken dilini görmeye çalışmayı bırakın.

Korkunç derecede sert boşalıyorum. Güzel, yavaş bir birikim olmadan sert ve hızlı. O kadar sert ki dengemi korumak için musluğa tutunmak zorunda kalıyorum ve

Miller'ın kapıyı çaldığını duyduğumda "Geliyorum!" diye bağırmaktan başka seçeneğim yoktu.

Kendimi zayıflamış ve nefessiz hissediyorum, genellikle orgazm sonrası gelen zihinsel berraklıktan hiçbiri yok. Göğsüm o kadar çok kabarıyor ki, hızla kurulanırken kendimi en son fitness için biçilmiş kaftan olarak gördüğüm zamanki kötü anılarım canlanıyor. Havlumuyla yüzümü sıvazlıyorum ve işim bittiğinde dehşet içinde aynaya bakıyorum.

Tanrım!

Nic ve Ben'in tepkileri sayesinde bir morluk beklemem gerektiğini biliyordum. Pembemsi ve küçük bir şey bekliyordum. Utanç verici ve çocukça. Bu öyle değil. Bu büyük ve kızgın. Koyu kırmızı, neredeyse mor. Sanki bir vampirle kavga etmişim ve ikinci en iyi ben çıkmışım gibi görünüyor. Kıçımdaki ısırık izine bakmaktan kendini alamayan beynimin aynı kısmı bunu görüyor ve içimde bir şeylerin titremesine neden oluyor.

Benimkini.

Aman Tanrım. Kendimi kaybediyorum. Aklım kontrolden çıktı. Banyo çok kalabalık gelmeye başladı. Çok buharlı. Çok seksi. Çok yalnız. Çok uzak...

Üzerimde belime doladığım bir havludan başka bir şey yokken ve umarım iş gibi, umursamaz bir gülümsemeye benzeyen bir şeyle banyonun kapısını çekip açıyorum.

Miller'ın gözleri irileşiyor ve bana bunun umursamazlık olmadığını söylüyor.

"İyi misin?" Sesindeki endişeden anında nefret ediyorum. "Tereddütlerin mi var?" Cevap vermiyorum. "Cidden Ry, istemiyorsan söyle gitsin. Sen istemedikçe hiçbir şey yapmanı istemiyorum. Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, bunu istemiyorum."

Bu konuşma ve tüm bu durum beni kararsız hissettiriyor. Kısa kesmek için havlumu yere bırakıyorum ve üzerine basıyorum. Göğsü çöküyor ve yüksek sesle, gırtlaktan bir nefes alıyor, bunu yaparken alt çenesini hafifçe düşürüyor. Ve lanet olsun, hoşuma gidiyor. Beni bu kadar çok istemesi ve bunu saklamaya çalışmaması hoşuma gidiyor. Bana bakışı hoşuma gidiyor. Sanki ben havaymışım da o bensiz boğuluyormuş gibi. Henley'sini kafasından çıkarıyor, sadece gözden kaybolduğunda göz temasını kesiyor. Tekrar ortaya çıktığında saçları dağınıktı. Bok kafalı sırtışı yerinde duruyor.

"Duşta mastürbasyon yaptın mı?"

"Hayır," diye tüm kızgınlığımla yalan söylüyorum, Miller'ın yakın olmasına rağmen bacaklarımın arasında gevşek bir şekilde asılı duran sikime gururla gülümsememeye çalışıyorum.

"Yazık. Ol saydı harika olurdu. O zaman yükünü boşaltmadan sana vereceğimden çok daha fazlasını alabilirdin."

Whoopsie.

Bunu düşünmemiştim.

İçim korku içinde sıkıştı.

Bir elini boynuma doluyor ve çenemin hizasında gezdiriyor, başparmağı dudaklarımın üzerinde gezinerek bir sonraki adımda ne yapacağı konusunda beni uyarıyor. Beni öpecek ve bunu durdurmam için bana zaman veriyor. Ya da kabul etmem için.

"Bu parçalarını biliyor musun?" diyor usulca, dudaklarıma bakarak. "Bana sattıkların? Onlar da diğer her şey gibi. Onları bir kez satın aldığımda, sahip olurum. Onlar benimdir."

Vereceği tüm uyarı bu kadar. Bunu biliyorum ama yine de kıpırdamıyorum. Ben orada donmuş, ateşler içinde dururken çenemi kaldırıyor ve ayrılmış dudaklarıma şimdiye kadar tattığım en yumuşak, en tatlı öpücüğü konduruyor. Tadı tatlı ama zehirli öpücüklerden biri bu. Öyle olmalı çünkü damarlarımda dolaştığını hissedebiliyorum. Zehir. Beni sarhoş hissettiren bir toksin. Geri çekildiğinde sallanıyorum. Beni tekrar öptüğünde dilim önce onunkini buluyor, dudaklarının arasından ağzına giriyor ve açgözlülükle yalıyor. Beni masasına geri götürüyor, lambayı, klavyeyi ve ekranı kırabileceğine aldırmadan masadan alıp yatağının üzerine koyuyor.

Kıçımı iki eliyle kavıyor, onunla oynuyor, kıçımın rafı masanın üzerine tüneyecek şekilde beni geri itmeden önce bir süre yanaklarımı kaldırıyor ve sallıyor. Ellerimi masanın iki yanına, omuz genişliğinden daha geniş bir şekilde yerleştiriyor ve başım ve sırtım arkamdaki pencereye yaslanana kadar geriye yaslanmamı sağlıyor. Diziyi bacaklarımı aralıyor ve beni tekrar öpüyor. Ben de onu daha sert ve aç bir şekilde öpüyorum. Dürüst olmak gerekirse onun beni öptüğünden daha aç bir şekilde.

Dudaklarının ve kirli sakalının çenemi tırmalaması dikkatimi dağıtırken, bacaklarımı dizlerimden bükerek kaldırıyor ve topuklarını masanın kenarına yerleştiriyor. Geri adım atıyor ve kayganlaştırıcıyı çıkarmak için üst çekmecesini açıyor. Ondan gelen bu boşluk beni ayıltıyor.

Vay anasını. Buraya nasıl geldim ben?

Çırılçıplak, bacaklarım bir proktologun muayenehanesinde üzengi içinde olacağından daha geniş bir şekilde açık, masaya yaslanmış durumdayım. Hissediyorum. Her şeyi hissediyorum. Utanç, aşağılanma ve durumun gerektirdiği uyarılmanın her santimi bedenimden zihnime akıyor. Yutamayacağım kadar kalın ve hızlı geldiği için yudum yudum içiyor ve boğuluyorum.

Kayganlaştırıcıyı yanıma koyuyor ve bana neredeyse nazikçe bakıyor.

"Çok seksisin, biliyorsun değil mi Ry?" Karşı çıkmayı ya da en azından bana böyle hitap etmemesini söylemeyi çok istiyorum ama lanet olsun, kelimelerin nasıl çalıştığını hatırlayamıyorum. Genellikle ayrılmaz bir rol oynadığından emin olduğum dilim ağır ve kalın. "Çok ateşli." Düz bir avuçla göğsüme dokunuyor ve ben hafif dokunuştan çaresizce titrerken bakıyor. "Çok sıcak, dayanamıyorum." Eli vücudumda aşağı doğru hareket ediyor ve nefes alış veriş i zorlaşıyor. "Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim."

Sikim bu tür konuşmalara bayılıyor. Kesinlikle bayılıyor. Bu boku yiyor ve ikincisini istiyor. Doğruyu söylemek gerekirse, diğer erkeklerin yanında çıplak olmayı seviyor ve beni şaşırtacak şekilde, bacaklarımı açıp deliğimi sergilemekten de biraz hoşlanıyor gibi görünüyor. Kalınlaşmaya başladığını hissediyorum, aşağı bakmamaya çalışıyorum, ama elimde değil, bu yüzden gözlerimin önünde büyürken çaresizce göz kırpıyorum.

Ellerini dizlerimin üzerine koyduğunda neredeyse rahatlıyorum, her ne kadar yörüngelerinin onurlu bir şekilde geri dönmenin kolay olmayacağını çok iyi bilsem de. Ellerini yavaşça hareket ettiriyor, tenimi sıyrıyor, iç bacaklarımdaki tüyleri karıştırıyor, elleri dizlerimin üzerinde gezinirken aşağı yukarı bir iz bırakıyor.

Taşaklarımin yakınındaki pürüzsüz, yumuşak tene ulaştığında duruyor ve kayganlaştırıcıyı alıp parmaklarına bolca fişkırtıyor, orta ve işaret parmağının her tarafına yayarken beni izlettiriyor. Rahatsızca yer değıştiriyorum, ne kadar hızlı ve sık nefes aldığımdan ciğerlerim yanıyor.

"Daha önce hiç böyle dokunuldun mu?" diye soruyor. Aptalca başımı sallıyorum.

"Merak etme bebeğim. Seninle ilgileneceğim. Seni iyi hissettireceğim." Bacaklarımin arasına uzanıyor ve iki kaygan parmağını yavaşça çatlağımda gezdiriyor, içeri dalıyor, deliğime dokunduğunda biraz daha fazla baskı uyguluyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kığım korkudan masanın üzerinde sarsılıyor.

Gölümsüyor. Alay etmiyor. Sırıtmıyor. Hoşlandığı birine bakıyormuş gibi gülümsüyor. Göğsümde ağır bir el ve yumuşak bir iç çekişle beni tekrar aşağı indiriyor. Beni tekrar okşuyor ve bu sefer orta parmağının ucuyla göt deliğimin etrafında dolaşıyor, alay ediyor, hafifçe bastırıyor, içine girene kadar usulca dürtüyor. Hala içimde bir inç ya da daha az duruyor, boğuma kadar kaymadan önce rahatlamamı bekliyor. Kalçalarım titriyor ve göğsümden korkunç, kısık bir ses çıkıyor.

"Hoşuna gitti mi?" Sesi tatlı ve tamamen içten geliyor.

Buna dayanamıyorum.

Bana bakışından nefret ediyorum. Sanki ruhumun şifresini çözmüş gibi. Sanki yüzeydeki çatlakları görebiliyor ve hayatımı saklamaya çalışarak geçirdiğim her şeyi görmek üzere.

"Hayır!" Başımı şiddetle sallayarak mırıldanıyorum. "Bundan hoşlanmıyorum."

Bu, içindeki tüm tatlılığı ateşe veriyor ve tamamen farklı bir şeye yol açıyor. Tatlı dudakları bir hırıltıya dönüşüyor. "Hayır mı?"

"Hayır, iyi hissetmiyorum. "Kahretsin, *aradığım kelime neydi? Bunu bilmem gerekirdi. Zor bir kelime değil.* Rahatsız edici."

"Rahatsız, ha?"

Gözlerini gözlerime kilitliyor, parmağını biraz döndürüp içime sokarken kararlılıkla çenesini indiriyor. Korkunç bir ses çıkarıyorum. Korkunç. Gerçekten dayanılmaz. Delinmiş bir şey gibi ses çıkarıyorum. Berbat da görünüyorum. Bundan eminim. Dişlerim ve gözlerim sınıksız kapalı ama dudaklarım ateşli bir yüz buruşturmayla geriye çekilmiş. Kıvrınmamak için tüm gücümü kullanıyorum. Rahatsızlıktan değil. Tanrım, keşke öyle olsaydı. Zevkten. Çünkü lanet olsun, bana dokunduğu yer harika hissettiriyor. Yakıyor, çok değil, sadece biraz. Yeterince. Beni yakmaya yetecek kadar. Elini yavaşça ileri geri hareket ettiriyor, sikim gözle görülür bir şekilde zonklayana kadar parmağını içime sokuyor. Sonra ikinci bir parmak daha ekliyor. Bu konuda yavaş ve dikkatli davranıyor, girişini kolaylaştırmak için parmaklarını parmak uçlarında birbirine sıkıştırıyor. Parmaklarını içeri sokuyor. Acele etmiyor ve beni zaten olduğumdan daha da sert hissettiriyor. İçime derinlemesine iterken nefesim kesiliyor ve gerginleşiyorum. Tekrar bekliyor, esnememe izin veriyor, boştaki eliyle yüzümü okşuyor. Başımı onun dokunuşuna doğru çeviriyorum, neredeyse sayıklamamak için harcadığım çabadan dolayı kova ve inilti.

İki parmak bir parmaktan tamamen farklı hissettiriyor. Biri bir ipucuydu. İki ise bir tattan daha fazlası. Kendimi dolu ve aşağılanmış hissediyorum ve parmaklarımın kıcımda olmasının bana bunu yapacağını hiç düşünmemiş olsam da, yapıyor. Gerçekten yapıyor. Kanım kaynıyor ve damarlarımdan öfkeyle pompalanıyor. Miller'ın etrafındaki her şey donuk ve ben kendimi hepsinden uzak hissediyorum. Buna karşılık, onun dokunduğu her şey kristal berraklığında.

Miller sürekli bana bakıyor, yüzümü inceliyor, hareketlerimi ve büyük olasılıkla zihnimi okuyor, bana vereceği şeyi bilinçli olarak istememe zaman kalmadan yanıt veriyor ve tam istediğimi anladığım anda bana veriyor. Bana nazikçe ve saygıyla dokunuyor, çok saygılı bir şekilde ve nedense bu dayanmamı daha da zorlaştırıyor. Bu

beni daha da sertleştiriyor. O da bana aynı şekilde bakıyor. Şaşkınlık içinde. Mest olmuş bir şekilde. O kadar yoğun ve güzel ki onunla göz teması kuramıyorum. Aşağıya baktığımda şişmiş aletimin karnımın alt kısmına bolca sızdığını görüyorum, içimdeki şeye dokunduğunda çaresizce yalpalıyorum ve kığım masadan kalkarken tüylerim diken diken oluyor.

"İçinde iyi hissediyorsun. Çok iyi." Sesi her kelimede daha da gerginleşiyor. "*Neden?* Neden böyle hissediyorsun, Ryan?"

"Uh..." Biraz zaman alıyor ama bu doğrudan cevap gerektiren bir soru gibi görünüyor. "Uh, um, tüm kıçlar iyi hissettirir. "Eğiliyor ve alnını kısa bir süreliğine benimkine dayıyor. "Hayır, seninki daha iyi. Senin kıçın diğerlerininkinden daha iyi hissettiriyor."

Gözlerim doluyor ama hemen düzeltiyorum. Yine de buna nasıl karşılık vereceğimden emin değilim. Genel olarak iltifatlarla aram pek iyi değildir ve aniden anüsüme özel iltifatlarla başa çıkmak için tamamen hazırlıksız olduğumun farkına varıyorum.

Fark ettiğini sanmıyorum. Başka bir şeye geçti. "Aletine dokunabilir miyim?" diye geveliyor.

Sızlanıyorum ve boynumu geriye atıyorum ve başımı sallamak için harcadığım çabadan dolayı gözlerim sulanıyor.

Alt dudağını ısıyor ve gözlerini devirmemeye çalışıyor, ne kadar büyük bir aptal olduğumdan şüphesi yok ve sonra eğilip beni ağzımdan tatlı bir şekilde öpüyor. Parmaklarını içimden çekip hızla sol eliyle yerine koyuyor ve sağ eliyle kemerini çözmeye çalışıyor. Ona yardım ediyorum, üst düğmesini açıp fermuarını aşağı indirirken ellerim titriyor. Boxer külotu funda grisi, neredeyse gözleriyle aynı renkte. Aletin dış hatları iri ve gururlu, belirgin bir ıslak lekeyle lekelenmiş. Onu görmek ağzımın tükürükle dolmasına neden oluyor.

Aletini pantolonundan çıkarıp sert ve hızlı bir şekilde okşamaya başlıyor. Eli aletin etrafında kıvrılmış, ön kolu kasları şişirecek kadar sert ve hızlı çalışıyor. İçime soktuğu parmakları hâlâ üzerimde çalışıyor. Baskın eliyle olduğundan daha az becerikli ama yine de tehlikeli derecede iyi hissettiriyor. Tutduğum kontrol parçasını kaybetmeme tehlikeli derecede yakın. Beynimin parçalarının aletimden fırlamasını beklediğim kadar sert boşalmama tehlikeli derecede yakın. Yakın, ama yeterince yakın değil.

"Taşaklarını kaldır," diye inliyor sonunda. "Bana o güzel deliği göster."

Son saniyede parmaklarını içimden çekiyor ve kıcımın şok içinde göz kırpıp somurtmasına neden oluyor. Tüm vücudu sertleşiyor, karın kasları geriliyor, boyun kasları geriliyor ve hayatımda gördüğüm en büyük yükü kıcıma, sikime ve taşaklarıma boşaltıyor.

"Lanet olsun." İç geçiriyor, dudakları tuhaf bir gülümsemeyle ayrılıyor, gözleri buğulanıyor. "Ne göt varmış sende, Haraway."

Bir süre sonra o anın geçtiğini fark ediyorum. O geldi. Buradaki işim bitti. Yine de hâlâ masanın üzerindeyim ve bacaklarım hâlâ iki yana açılmış durumda. Kıç deliğim hala sergileniyor, ancak şimdi meni kırbaçlarıyla donmuş durumda. Kırmızı-sıcak aşağılanma derimin altında dolaşiyor, yanaklarımı kızartıyor ve beni şok ediyor. Ayağa fırlıyorum ve banyoya doğru zorlu bir yolculuğa çıkıyorum, Miller'ın yükü bacaklarımdan aşağı kayarken topallayarak ilerliyorum.

"Hey, Ry." Durup arkama baktığımda Miller'ın tamamen iyileşmiş olduğunu görüyorum, teni parlıyor, saçları sarışın bir seksiliğe övgü niteliğinde. Bir elini kaldırdı, iki kaygan parmağının arasında bir deste banknot tutuyordu. "Paranı unutmuşsun."

Merhametli bir şekilde karanlık. Miller ve ben kendi yataklarımızdaydık. Miller yeni bir şey satın aldığında yaşadığım şok, aşağılanma ve sevinç dağlarıyla uğraşıyorum. Sanırım bu seferki en kötüsü olabilir.

Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım, ona ilk kez sakso çekerken pantolonuma boşaldığımda bile. Bana oral seks yaptığımda bile, Tanrı biliyor ya, o zaman aletim çeliği bile kesebilirdi. Bu sefer daha serttim. Bunu biliyorum. Ve onun da bunu görebildiğini biliyorum.

Ooof.

Miller'la birlikte olduğumda her zaman çözmem gereken çok şey oluyor. İsteddiği şeyi istemiş olmasına inanamamak var elbette, ama bundan da öte, kabul ettiğim için yaşadığım büyük şok var. Bu her seferinde balyoz gibi iniyor. Sadece bu da değil, bunu gerçekten yaptığımı inanamamak da var. Bunu yaptığımı. "*Taşaklı adam*" lafını hep duymuşumdur ama bir kez olsun bu lafla bağdaştıramadım. Benim için geçerli olduğunu hiç düşünmedim çünkü yaptığım her şey bunun tam tersini ima ediyordu. Ama öyle. Öyle olmalı. Başka bir açıklaması olamaz.

Sadece devasa boyutlarda şişmiş, düşük topları olan biri Miller'la yaptığım şeyi yapmayı düşünebilir. Eğer ben

bu çılgınlığa ön sıradan tanık olmasaydım, bunun gerçekleştiğine inanmamın hiçbir yolu yoktu.

Yaşadığım aşağılanmayı açıklamama gerek olduğunu sanmıyorum, ama her ihtimale karşı bir kez daha yinelememe izin verin. Miller MacAvoy'dan hoşlanmıyorum. Ondan hoşlanmıyorum ve onun gibi insanlardan da hoşlanmıyorum. Ona tekme atabileceğim kadar güvenmiyorum - ki bu hiç de uzak değil. Daha önce bahsedip bahsetmediğimi hatırlamıyorum ama atletik olarak pek yetenekli sayılmam, bu yüzden uzun boylu, yapılı, sarışın sıkık oğlanlar bir yana, herhangi birine tekme atmam bile fazla mesafe kat etmemi sağlamaz.

Miller'ın şahsıma erişim izni veriyor olması, uzun süre düşünürsem tüm vücudumun alev alacakmış gibi hissetmesine neden oluyor. Kendimi düdüklü tencereye bolca daldırılmış ve kapağı sıkıca kapatılmış gibi hissediyorum. Bana yapmasına izin verdiğim şeyi düşündükçe içimdeki ateşin fırladığına yemin edebilirim. Bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir dehşet.

Peki ya sevinç? Bunu açıklamak biraz daha zor. Henüz tatmin edici bir açıklama bulduğumdan emin değilim, bu yüzden üzerinde durmayacağım, ancak şunu söylemek yeterli, bu kesinlikle ya sevinç ya da endişe verici bir şekilde ona benzer bir şey. Miller ile yaptığım her *işlemden* sonra üzerime çöktü. Birdenbire ortaya çıkıyor, şok ve utancı yarıda kesiyor, büyük, ağır bir dalgayla içimden fışkırıyor. Etrafımda dolaşıyor, göğsüme yerleşiyor, aynı anda hem ağır hem de inanılmaz derecede hafif hissettiriyor. O kadar hafif ki derin nefes aldığımda uçabilecekmişim gibi hissediyorum. Sadece havalanıp süzüleceğim.

"...bugün her şey simit." Uzun zamandır konuşuyor ve ben sözlerinin çoğunu duymamayı başarsam da, sesine karşı aynı şeyi yapmakta zorlanıyorum. Sesinin pürüzsüz, seksi tınısı karanlıkta sinsice ilerliyor, kanıma sızıyor ve titreşmeye başlayana kadar onu etkiliyor. "... çok iyi. Yediğim en iyisiydi. Üzerinde krem peynirden başka bir şey yoktu ama yemin ederim, *çooooo* fazla baharat vardı. Ağzım çok mutluydu."

O kadar kemiksiz ve beyinsizim ki, ona lanet olası her şey simit baharatından bahsetme dürtüsünü ancak bastırabiliyorum. Neyse ki ben kendimi kontrol altına almaya çalışırken o konuyu değiştiriyor.

"Neye ihtiyacın var biliyor musun, Ry?" "Ryan."

Gırtlaktan gelen kıkırdaması kaburgalarımın altını hafifçe gıdıklıyor. "Peki. Sen neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun *Ryan*?"

"Neden bilmek istesem de istemesem de bana söyleyecekmişsin gibi hissediyorum?"

Yüksek sesle gülümsüyor. "Çünkü beni çok iyi tanıyorsun."

Korkutucu olan şu ki, şu anda saçmalamıyor bile. Onu tanıyorum. Zaten onu tanımaya başlıyorum, bana uzun uzun kendim hakkında sorular sormadan ve kendisi hakkında rastgele şeyler anlatmadan geceleri uyuyamıyor gibi görünüyor.

Bütün gün hiçbir yere gitmemiş olsa bile her gece Range Rover'ının camlarının kapalı olup olmadığını kontrol etmek için sokağa çıktığını biliyorum. Ve penisin çoğulunun penis yerine penii olması gerektiğini düşündüğünü biliyorum. Bana nedenini sorma ama bu konuda çok güçlü hissediyor. Dean'i Trip'ten daha çok sevdiğini ve bu konuda kötü hissettiğini biliyorum. Bazen geceleri uyandığını ve tekrar uyuyamadığını biliyorum ama nedenini bilmiyorum. En sevdiği rengin beyaz olduğunu ve gizlice daha fazla insanın şarkı söyleyebildiğini bilmesini istediğini biliyorum. Sevgi dilinin hizmet etmek olduğunu biliyorum. Bana söylediği için değil. Benim için bir şeyler yapmaktan vazgeçemediği için de değil, ona hiç düşünmeden bir bardak su doldurduğumda, bundan bir insanın olabileceği kadar mutlu görüldüğü için. Cidden, ona bir milyar dolar verdiğimi düşünebilirdiniz. Bardağı boşalttıktan sonra bile orada oturup gülümsüyordu.

Sabahları seksi görüldüğünü biliyorum.

Ve seks yaparken mutlu görüldüğünü de biliyorum. Benimle. Ne zaman dokunsak mutlu görüldüğünü biliyorum.

Tanrım! Neyim var benim böyle?

Böyle şeyler düşünmeyi bırakmalıyım.

Onun saçmalıklarına hemen kulak kabartıyorum, çünkü onun saçmaladığı şeylerin benim kafamdan geçen saçmalıklardan daha iyi olduğuna eminim.

Yanılıyorum.

"İhtiyacın olan şey iyi bir sikilmek. İhtiyacın olan şey bu." Cevap vermedim. Cevap veremiyorum. Karmakarışık kelimelerin boğazımdan yukarı doğru çıktığını hissedebiliyorum ama bunlar yanlış kelimeler. Kendimi söylerken duymak istediğim kelimeler değiller, bu yüzden dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum ve garip bir ses çıkarıyorum. Garip bir ses. Neredeyse bir kıkırdamaya benziyor. Bu onu heyecanlandırıyor. "Evet, o huysuz, tutucu küçük kıçının içine bir alet lazım."

Sözlerini duymamak için gözlerimi kapatıyorum. Bunun hiçbir faydası olmuyor. Sesi aramızdaki boşluktan süzülüyor ve sıcak bir battaniye gibi üzerime çöküyor. Sikim buna bayılıyor. *Bayılıyor.* Hemen zıplıyor ve bir delik açmaya çalışıyor

duyduğunda uyku şortumun içinden geçiyor. Kontrol altına almak için uzanıyorum. Elimin topuğuyla sertçe bastırıyorum ve lanet olsun, o kadar iyi hissettiriyor ki, tekrar yapmaktan başka seçeneğim yok. Bu sefer elimi etrafına doluyorum ve çürük kumaşın içinden sıkıyorum. "İhtiyacın olan şey bu. Güzel, kapsamlı bir sikiş. Daha önce yapmadığın için bir vuruş değil. Ama iyi bir sikiş. Günlerce hissedeceğin türden bir sikiş."

Şortumun bel bandını vücudumdan uzaklaştırıyorum, lastiğin tenime yapışmaması için inanılmaz bir özen gösteriyorum. Aletimi istediğim yere getirdiğimde, bir elimle tutuyorum ve sünnet derimi başımı ortaya çıkaracak şekilde aşağı çekiyorum. Serbest elimi ağzıma götürüyorum, iki parmağımı daldırıyorum ve ıslatıyorum, sonra aşağı uzanıyorum ve tepemi yavaşça daire içine alıyorum. Karın kaslarım kasılıyor ve sessiz kalma çabası yüzünden başım yastığıma gömülüyor.

Öte yandan Miller'ın böyle bir zorunluluğu yok. Hâlâ konuşuyor. "Bunu yapacak kişi ben olmak istiyorum. Seni çırlıçıplak soymak ve içeri açmak. Seni ilk beceren ben olmak istiyorum. Mmm, evet. Ben olmak istiyorum. Ben olmalıyım. Başkası olursa aklımı kaybederim."

Aletim o kadar hassas ki çığlık atabilirim. Daha önce prostatıma vurulduktan sonra duşta yine mastürbasyon yaptım, ama sanki mastürbasyon artık işe yaramıyor. Rahatlama uzun sürmüyor gibi. Daha da kötüleştiriyor olabilir. Keşke durabilseydim ama yapamıyorum. Parmağımı hafifçe sidik yarığıma vurarak ucumu okşuyorum, kaldırdığımda parmağıma yapışan ince prekum dizisini hissediyorum.

"Ne kadar?" Miller'ın sesi beni korkutuyor, yalnız olmadığımı kaba bir şekilde hatırlatıyor. Çabucak sikimi bırakıyorum.

"Ha?"

"Kıçın ne kadar?"

"Bir bin dolar," I söylemeden Dur, ile Hayır hiç tereddüt etmeden. Kendimden eminmişim gibi konuşmaya bile cüret ediyorum.

Miller bir adım bile atlamadı. "Bitti!"

Güveçte İsa. Ben ne yaptım?

Miller

BUNA INANAMIYORUM. Ryan'ın onu becermeme izin verdiğine inanamıyorum. O kadar mutluyum ki kıpırdamadan yatmak neredeyse imkânsız geliyor. Ona söylemek istediğim milyonlarca şey var, ama kararını yeniden düşünmesine neden olabileceğini hissettiğim için gözlerimi kapatıyorum ve karanlıkta sessizce gülümsüyorum.

Huzursuz olduğunu söyleyebilirim. Hareketsiz yatmaya çalışıyor ama nefes alış veriş normalden biraz daha yüksek ve çarşafları hışırdıyor.

Bir süre sonra "Bana bir şey söyle," diyorum. Bunu yapmamdan nefret ediyormuş gibi davranıyor, belki de öyle, ama daha hızlı uykuya dalmasına yardımcı olduğunu biliyorum.

Bana doğru homurdanıyor ve tuvaleti kullanmak için kalkıyor. Uzun bir süre orada kaldı. Şüpheli derecede uzun bir süre.

Acaba mastürbasyon mu yapıyor?

Oh, lütfen, lütfen mastürbasyon yapsın.

"Her şey yolunda mı?" Dışarı çıktığında sordum.

"Ne bilmek istiyorsun?" diyor, yatağına giriyor ve konuyu çok da kurnazca değiştirmiyor.

"Mm." Bunu düşünmek için biraz zaman ayırıyorum. Benimle bu şekilde dalga geçmeyi pek sık kabul etmiyor, bu yüzden kabul ettiğinde sorunun iyi bir soru olduğundan emin olmak istiyorum. "Tamam, bir tane buldum. En eski anın?"

İç çekiyor ve neredeyse gözlerini devirdiğini duyabiliyorum ama yine de cevap veriyor. "Gerçekten küçük olduğum zamanlara dair pek bir şey hatırlayamıyorum. Sanırım hafızam ancak dört ya da beş yaşındayken gelişmeye başladı ama bir keresinde Jenna'yla birlikte büyükannemi ve büyükbabamı ziyaret ettiğimizi hatırlıyorum. Yağmur yağıyordu. Sanırım evde çıldırıyorduk çünkü büyükannem yağmurluklarımızı giymemizi istemişti. Buna çok sevinmiştim çünkü birkaç gün önce yeni botlar almıştım. Parlak kırmızı olanlardan. Büyükannem bize büyük bir şemsiye verdi ve dışarıda oynamamızı söyledi. Bir sürü ağacı olan büyük bir bahçeleri vardı. Eskiden

İçinde oynamak eğlenceliydi ama daha önce hiç yağmurda dışarı çıkmamıştık. Jen şemsiyeyi tutmama izin verdi. Sanırım ilk kez bir şemsiye tutuyordum ve çok hoşuma gitmişti."

Tam olarak emin değilim ama sözlerinde küçük bir gülümseme olabilir. "Dışarısı biraz karanlık ve kasvetliydi ve yağmur damlalarının şemsiyeye çarparken çıkardığı sesi hatırlıyorum. Çok gürültülüydü. Şu büyük, şişman yağmur damlalarıydı, bilirsiniz. Hani şu şemsiyeye çarptığında şıp şıp diye ses çıkaranlar."

Dinlediğimi göstermek için mırıldanıyorum ama konuşmasını kesmesini istemediğim için bir şey söylemiyorum. "Şemsiyeden aşağı koştular ve botlarımın üzerine sıçradılar. Ayaklarım tüm süre boyunca kuru kaldı ve bu beni çok mutlu etti. Jenna yağmurdan korunmak için yakınımaya sokulmak zorunda kaldı. Sohbet ederek ve gülerek etrafta dolaştık ve bir şey vardı, bilmiyorum, şimdi biraz aptalca geliyor, ama neredeyse büyülü bir şey vardı. Kendimi bir masal kitabının içindeymişim gibi hissettim." Birkaç saniye sessiz kaldı. "Bazen rastgele düşünüyorum."

"Bu harika," diyorum, ses tonumu hafif tutmaya çalışarak.

Ryan'ın kız kardeşi ve ailesi hakkında bana anlattığı her şey bu temayla örtüşüyor. Ailesi son derece iyi ve nazik insanlar. Onu seviyorlar ve Ryan küçükken kendini güvende hissetmekten başka bir şey yapmamış. Onu dünyanın iyi niyetli insanlarla dolu olduğuna inandırmışlar. Hayatın onu on üç yaşında ele geçirdiğini ve ona farklı bir şey öğrettiğini düşündüğümde, şiddet için can atıyorum. Cidden, *arzuluyorum*. Göğsüm sıkışıyor ve yumruklarımı tırnaklarım avuçlarıma batacak kadar sıkma dürtüsüyle bilinçli olarak savaşmak zorunda kalıyorum.

Bir süre sessizlik oluyor ve ben onun dalmış olabileceğini düşünüyorum, ama sonra "Sen?" diyor.

Genelde sormaz. Çoğu zaman sormamaya çalıştığını söyleyebilirim. Son zamanlarda giderek daha fazla boyun eğiyor. "İlk anım, annemle babam kavga ettiği için bir dadının beni kucağına alıp yemek odasından dışarı taşınması, yani pek de iyi bir anı sayılmaz. Ama bazen rastgele düşündüğüm bir şey, babamın beni işe götürdüğü gündü. Beni satın aldığı eski bir eve götürmüştü. İnanılmazdı. Gerçekten eski ve haraptı, ama iyi kemikleri vardı. Yüksek tavanlar ve geniş koridorlar. Şöminelerden birinde bir kuş yuvası vardı ve bazı odalarda hala yıpranmış mobilya parçaları bulunuyordu. Bazı pencerelerde perdeler vardı ama o kadar yıpranmışlardı ki neredeyse ağ gibi görünüyordlardı. Orada uzun süre kaldık. Çok mutluydum. Her odada dolaştım ve hayal ettim

Babam tamir ettiğinde nasıl görüneceğini merak ediyordum. Mutfakta bu küçük vazoyu, teneke kutuyu ya da adına ne derseniz deyin, buldum. Şansıma inanmadım. Süslü bir şey sanmıştım, hazine gibi bir şey. Krem porselendi ve önünde eski güller vardı."

"Sadece güller mi? Penis ya da meme yok mu?"

"Ne yazık ki, penis ya da meme yok." Gülüyorum. "Sadece güller. Babama gösterdim ve bende kalabileceğini söyledi. Hâlâ bende."

"Baban evi onardı mı?"

"Hayır. Yıktı ve arsaya kare şeklinde bir apartman bloğu inşa etti."

Hiçbir şey söylemiyor.

Saatlerce uyanık kalıyorum. Ryan'ın nefesi derinleştikten çok sonra ayaktayım. Onu dinliyorum, nefes alışımı onunkine uydurmaya çalışıyorum, yatağımdan kalkıp onunkine girmek için duyduğum çaresiz dürtüyle savaşıyorum. Ona yakın olmak için. Başımı onunkine yaslamak ve elimi göğsüne koyarak göğüs kafesinin genişleyip geri çekildiğini hissetmek için. Yanına uzanmak ve vücudunun sıcaklığını benimkine karşı hissetmek.

Ne zaman rahatlamaya başladığımı hissetsem, evet dediği gerçeğini düşünüyorum. Gözlerini, ağzını, kıcını ve azdığında aldığı tadı düşünüyorum. Yakında ona sahip olacağım gerçeğini düşünüyorum. İçine gireceğim ve onu tutacağım. Birlikte terleyeceğiz ve inleyeceğiz. Bu şehvet beni terk edene kadar onu becereceğim.

Tanrım bana yardım et, artık yapamayana kadar onu becereceğim.

Gece pek de iyi olmayan uykuma rağmen, sabah olduğunda hiç olmadığım kadar iyi bir ruh halindeyim. Ryan'ın mizacı belirgin bir şekilde farklı. Normalde gözlerinin olduğu yerde dar yarıklar var ve koyu renk saçlarını düzeltmeye bile zahmet etmiyor. Kahvesini uzattığımda homurdanarak teÇekkür ediyor ve ona mavi dick kupasını uzattığımda bunu fark etmemiÇ ya da umursamamıÇ gibi görünüyor.

"Pekâlâ," diyorum, kupasını bitirir bitirmez kahvesini doldururken, "Cuma gününü düşünüyorum, böylece iyileşmek için hafta sonun olur."

"Neyin iyileşmesi?" Bir fincan kahve içmiş olmasına rağmen sesi hâlâ uykudan kalın ve tüm silindirleri çalıştırmadığını söyleyebilirim.

"Sana vereceğim sikten," diye hatırlatıyorum ona nazikçe.

Sertleşiyor ve fincanın bir tarafına kahve döküyor. Masama bırakıyor ve ben ona kağıt havlu getirirken gözleri kararmış bir şekilde bekliyor. Siliyor

Sonra büyük bir gösteriyle bardağı ve masayı da siliyor, işi bittiğinde buruşturduğu kâğıt topunu bana uzatıyor. Bekliyorum ve itaatkâr bir şekilde ondan alıyorum.

Bu boktan küçük etkileşimle ilgili her şeyi seviyorum. Işıklar kapalıyken ne kadar tatlı olduğunu, açıkken ise varlığımın onu ne kadar kızdırdığını seviyorum. Bir kabus olmasına rağmen etrafta koşuşturup ona yardım etmemi bekliyor gibi görünmesini seviyorum ama en çok da geçen her gün benden tüm göğsüyle nefret etmekte daha da zorlanıyor olmasından ne kadar nefret ettiğini seviyorum.

Yani, beni yanlış anlamayın, güneş doğduğunda ilk fırsatta beni hareket halindeki bir araçtan itecektir ama bence pişman olma ihtimali de var. Derinden falan değil. Ama muhtemelen biraz. Ve bence buna ilerleme denir.

Aceleyle geri çekilmem gerekirse diye yatağına tüneyip ayak bileklerine yakın oturuyorum ve "Ekonomiden sonra kliniğe gideceğim. Sen de gelmek ister misin? Öğrenci Hizmetleri binasından çok uzakta değil, istersen orada buluşabiliriz."

Bana ters ters bakıyor ve kahvesinden kin dolu bir yudum alıyor, yutmak için zor tutuyor kendini. Ona açık avuç içlerimi gösteriyorum. Bir yerde bunun bağkalarına güven vermek için yapılan bir jest olduğunu okumuştum ve içimden bir ses Ryan "ın Çu anda biraz güvene ihtiyacı olduğunu söylüyor. "Prezervatif kullanmamı istersen kullanırım ama her halükarda test yaptıracağım, yani endişelenmene gerek yok."

"Kendim giderim," diye tükürüyor.

Şansıma inanamıyorum. Yedinci cennetteyim. Bugün hayatımın en güzel günü olabilir. Ryan onu becermeme izin verdi ve test yaptırıyor, böylece içine bir yük bırakabileceğim.

Bundan daha iyi ne olabilir ki?

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, sinirlenmiş olması tüm bu olanlar hakkında nasıl hissettiğini anlatmaya yetmez. Benden nefret etmesini seven çarpık yanım göğsümde mutlulukla takla atıyor.

Bir dizine vuruyorum ve ona destekleyici bir gülümseme veriyorum. "Pişman olmayacaksın Ry, ciddi, kışına meni fişkırılmasından daha iyi bir his yok. Buna bayılacaksın. Ne var biliyor musun? Bütün hafta boyunca mastürbasyon yapmayacağım. Yükümü sadece senin için saklayacağım."

Olabildiğince karanlık olduğunu düşündüğüm gözleri daha da karardı. Simsiyah ve öfkeyle parlıyor. Durmalıyım. Biliyorum ama elimde değil.

kendim. "İçinde yangın musluğu patlıyormuş gibi hissedeceksin. Soğuk değil ama. Sıcak hissedeceksin. Günlerce hissedeceksin... Ve bunu *sonsuz*a dek hatırlayacaksın."

Boynundaki kaslar gerildi ve üst dudağı kesici dişlerini ortaya çıkarmak için yukarı doğru çekildi. Ayağa fırlıyorum ve banyoya doğru koşuyorum, ona biraz zaman tanımak için kapıyı kapatıyorum. Arada sırada yalnız kalmaya ihtiyaç duyan insanlardan biri ve hayatının gelecekteki aşkı olarak buna duyarlı olmamın önemli olduğunu düşünüyorum.

Sonunda Cuma oldu. Hafızamdaki en uzun haftaydı ve Ryan'a onu daha önce becermeme izin vermesi için bu hafta en az yirmi yedi milyar kez yalvarmamak için kendimi zor tuttum. Ve bu ihtiyatlı bir tahmin.

Yapmamayı başardım, ama çok değil. Bu beni gerçekten yordu. Finaller iki hafta içinde başlıyor ve ben normalden daha az çalıştım. Kendimi suçladığımı bile söyleyemem. Yıkıcı derecede seksi, kaba ve karmaşık bir adamın bekaretini satın almayı düşünmek varken kim iş döngüsü teorisi gibi saçmalıklara konsantre olabilir ki?

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor ve kampüs, avludan koşarak geçen, koşarken ıslak çimenlerden su sıçratan ve bunun sonucunda ya şiddetli küfürlere ya da tiz ciyaklamalara neden olan tek tük insanlar dışında terk edilmiş durumda. Yağmur bu sabah başladı ve bütün gün dinmedi. Bir günün olabileceği kadar gri ve iç karartıcı bir hava var ve ben bundan daha mutlu olamazdım. Yani, evet, biraz üşüyorum ve belki de hava koşullarına dayanıklı bir ceket falan giymeyi düşünmeliydim, ama bana yaptığım şeyin ölü romantik olmadığını söylemeye çalışın.

Devam et, sana meydan okuyorum.

Kütüphanenin dışındayım ve uzun zamandır buradayım. Sienna'nın sıcak pembe şemsiyesinin altına sığınmış olmama rağmen sıırılsıklamım. İliklerime kadar ıslanmıştım. Saçlarım alnıma yapışmış ve sırtımdan aşağı sürekli bir su akışı var.

Ryan'ın beni gördüğünde yüzünde beliren ifade her şeye değişiyor. Çenesi düşüyor, gözleri hafifçe şişiyor ve ağzı dehşet içinde buruluyor.

"Ne halt ediyorsun?" diye soruyor beni duyar duymaz.

"Seni bekliyorum." Ona en kazanan gülümsememi veriyorum. "Romantik, ha?" "Sende gerçekten yanlış olan bir şeyler var, b i l i y o r musun Miller?"

I

Ona şemsiyeyi uzattım ve şemsiyeyi aldığında ona biraz daha yaklaştım,

kolumu omzuna doladım ve onu kendime çektim. "Bırak beni, ıslanmışsın."

Elimden kurtulmaya çalışır gibi yapıyor ama o sırada ağzının kenarlarının yukarı doğru çekildiğini fark ediyorum. Onları sertçe aşağı itiyor ama artık çok geç. Onu görüyorum. Onu görüyorum. Karanlık, düşünceli ve derimin derinliklerine işleyen bir şekilde seksi. Yoğun, öfkeli ve aynı zamanda savunmasız. Saçları ve kirpikleri ıslak. Ve Tanrım, o burun. Eğri. Yüksek köprüsü. Neredeyse benim için çok fazla.

Ayrılanlar yanımdan geçerken birlikte yavaşça yürüyoruz. Yağmur her taraftan yağıyor ve ikimizin de umurunda değil. Doğru, ikimizin de dedim ve ciddiydim. Ryan bunu son nefesine kadar inkâr edecek ama bu gösteriden nefret etmiyor, en ufak bir nefret bile. Avludaki yağlı meşe ağaçlarının altında yürürken Gemesiyenin üzerine ağır damlalar düşüyor. Sesi dinlemek için duraklıyor ve bunu yaparken istemeden bana bakıyor. Gözleri her zamankinden daha vahşi. Daha nazik de. Zırhının ve sertliğinin altında daha önce görmediğim bir yumuşaklık var.

"Heyecanlı mısın?" diye soruyorum.

"Hayır!" diye cevap veriyor biraz fazla hızlı.

"Gergin misin?" Cevap vermiyor ama adem elması yükselip alçalıyor. Elimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. Beni gönülsüzce omuz silkiliyor. "Çünkü olmana gerek yok. Ben sana sahibim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini bolca deviriyor, ama elimi aşağı kaydırıp beline doladığımda omuz silkmiyor. Dalga geçmek için bile olsa.

Odamıza vardığımızda anahtarımı kilide zor sokuyorum. Ellerim fena halde titriyor, soğuktan ve ıslak olmaktan değil. Kanım hızla pompalanıyor. Dışım üşüyor ama içim yanıyor. Sanki sonsuza dek bu anı bekliyormuşum gibi hissediyorum. Kendim olduğum sürece. Hatırlamadığım hayatlar boyunca.

"Ben duşa gireceğim," diyorum. "Katılmak ister misin?" "Hayır."

Duş alıp ısındıktan sonra ona el sallayarak banyoya götürüyorum. "Hazırlanabilmen için sana bir kit aldım." Tam gözlerinin olabildiğince karardığını gördüğümü düşündüğümde, çıtayı yükseltiyor. "Lavabonun altında. Ne yapacağını biliyorsun, değil mi? Ilık su kullan ve başlığı sok... Aslında içeri gelip sana göstermemi ister misin?"

Başı öfkeyle seğiriyor ve ağzı yana doğru kıvrılıyor.

"Bilmiyorum," diye kestirip atıyor, "seni öldürmemi ister misin?"

"Belki sonra," diyorum ona en büyük ve en iyi bok kafalı sırtışıımı vererek.
"Önce sikimi içine sokmak istiyorum, böylece mutlu ölebilirim."

Ryan

HAYIR, IYI DEĞİLİM. Neden sordunuz?

İyi olmaktan olabildiğince uzağım. Neredeyse tüm yaşam deneyimlerim bana hiçbir şeyle başa çıkamayacağımı kesinlikle göstermiş olmasına rağmen, kendimi bilerek ne yaptığımı bildiğimi ima eden bir konuma yerleştirmiş gibi görünüyorum.

Açıklığa kavuşturmak gerekirse, hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz.

Olmak üzere olan şeyin çılgınlığı beni dalgalar halinde vuruyor. Yüzümün yan tarafına çarpan ve vücudumdan aşağıya doğru akan ılık su sıçramaları. Sol taraf, sonra sağ taraf, sonra tekrar sol taraf. Her dalga beni ıslatıyor, sıırılsıklam ediyor. Beni boğuyor. Sikimi dolduruyor ve kaya gibi sertleştiriyor.

Banyodayım, yeni duş almışım ve en iyi tatsız olarak tanımlanabileceğini düşündüğüm bir aktiviteden yeni çıkmışım. Nahoş ve aşağılayıcı. Miller'ın çürük bir kapıda ve benden birkaç metre uzakta bekliyor olması ve burada ne yaptığımın tamamen farkında olması aşağılanmayı daha da arttırdı.

Kendimi bundan vazgeçirmeye çalışmadığımı sanmayın. Sürtük, lütfen. Tabii ki denedim. Haftanın çoğunu başka bir şey yapmadan geçirdim. Artılar ve eksilerin bir listesini yazacak kadar ileri gittim. Eksiler listesi uzundu. İnanın bana, uzundu.

Şu anda bilmediğim nedenlerden ötürü, kendimi bitmek bilmeyen artı ve eksilerden uzaklaştırmak için bu haftayı kasık kıllarımın durumu üzerine düşünmeye ayırdım.

Aslında bunu açıklayabilirim. Miller'ın hatası. Açıkçası, bu onun hatası. Banyo dolabının kendi tarafında bir tüp tüy giderici krem var ve ne zaman onun nemlendiricisini kayganlaştırıcı olarak kullansam, şu bilgiyle yüzleşiyorum

muhtemelen deliğini pürüzsüz ve tamamen kılsız tutuyordur. Bunu düşünmek bile insanın dikkatini dağıtmaya yeter.

Her neyse, Miller'ın göt deliğini düşünmeye karşı bağışıklığım olmasını çok isterdim ama yok. Düşüncesi bile dikkatimi o kadar dağıttı ki, gidip onun ürününü kendi üzerimde kullandım. Şimdi kendimi kel ve aptal hissediyorum, üstelik normalde hissettiğim tüm diğer aptallıkların üzerine.

Miller'ın beni becermesine izin vermek kesinlikle berbat, berbat bir fikir. Bunu bana söylemene gerek yok. Farkındayım, teşekkürler. Çılgınca olduğunu biliyorum. Pervasızca ve aptalca olduğunu biliyorum. Ve korkunç bir muhakeme hatası olduğunu da biliyorum. Gün gibi ortada.

Peki neden yapıyorum diye soruyorsun. Buna para deniyor, Susan.

Buna bin dolar kazanmak deniyor, tamam mı?

Ve evet, nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Ben biseksüel bir erkeğim ve kıcıma bir penisin girmesinin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Dava et beni.

Bu konuyu dönüp dolaşıp tekrar tekrar ele aldım ve gerçekten bu kadar basit.

Merak ediyorum.

Bir erkek tarafından becerilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Yıllardır bilmek istiyordum ama denemekten hep çok korktum. İyi günümde cesur diyebileceğin biri değilim ve eğer Miller koyduğum her sınırın üzerinden atlamasaydı, muhtemelen hayatımın geri kalanını merak ederek geçirirdim.

O olduğu için mutlu olduğumdan değil. Gezegendeki herhangi bir sık sahibi olmasını tercih ederdim.

Yani, fiziksel olarak o kadar da kötü değil. Tamam, çekici biri.

İşte, söyledim.

Cehennemden daha ateşli ve aleti gördüğüm en güzel şeylerden biri. Şimdi mutlu musun?

Tanrım.

Kapıya hafifçe vuruldu. Sesten tüm vücudum gerildi. Nefesimi tutuyorum ve havlumla saçlarımı son bir kez okşuyorum. Merak ediyorsan, o kafamdaki saçlar.

Sonra kapıyı açıyorum.

Odadaki tek ışık Miller'ın çalışma lambasından geliyor. Uzun gölgeler ışığın içinden uzanıyor ve mekânı ürkütücü bir önseziyle dolduruyor.

Akustik ve bluesy bir şeyler çalıyor, havaya karışıyor ve onu ağırlaştırıyor. Miller ırılıplak. Tabii ki ıplak. Masamın yanında duruyor, bir dizi bükülmüş, kalçası bana doğru eğilmiş. Dolu, sert siki de bana doğru kalkık. Işık sanki bir tanrıymış gibi ondan yansıyor. O da buna izin veriyor. Orada duruyor ve sanki ne kadar çekici olduğunu tam olarak biliyormuş gibi gülümsüyor.

Ve lanet olsun, bu beni kızdırıyor.

Ve azdırıyor.

"Hazır mısın?" Kaşları yukarı kalkmış, umut ve heyecan yüz hatlarına kazınmış. Diğer insanlara gösterdiği Miller'dan çok daha farklı, çok daha yumuşak görünüyor. Gülümseme isteğimle savaşmak zorundayım.

Ama başarıyorum. Sadece.

Kot pantolonum dışında ıplağım. Biliyorum, biliyorum, en azından ayak bileklerinizin etrafında olmalarını gerektiren bir aktiviteye doğru yürüdüğünüzü çok iyi bildiğiniz halde pantolonunuzu giymek saçma, ama burada çıplak dolaşacak kadar cesaretim yoktu. Ben Miller MacAvoy değilim.

Kot pantolon durumu banyoda mantıklı geldi. Bunu düşündüğümde kendimden memnundum ama şimdi kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor. Zaten hissettiğimden daha aptalca. Fazla giyinmiş ve aptal. Daha da kötüsü, Miller bana yakın durmak için hareket etti ve kumaşın üzerinden bana dokunmaya başladı. Konuşmuyor ama parmak uçlarıyla bel kemerimin çizgisini takip ediyor, kemer halkalarını çekiştiriyor ve tırnakları dikişlerin üzerinden geçerken gülümsüyor. O sikime yaklaştıkça ben de yerimde duruyorum.

"Prezervatif yok, değil mi?" diyor rahatsız edici derecede uzun bir sessizlikten sonra.

Başımı sallıyorum ve yutkunmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu özel kararın arkasındaki nedenler en iyi ihtimalle belirsiz ve bulanık. En kötü ihtimalle profesyonellik dışı. Bunu tam olarak açıklayabileceğimden emin değilim ama Miller geçen gün kıcımda patlayan yangın musluğuna gönderme yaptığında, o anla ilgili bir şey bana hiç de kötü bir zamanmış gibi gelmedi.

Aslında tam tersi.

Ayrıca, bunu yapmasına bir daha asla izin vermeyeceğim, bu yüzden tüm zil ve ıslıklar da ekleyebilirim.

"Hey." Parmağını enemin altına hafifçe vurarak ona bakmamı sağladı.

Miller'ı artık gülümsemeye başlamak üzere olduğunu anlayabilecek kadar iyi tanıyorum. Haklıydım. Gözleri titriyor. Metal parıldıyor ve dans etmeye başlıyor.

Yastık gibi dudaklarından mükemmel beyaz dişler görünüyor. Tam bir takımyıldızı değil. Sadece bir parıltı. Bir parıltı.

Buna dayanamıyorum. Cidden dayanamıyorum. Burada durup onu böyle göremem ve bana bunu yapmasına izin verdiğim gibi beni görmesine izin veremem. Bunu yapabilmemin hiçbir yolu yok. Beni parmaklarken bana bakışı beynimin patlayacağını hissettirdi. Bunun tekrar olmasına asla izin vermeyeceğim, bu yüzden fermuarımı açtım, fermuarımı kabaca aşağı çektim ve kot pantolonumu tek bir huzursuz hareketle aşağı ittim. Miller bakarken pantolondan çıkıp tekmeleyerek kendimden uzaklaştırıyorum. Çenesi aşağıya doğru çekiliyor ve göz kapakları yarıya iniyor.

Bu manzara karşısında sikim zonkluyor.

Dönüyorum ve ağır bir şekilde masama yaslanıyorum. Ani ve hızlı hareket başımı döndürüyor. Dirseklerim tahtaya baskı yapıyor ve kendimi sıkıca yumulmuş yumruklara bakarken buluyorum.

Miller arkamdan nefes alıyor.

"Rahat etmek için uzanmak istersin diye düşünmüştüm çünkü seninle çok uzun zaman geçireceğim."

"Hayır. Hayır. Bu şekilde yapacağız. Gir, çık ve paramı öde."

Gülümsemesi sessiz. Her zamankinden daha sessiz, ama duyuyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Tamam ama bazı insanlar bacakların düz olduğunda daha çok acıdığını düşünüyor, biliyorsun değil mi? Dizlerinizi göğsünüze çekmek yardımcı olabilir."

Bunu bilmiyordum, hayır.

"Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?" Küçümseyerek sordum.

Gülümsemesi şimdi daha yüksek. Kendini beğenmiş ve küstah. "Bunu kesinlikle yapacağız." "O zaman parayı görebileceğim bir yere koy ve işine bak. Sen-" *Lanet olsun. Böyle bir şey için makul bir süre nedir? On beş dakika mı? Hayır. Otuz? Bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. Hiç anal seks yapmadım. Daha önce. Ne kadar sürüyor?*

Düşündüğünüzde, bu işi yapmamamın nedeni tam da bu gibi şeyler.

"Bir saat." Miller bunu öyle kendinden emin bir şekilde söylüyor ki gözlerim kayarak kapanıyor ve kendimi başımı sallarken buluyorum.

Bir çekmecenin açılıp kapanma sesini duyuyorum ve sonra önümdeki masanın üzerine bir şey düşüyor. Bir zarf. Hani şu düğün davetiyelerinin içine konulduğu uzun, dar zarflardan. Krem rengi ve mat.

Yüksek kaliteli kart stoğu. Siyah mürekkep ve sağa doğru eğimli blok harfler. Üzerine adımı yazmış ve tam üstüne küçük bir kalp çizmiş.

Bunu yapan kalp. İçimde coşkulu, histerik bir duygu kabarıyor. Beni geriyor ve dikişlerimden çözülüyormuşum gibi hissettiriyor. Gülmekten yere mi yığılacağımı yoksa bir şeyi mi yumruklayacağımı bilemiyorum. Ya da birine.

"Saymak ister misin?" diye soruyor.

Cevap vermeye tenezzül etmiyorum. "Ne yapman gerekiyorsa yap," diyorum, burnum havada. "Sadece sikime dokunma."

"Anlaşma yok," diyor sertçe. *Ne?* "Ciddiyim Ryan, anlaşma yok. Aletine dokunacağım ama uzlaşma için şuna ne dersin: Sadece sen istersen dokunacağım. Eğer yalvarırsan."

Buna kıcımla gülerdim, sanki kığım şu anda sinirden titremiyormuş gibi.

"H-hey, Siri," diye kekeliyorum, "zamanlayıcıyı bir saate ayarla." Hafifçe kıkırdıyor. "Demek öyle, ha?"

Tamam, anladım."

Kalçalarımın arkasında teninin sıcaklığını hissediyorum. Temas edince irkiliyorum ve sonra erimeye başlıyorum. Teni sıcak. Bana dokunmasını bekliyorum. Geldiğini biliyorum. Ben hazırım. Buna hazırım, ama bana nereye dokunacağı hakkında hiçbir fikrim yok ve bu çok garip bir şekilde sarsıcı ve tahrik edici.

Kahretsin. Belki de eğilmemeliydim.

Aklı başında kim Miller gibi bir adama sırtını döner ki?

"Bacaklarını aç," dedi.

Bir saniyemi alıyor ama dediğini yapıyorum. Duruşumu genişletirken ağırlığımı bir bacadan diğerine kaydırıyorum, utanç içinde yanıyorum ve onun keskin bir nefes aldığını duyduğumda boğuk ve kalın bir şeye dönüşen bir şey. Dudaklarını yalıyor. Onu göremiyorum. Duyabildiğimi bile sanmıyorum ama bunu yaptığını biliyorum.

"Biliyor musun," diye mırıldanıyor, "deliğinin kıllı olmasını seviyordum. O karanlık girdabı sevdim. İstedığimi bulmak için içinden geçmek zorunda kalmayı sevdim." Kendimi dengesiz hissediyorum. *Başım neden bu kadar ağır?* "Ama bu? Kahretsin, evlat. Bu delik çok güzel. Çok küçük. Çok pembe..."

Bu şekilde konuşmasına izin veremem. Yapamam işte. Dayanamadım ve "Ürününüzü kullandım." dedim. Beklediğim şok tepkisini vermeyince, "Ben de öyle yapıyorum. Ne zaman istersem senin eşyalarını kullanırım."

"Hmm..." Gülümsüyor. "Birinin nemlendiricimin içine girdiğini fark ettim." Bocaladım. *Ne oluyor l a n !? Bunu ona neden söylüyorsunuz? Bu*

Benim için bile aptalca. "Seviye o kadar düşüyor ki onu yüzün dışında bir şey için kullanıyor olabileceğini düşünmeye başladım." Konuşurken parmaklarını omurgamda gezdiriyor, her kelimedede daha da aşağıya iniyor. "Düşünüyordum da, acaba iyi arkadaşım Ryan bu bokla ne yapıyor?"

Bu retorik bir soru. Açıkça retorik bir soru, ama önemli değil gibi görünüyor. Kendi cevabımı duyuyorum. "Onunla otuzbir çekiyorum."

Yumuşak, makineli tüfek gibi bir kıkırdama odayı doldurur. "Oh. Anladım, Ry. İnan bana, anladım. Bilmediğim şey ise neden olduğu." Elleri yavaşça kalçalarımın yukarı kayıyor ve kıkırımı avuçluyor, yanaklarımı sallıyor ve dokunuşunun altında yankılanırken zevkle mırıldanıyor. "Beğendiğin ürün mü, yoksa benim gibi kokması mı?"

Lanet olsun, çok kötü biri.

Tartışmak ya da en azından defolup gitmesini söylemek istiyorum ama şu anda sikini kıkırma sokmaya hazırlanan bir adamla kavga etmenin iyi bir fikir olmayabileceği aklıma geliyor. Bunun yerine ağırlığımı kollarıma veriyorum ve sırtımı hafifçe kamburlaştırıyorum.

Tıslıyor ve dizleri arkamdaki zemine temas ediyor. Dudakları bir anda kıkırımın yanaklarında. Her tarafımdalar. Yumuşak ve sıcak, her tarafıma minik öpücükler bırakıyor, her yerleştirdiğinde tenimi okşuyor. Her öpücüğün içine sürüyor. İçim de yumuşak ve sıcak hissedene kadar beni ovuyor.

Öpücükleri sertleşiyor. Dokunuşu da öyle. Etimi pençeliyor ve beni açmak için iki elini birden kullanıyor. Uzun, ürpertici bir iç çekiyor.

"Lanet olsun," diyor usulca. "Yemin ederim hiçbir deliği seninkini istediğim kadar istemedim."

Sonra beni yalıyor. Dalga geçmek yok. Doğrudan kıkır deliğime gidiyor, sert ve aç bir şekilde yalıyor, ben yerimde kıpırdanmaya başlayınca yavaşlıyor ve alay ediyor. Gerçek dışı bir his. Sanki varlığından haberdar olmadığım küçük bir iplik bulmuş gibi. Hayatım boyunca beni bir arada tutan bir iplik. Diliyle onu kurcalıyor, nerede başlayıp nerede bittiğini buluyor ve çözülmesini sağlıyor. Bu konuda tatlı zamanını alıyor. Ben inleyene ve yumruklarımı masaya vurana kadar durmuyor.

Bir kapak sesi duyuyorum ve kıkırda soğuk ve ıslak bir şeyin hızlı şokunu hissediyorum. Miller bir eliyle sırtımı okşuyor ve diğer eliyle beni nazıkça açıyor. Bir parmağını içime sokup yavaşça sokup çıkarıyor. Hızla zevke dönüşen kaygan bir acı. Ellerimden biri arkamda kendine bir yol bulana kadar bana ikinci bir parmak vermiyor ve başlıyor

Onu pençeliyor, yan tarafını kazıyor ve daha yakına çekiyorum. İki parmağı beni mızrakladığında nefesim kesiliyor ve öne doğru sarsılıyorum. Gerildiğimi hissediyorum. Bu sefer farklı hissediyorum, alaycı ya da nazlı değil. Bu sefer karşılıksız oynuyoruz. Bunu bana eziyet etmek, benimle oynamak ya da kendimi iyi hissetmemi sağlamak için yapmıyor. Bunu ona uyum sağlayabilmem, beni açması, vücuduma girişini kolaylaştırması için yapıyor.

İyi hissettiriyor, ama esas olarak daha fazlasını hissettiriyor. Daha fazlasını istiyormuşum gibi.

Sanki buna ihtiyacım varmış gibi.

"Miller," diye nefes alıyorum. Dudaklarımda onun adını duyuyorum. Sanki çok uzaklardan geliyor gibi. Uzak ama yine de tam bir cümle. "Miller. *Miller*."

Neyse ki ne demek istediğimi anlıyor gibi görünüyor çünkü ona tercümanlık yapmak zorunda kalmaktan nefret ederdim. Parmaklarını içimden çekiyor ve kayganlaştırıcı kapağı tekrar tıkırdıyor.

"Para olsun ya da olmasın, hoşuna gitmezse beni durdur." Sesi yoğun sisin arasından beni buluyor. "Anladın mı Ry?"

"Nggh" gibi bir şey söylüyorum ama biraz daha az zekice.

Yumuşak bir *şak şak* beni olacaklar konusunda uyarıyor. Başımı ellerimin arasına alıp beklerken tamamen eğiliyorum. Zaman duruyor ve uzuyor. An sonsuza dek sürüyor. Birkaç kısa saniyede minik ömürler var oluyor. Şimdi bir karar verme zamanı olduğunun son derece farkındayım. Hiçbir parçam bunu anlamıyor. Tüm benliğim ne için eğildiğimi ve beklediğimi biliyor.

En azından onu durdurmayı düşündüğümü söylemek isterdim. Ayağa kalkıp uzaklaşmayı düşündüğümü söylemek isterdim.

Ama düşünmüyorum.

Kanım kaynıyor. Saf uyarılma, atardamarlar ve toplardamarlar boyunca nabız gibi atıyor, beni ağırlaştırıyor, olduğum yere mıhlıyor. Beni tamamen hareketsiz bırakıyor. Miller'ın mükemmel sikine uyum sağlamaktan başka bir şey düşünmek beni felç ediyor.

Bir eli kalçamı kavırıyor, güven verici bir şekilde sıkıyor. Diğeri sikini deliğime doğru yönlendiriyor. Sikinin başını hafifçe bana doğru vuruyor. İki, üç, dört kez, ben ona tıslayıp kıvranmaya başlayana kadar.

Gülümsemesi şimdiye kadar duyduklarımın en gürültüsü. Bana parladığını söylüyor. Sonunda beni tam istediği yere getirdiğini bilmenin ısıltısıyla. Bu beni kızdırmalı. Gerçekten kızdırmalı. Yarın muhtemelen sinirleneceğim ama şu anda doğrudan şehvetle ilgili olmayan her türlü düşünce ve duygu içimden silinip gitmiş gibi görünüyor.

"Hazır mısın?" diyor usulca.

Başımı sallıyorum ve karmakarışık bir dizi sesli harf beni terk ediyor.

Açıklığımı okşuyor. Bu nazik bir uyarı. "Derin nefes almaya çalış."

Sonra itiyor.

Aktif olarak yapmamaya çalışmama rağmen sıkıyorum. Sıkı duruyor, ucunu içeri sokuyor, beni açmaya zorlayacak kadar zevk veriyor. Başı içeri kayıyor ve ben sersemlemiş bir şekilde sessiz kalıyorum. Hazır olduğumu sanmıştım. Onu kaldıracabileceğimi sanmıştım. Parmakları gibi içeri kayacağını düşünmüştüm. Yanılmışım. Bu hızlı bir sokmadan daha fazlasıydı. Çok daha fazlası. Omurgamı bükmeye ve ağzımı açık bırakmaya yetti. İki saniye sessiz kaldım, sonra sustum.

Hızlıdır. Ne yaptığını biliyor. Ne de olsa bu ilk seferi değil. Sağ dizimin arkasına sertçe vuruyor ve "Bacağını bük." diyor.

Ağırlığımı o bacağımdan veriyorum ve dediğini yapıyorum. Öne doğru katlıyor ve dizimi masanın üzerine koyuyor. Beni acayip bir şekilde açıyor. Şaşkınlığıma rağmen, neredeyse anında işe yarıyor. Kendini nazikçe içeri ve dışarı sallarken yüzüğümdeki keskin acı azalıyor. Derin değil, sadece ilk kasımın yanından geçiyor. Ben gevşediğimde, o da ikincisini geçiyor. İçimde bir şey serbest kalıyor. Acı sönüyor ve zevke dönüşüyor. Gözlerimi ve başımı geriye yuvarlayan derin, baş döndürücü bir zevk. Kalçalarını sallamaya devam ediyor ve şimdi benimkiler onu karşılamak için geçici olarak geri çekiliyor.

Duruyor ve öne doğru eğiliyor. Sırtımda onun ağırlığını hissediyorum. Sıcak dudakları kulağımın kabuğunun hemen altındaki hassas deriyi buluyor.

"Bir sonraki sonuna kadar girecek," diye fısıldıyor. "Alabildiğim kadar derine, tamam mı? Seni saymamı ister misin?"

Bundan nefret etmeliyim. Bu konuda öfkelenmeliyim. Muhtemelen onu itmeli ve parasını kendi kışına sokmasını söylemeliyim. Yapmam gereken bu.

Ben tam tersini yapıyorum. Başımı sallayarak ve homurdanarak, sırtımı olabildiğince sert bir şekilde eğiyorum ve onu almak için deliğimi açıyorum.

Yumuşakça geri sayıyor, omuzlarıma inen ve sırtımdan aşağıya doğru okşayan seksi bariton sayılar. "Üç...iki...o-."

İri elleriyle kalçalarımı bir mengene gibi sarıyor.

Çıkardığım ses uzun ve alçak. Çaresiz ve bu konuda en ufak bir üzüntü duymuyorum. Onun çıkardığı sesler de aynı. Kalbimin atışıyla aynı anda hareket etmeye başlıyor. Nabzım hızlandıkça o da hızlanıyor. Bana tamamen bindikten sonra bacağını düzeltiyor ve ayağını tekrar yere indiriyor.

"Tam" doğru kelime değil. İyi de değil. Acı verici ve mükemmel. Acımasız ve güzel. Her şey ve düşündüğümde daha fazlası. Çok daha fazlası. Zevk içinde kıvranıyor, ona yaklaşmak için kıvranıyor ve seğiriyorum. Masaya tırmanıyor ve Miller'ın bulabildiğim herhangi bir yerine parmaklarımı sokmak için arkama uzanıyorum. Onun bu şekilde eğilmesine doyamıyorum, bu yüzden doğruluyorum ve daha fazla temas için ona yaslanıyorum.

Elleri her yerde. Saçlarımda, boynumda, meme uçlarımda ve karnımda. Dokunuşu elektrik gibi. Beni şok ediyor, sarsıyor ve çığlık attırıyor. Adımı söyleyen sesini duyunca aletim geriliyor. Parmakları tenimin üzerinde dans ediyor, sikime giden V'nin yumuşak eğimine hafifçe dalıyor. Sikim zonkluyor, rahatlamak için ağrıyor. Ağrıyor ve ağrıyor. O kadar dolu ki acıtıyor. O kadar doluyum ki acıyor. Miller ellerini tekrar aşağı doğru kaydırıyor, alay ediyor. Dokunmuyor. En derin parçam, en küçük, en karanlık parçam, saklı tuttuğum parçam serbest kalana kadar durmuyor.

Bileğini kabaca kavriyorum ve elini sikime doğru itiyorum, açık avucuna ahlaksızca sürtünüyorum.

"Boşalmak ister misin?" diye mırıldanıyor.

Yalvarmanın gerçekleştiğini ne doğrulayacağım ne de inkâr edeceğim, ama Miller açık elini ağzıma tutup "Tükür" dediğinde tükürdüğümü söylemek yeterli.

Bunu düşünmüyorum bile.

Her yerde baskı var. Vücudumdaki her hücre çığlık atıyor. Miller sanki hayatı buna bağlıymış gibi bezime vuruyor ve elini sikime doladığı anda beni büyüye inandırıyor.

Acele etmiyor. Beni uçurumun kenarına atıp düşmemi seyretmiyor. Beni sabit tutuyor, coşku içinde kozalıyor. Sonunda hepsini özümseyene kadar dünyada var olan mutluluğun her zerresinden acı çekmemi sağlıyor. Başparmağıyla tepemde daireler çizerken ben de onunla birlikte titreşiyorum ve aşırı duyumdan dolayı yüksek sesle feryat ediyorum. Sonra elini sikimde yukarı aşağı pompalıyor ve aynı anda kalın şaftını içime sokuyor.

Bu beni yıkıyor.

Şimdiye kadar sakladığım ya da içimde tuttuğum her şey, her şüphe, tüm utanç, tüm şehvet, hepsi, hepsi içimden fişkırıyor.

Sonsuz.

Öforik.

Şimdiye kadar hissettiğim en iyi şey.

Kendime geldiğimde masaya sarılıyorum, yanağım pürüzsüz yüzeye yapışmış, ağzımın yanında bir damla salya birikiyor, Miller beni kararlı bir şekilde sikiyor. Deliğim titriyor, hassas ve acıyor, ama kıpırdamıyorum ve Miller'ın hamleleri hızını kaybedene ve yükünü içimin derinliklerine yerleştirene kadar açık kalıyorum.

İşi bittikten sonra bile hareket etmiyorum. Yapabileceğimi sanmıyorum. Nasıl yapacağımı hatırlayamıyorum. Sanırım bacaklarım da var ama benimkileri hissedemiyorum. Tek hissedebildiğim Miller'ın sırtındaki sıcak, hırıltılı nefesi ve içimden akan meninin sıcaklığı.

Sonunda beni yukarı çekti ve bir saniye sürse de dengemi buldum. Görüşüm bulanık ve nedense ağzımı kapatamıyorum. Önemli olduğunu sanmıyorum. Miller tamamen aynı görünüyor. Belki daha kötü. Konuşmuyor ama elimden tutup beni duşa götürüyor. Şikayet edecek gücü kendimde bulamıyorum, bu yüzden uysalca onu takip ediyorum, yanında durup suyu açmasını izliyorum.

Onunla birlikte giriyorum ve beni yıkamasına izin veriyorum, kollarımı ve sonra bacaklarımı yıkarken u z u v l a r ı m ı robot gibi kaldırıyorum. Elleri tenimi sıyrıyor ve hayretle tekrar tutuşturuyor. Ayaklarımı yıkamak için çömeldiğinde, aletim

tekrar şişiyor.

Bunu görünce gülümsüyor ve ağzını alaycı bir şekilde başıma yaklaştırıyor. Her şeyden çok alışkanlıktan dolayı irkiliyorum, ama bunu yaparken korkunç, aç bir ses çıkarıyorum.

Miller kafasını duştan çıkarıyor ve "Hey, Siri, zamanlayıcının ne kadar zamanı kaldı?" diye soruyor.

"Dört dakika otuz üç saniyesi kalmış bir zamanlayıcı var," diye cıvıldıyor Siri.

İnliyorum ve arkamdaki buz gibi fayans duvara yaslanıyorum.

Miller masum bir şekilde bana bakıyor, mükemmel bir gülümsemenin etrafına bir fiyonk sarılmış. "Hâlâ benim zamanımdasın Ryan. Senin için para ödedim. Dört dakikam kaldı."

Gözlerinin kenarları kırıkıyor ve yüzünün bir yanından, boynundan, göğsünden aÇağıya, güzel aletine kadar küçük su nehirleri akıyor. Dudaklarını aralıyor, çenesini düşürüyor ve bana içindeki yumuşak pembeliği gösteriyor.

Tekrar inliyorum ve bu sefer bir elimle denge için musluğa tutunuyorum ve diğer elimle sikimi ağzına sokuyorum. Aldı. Beni de alıyor. Beni hızla zevk ve acı arasında bir yere götürüyor. A

Hassas ve aşırı hassas arasında bir yer. Karın kaslarımın her nefeste gerildiği, dişlerimin sıkıldığı ve beni becerdiği zamanki kadar yüksek sesle inlediğim bir yer. Zamanlayıcının sarsıcı sesi bana bir lobotomi yaşatana kadar durmuyor.

Anında geri çekiliyor, elleri başının iki yanında açık. Ani his kaybı beni soluksuz bırakıyor. Ağrıyan deliğim hiçbir şeyin etrafında kenetlenirken yüzüm hayal kırıklığıyla yanıyor.

"Durma!" Bu bir hırıltı. Bir sızlanma. Bir hırıltı ve bir sızlanma bir araya geldi.

Ve bu benim.

Parmaklarım saçlarında düğümleniyor ve sikimi boğazına sokabildiğim kadar sokuyorum. Yapabileceğimi düşündüğümde daha derine. Hiç olmadığım kadar derine. Boğuluyor ve gülümsüyor, kendini okşamaya başlarken benimle birlikte inliyor. Tekrar tekrar içine sokuyorum, ancak boynu oksijensizlikten kızardığında çekiyorum.

Onu aletimin üzerine sürüklüyorum ve sonra saçlarından tekrar çekiyorum. Bana bakıyor ve daha fazlası için yalvarıyor. Gözleriyle yalvarıyor. Ve sözleriyle. Göğsü kabarıyor, saçları ıslak ve her zamankinden daha koyu, dudakları parlak kırmızıya boyanmış.

Mutlu görünüyor. Her zamankinden daha mutlu.

Her ne kadar nefret etsem de, güzel görüldüğünü inkar edemem. Tatlı tatlı gülümsüyor ve tekrar sikime yapışıyor. Sonra ruhumu emerek vücudumdan temizliyor.

Gözleri tüm zaman boyunca benimkilerden ayrılmıyor. Bir kere bile.

Göz kırpmak için bile. Sanırım benimkiler de onunkileri bırakmıyor.

Sonrasında kendimizi ya da birbirimizi kuruluyoruz, hangisi olduğundan emin değilim. Öyle ya da böyle, sonunda kurulandık ve havlularımız buruşuk ve ıslak bir şekilde yerde kaldı. Lavaboda yan yana duruyoruz. Benim diş fırçama diş macunu sürüp bana uzatıyor, sonra aynısını kendi fırçasına yapıyor. Onun elleri de en az benimkiler kadar titriyor. Denge için birbirimize yaslanıyoruz ya da öyle bir şey. Boştaki kolu omzumda gevşekçe sallanmaya başlıyor, ama tükürmek için öne eğildiğinde aşağı kayıyor, eli sırtımdan aşağı iniyor, kıcımlı kavırıyor ve aynadaki yansımamı tembelce izlerken ritmik bir şekilde sıkıyor.

Ben de onunkini izliyorum.

Belli ki gülümsüyor. Hiç bu kadar mutlu görünmemişti. Bu beni şaşırtmadı. Bunu bekliyordum. Miller seks yaparken hep gülümser. Ve Tanrı bilir, az önce seks yaptık.

Beni şaşırtan şey, beni şoke eden şey, orada, Miller'ın hemen yanında, kendi yansımamı görüyorum, şaşkın ve kafası karışmış,

kocaman, aptal bir gülümseme ile.

Miller

Hani bazı insanlar kazanmayı bırakamaz derler ya? Öyle mi? İşte benim hayatım da bu. Kazanmayı bırakamıyorum. Duramıyorum. Gerçekten denesem bile kaybedemem. Ryan tam istediğim yerde. Yani, teknik olarak, *neredeyse* istediğim yerde, ama yine de eskisine göre öyle dramatik bir gelişme ki, şikayet edecek gücü kendimde bulamıyorum.

İlk seferden bu yana onu üç kez daha becermeme izin verdi. Birkaç günde bir, kabaca haftada iki kez, iç çekip tavana bakıyor ve sanki pes etmek ona çok acı veriyormuş gibi "Peki" diyor. Sanki bunu sadece para için, sadece benim için yapıyormuş gibi.

Gözlerini sert ve temkinli tutuyor. Benimle konuşurken onları daraltıyor. Ona dokunduğumda kıvranıyor, ellerimi savuşturuyor ve o seksi, karmaşık Ryan tarzıyla bana tıslıyor, ama onu çıplak yakaladığım anda lanet olası aklını kaybediyor.

Daha önce onun gibi kendini kaybeden biriyle birlikte olmamıştım. Etrafına ördüğü sağlam duvar, dokunduğumuzda yıkılıyor. Tuğla tuğla parçalara ayrılıyor. Toza dönüşüyor. Onu öyle çıplak bırakıyor ki, yaptığımız şeye seks demek neredeyse yanlış geliyor. Başka biriyle yaptığım herhangi bir şeyden o kadar farklı ki, sanki farklı bir adı olmalıymış gibi geliyor. Sanki kendi başına bir kategoride olmalıymış gibi. Sadece bizim için bir kategori.

Sadece onun ve benim için.

Yukarı bakıyorum ve hızla ekonomi binasının gölgesine geri dönüyorum. Saatimi kontrol edip gülümsüyorum. Tam zamanında geldi. Saatimi ona göre ayarlayabilirim. Omuzları hafifçe kamburlaşmış, takip edilip edilmediğini anlamak için başını iki yana eğerek etrafına kaçamak bakışlar atıyor.

Kötü davranmadığı zamanlarda çok seksi ve tatlı oluyor. Çok zeki ama bir kuyruğu nasıl kaybedeceği hakkında hiçbir fikri yok.

Bugün ayakkabısını ve yeni bir kot pantolon giymiş. Kot koyu renk, her yeri solmuş. Kalçalarına ve poposuna öyle bir yapışıyor ki nefesim boğazımda düğümleniyor.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken asker yeşili postacı çantası sol kalçasına çarparak kütüphaneye girmesini izliyorum. Oturacak bir yer bulup yerleşmesi için ona birkaç dakika veriyorum. Bunu onun için yapmayı seviyorum. Ona sürpriz yapmadan önce gevşemesi ve rahatlaması için biraz zaman vermeyi seviyorum.

Onu her zamanki uğrak yerlerinden birinde buluyorum: üçüncü kat, mühendislik bölümü. Beni gördüğünde gözlerini kırıştırıyor, yüzünü buruşturuyor ve sanki bu beni yok edecekmiş gibi gözlerini birkaç saniye kapalı tutuyor. Gözlerini tekrar açtığında ve karşısında oturduğumu gördüğünde yüksek sesle ofluyor.

"Ne yapıyorsun Miller?"

"Ders çalışıyorum," diyorum masumca. "Finaller gelecek hafta başlıyor Ryan. Şimdi gitme zamanı."

"Sen hiç ders çalışmazsın."

"Beni finaller sırasında hiç tanımadın. Ders çalışabilirim." Çalışmam. Pek sayılmaz. Ödevlerimi benim yerime yapmaları için insanlara para veriyorum ve ders ortalamamı o kadar yüksek tutuyorum ki finallerimi kazıyıp yine de iyi olabiliyorum, ama bu ne burada ne de orada.

Başını bir elinin içine alıyor ve başparmağıyla işaret parmağını kullanarak kaşlarının çizgisini kabaca takip ediyor. Benden kurtulmasının mümkün olmadığını biliyor. Bu fikre alışması için sadece bir saniyeye ihtiyacı var. "Tamam, kalabilirsin ama konuşmak yok."

Çantamdan bir ders kitabı, bir not defteri ve bir kalem çıkarıyorum. Takip becerilerim artık orta seviyeden daha iyi diyebileceğim düzeyde. Her gezinti için hangi aksesuarlara ihtiyacım olduğunu gerçekten öğrendim.

Bir süre okuyor ve ben de ona izin veriyorum. Zamanı onu izlemek için kullanıyorum. Aramızdaki masa dar ve sevişmediğimiz zamanlarda bana olmayı sevdiğinden çok daha yakın. Boynundaki sinirler hafifçe gerilmiş ve çene çizgisinin hemen altında nabzının net atışını görebiliyorum.

Bir ayağımı onunkinin arasına sıkıştırıyorum ve o da ayağımı kabaca itiyor. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor ve tehditkâr gülümsemesini kontrol altına almayı başarıyor.

Sonraki birkaç dakikayı onun için küçük bir çizim yaparak geçiriyorum. Küçük siyah-beyaz bir ereksiyon ve taşak çizimi, asi taşak kıllarıyla birlikte.

Çizimden memnun kaldığımda dikkatini çekmek için ayağımı baldırına sürüyorum. Bana ters ters bakıyor. Onun son sinirine dokunuyorum ve bu tam olarak dokunmak istediğim sinir olmasa da, yine de beni mutlu ediyor.

Alet resmini kaldırıyorum ve o baktığında ısrarla önce kucağını sonra da ağzımı işaret ediyorum. Hemen tepki vermeyince, resmi açık ağzımın yanında tutuyorum ve dilimi tekrar tekrar karşı yanağıma bastırarak dışarı çıkmasını sağlıyorum. Küçümseyerek başını geriye atıyor ve "Kes şunu!" diyor.

Gözbebeklerinin belirgin bir şekilde büyüdüğü ve dudaklarının gülümsememek için gösterdiği çabadan dolayı titrediği gerçeği olmasaydı muhtemelen dururdum.

Şaka yapıyorum. Yapmayacağımı hepimiz biliyoruz.

"Kütüphanede konuşmak yok demiştin hani?" Skandala uğramış bir şekilde fısıldıyorum. "Miller!"

"Ryan." Gülümseme savaşını kaybediyor, alt dudağını sertçe ısırtıyor ve saklamak için ağzına çekiyor. Adını söylememden hoşlanıyor. Hoşuna gidiyor ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu saklayamıyor. "Ağız, eller, kıç," diye fısıldıyorum. "Hepsi senin." Ağzını açıp kapatıyor ve kesik kesik bir nefes alıyor. "*Senindir. Ücretsiz.*"

Bir süre hareketsiz kaldı ve sonra başını salladı. Zorlukla, bunun için kendinden kesinlikle nefret ettiğini söyleyebilirim, ama başı mikroskobik olarak yukarı ve aşağı hareket ediyor. Bu kadarı yeterli. Ondan önce ben ayağa kalkıyorum ve o daha nefes almadan onu bir kitaplığa yashıyorum. Elim sikinin üzerinde, el yordamıyla sıkıyorum ve şok içinde nefesini kesiyorum. Taş gibi sertti. Yepyeni kotun içinde çelik gibi. Parasını ödediğim denim. Kıçıyla kazandığı parayla aldığı kot.

Bana doğru hamle yapıyor, aleti elime ve kollarıma çarparak beni hem uzaklaştırıyor hem de kendine çekiyor. "Burada olmaz." Gözleri çılgınca parlıyor. "Biri bizi görebilir."

"Evet, hayır, kütüphanenin bu kısmına senden başka kimsenin geldiğini sanmıyorum, dostum."

Beni duyduğunu sanmıyorum. Çoktan harekete geçti. Kitaplarını ve çantasını olduğu yerde bırakıp yürümeye başlıyor. Onu takip ederken kalbim davul gibi çarpıyor. Bir tuvalet tabelası bize yolu gösteriyor. Kapıyı iterek açıyor ve ben en yakın kabine giriyorum, diğer kabinlerin boş olup olmadığını kontrol etme zahmetine bile girmiyorum. Kapıyı arkamızdan kilitliyor, sürgü sıyrıyor ve o aletini çıkardığında dizlerim altlarındaki fayansla zar zor temas ediyor. Dudaklarımı yalıyorum ve tereddüt etmeden onu alıyorum, kör aletini emiyorum.

başını ağzıma sokuyor ve hızla uzunluğunun üzerinde sallanıyor. Uzanıp ellerini sağımızdaki ve solumuzdaki bölme duvarlarının üstünden geçiriyor. Bu şekilde neredeyse çaresiz görünüyor. Kollar yukarıda. Duruşu açık. Aletini bana yaklaştırmak için omurgasını kıvrırken vücudu içbükey. Kot pantolonunu ayak bileklerine kadar indiriyorum, böylece tenini daha fazla görebiliyorum. Kollarımı bacaklarına, beline ve kıkına doluyor, parmaklarımı etinin yumuşak sıcaklığında yoğuruyorum. Üzerine her çöktüğümde usulca inliyor, ağzımı dolduruyor, şişman kafası boğazımın arkasını dürttüğünde dilimi aşağı itiyor. Bayılıyorum buna. *Bayılıyorum*. Doyamıyorum. Ona doyamıyorum.

Aleti ağzımda zonklamaya başlıyor ve vücudundaki gerginliğin arttığını hissediyorum. Yavaşlatmak ve uzun sürmesini sağlamak için geri çekiliyor ve elimle hafifçe okşuyorum.

"Seni sonra becereceğim," diye söz veriyorum, önce sikine sonra yüzüne bakarak. "Sikeceğim. Göreceksin. Seni becereceğim, Ry. Peki sen ne yapacaksın biliyor musun?" Cevap vermek için zaman tanımıyorum. "Bana izin vereceksin. Ve buna bayılacaksın." Elim onun üzerinde kayıyor, fazla derisini de beraberinde sürüklüyor. Yavaşça, öncekinden daha sessiz konuşuyorum, "Ben de seveceğim. Artık içinde olmanın nasıl bir his olduğunu bildiğim için başka bir şey düşünemiyorum." Elim onun üzerinde geziniyor, kadife bir eldiven kas ve damarların üzerinde kayıyor. "Seni istiyorum. Seni her zaman istiyorum. Her dakika. Her saniye." Sesim boğuk ve çaresiz. Bunu saklamaya çalışmıyorum. Yapamam. "Mm, sana yapacağım şeyler, bebeğim..."

"Ne?" diye o kadar sessiz fısıldıyor ki neredeyse onu duymuyorum. "Bana ne yapacaksın?"

Soru o kadar tatlı, savunmasız ve o kadar ateşli ki neredeyse kalbim duracak.

"Seni becereceğim. Önce paranı ödeyeceğim, sonra seni soyacağım. Bana binmeni sağlayacağım. Yatağına uzanacağım ve sikimi alışını izleyeceğim. Boşalıp boşalmamam umurumda değil. Sadece arkama yaslanıp seni izlemek istiyorum. Hareket ettiğini görmek istiyorum. Dolduğunu görmek istiyorum. Göğsümün üzerinde parçalandığını görmek istiyorum. Tadına bakmak istiyorum. Tadına bak. İstiyorum..."

Aleti elimde şişiyor ve nabız gibi atıyor. Tüm vücudu bir anlığına donuyor ve dişlerini sıkıyor, çaresizce yumruğuma doğru eğilirken gözleri kapanıyor. Tereddüt etmedim. Ağzımı açıyorum ve dilimin üzerine sıçrayan yükünü yakalıyorum. Tuzlu tadın tadını çıkararak içiyorum, ağzımdakini yuttuktan sonra dudaklarımı ve parmaklarımı yalıyorum.

Yatağında, duvara yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış. Dizüstü bilgisayarını kucağında dengede duruyor. Beni görünce kısa bir süre havalanıyor ve sonra dizüstü bilgisayarını kapatıyor. Zengin, koyu bir sıcaklık boynundan yüzüne doğru yayılıyor.

Kendimi merak içinde buluyorum.

"Ne yapıyorsun?" Daha derin renklere bürünüyor ve Tanrım, buna bayılıyorum. "Bekle, porno mu izliyorsun?" Sevincime engel olamıyorum, o yüzden denemedim bile.

Aynı anda birkaç duygu arasında gidip geliyor. Utanç, kızgınlık ve başka bir şey. Şüpheli bir şekilde mizaha benzeyen bir şey. İki uzun saniye boyunca bana meydan okurcasına bakıyor ve "Buna araştırma deniyor, Susan" diyor.

O kadar çok gülüyorum ki iki büküm oluyorum ve elimi yatağına koyarak kendimi desteklemek zorunda kalıyorum.

Ryan Haraway az önce bir şaka yaptı. Dürüst, gerçek bir şaka. Yapmak istediği bir şaka.

Sadece benim için yaptığı bir şaka.

Çantamı bırakıp yatağına, onun yanına sürünüyorum. Yapmamamı söylemesine fırsat vermeden dizüstü bilgisayarını elinden aldım ve ekranı açtım.

"Göster bana."

Elini elime alıyorum, dikkatini başka yöne çekmek için başparmağını alt dişlerime sürüyorum ve sonra işaret parmağının ucunu yazıcıya dokunduruyorum. Kilit ekranı kayboluyor ve yerini hızla araştırmasının sonuçları alıyor. Bir bakışta, araştırmasının kapsamlı olduğu anlaşılıyor.

Yanımda rahatsızlık içinde kıvranıyor, ben de şakağına yumuşak bir öpücük kondurarak onu yatıştırıyorum. İşe yaradı. Bu onun dikkatini o kadar dağıtıyor ki, şu anda pornosunun ellerimde olmasından ne kadar nefret ettiğini unutuyor.

"Güçlü alt sürme, ha?" Arama çubuğundaki kelimeleri yüksek sesle okuyarak alay ediyorum.

Bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor, ama beni şaşırtacak şekilde, etrafındaki sert cephe kırılıyor. Dudakları titriyor ve başını yana eğiyor, kolumu omuzlarına doladığımda kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

Biraz geziniyorum ve bulabildiğim en saçma kliplere tıklıyorum. Amatörler sikişin ortasında yataktan mı düşüyor? Evet, lütfen. Birinin boşalması çok uzun sürdüğünde hararetli bir tartışmaya giren ücretli sanatçılar? Kesinlikle evet.

Ryan yanıma oturuyor ve yaptığı şeyin bir kıkırdama olarak geçebileceğine yemin edene kadar gülüyor. Ve kahretsin, o kadar güzel bir ses ki, kendimi

soluk soluğa.

"Oooh, bak," diyorum, elleri ve dizleri üzerinde kafası çamaşır makinesine sıkışmış bir adamın linkine tıklıyorum. "İşte deneyebileceğimiz bir tane."

Ryan dudaklarını birbirine o kadar bastırıyor ki özgürlük için savaşılan kahkahası burnundan kaçıyor. Bu beni kırıltırıyor. Ona yaslanıyorum ve kimseyle güldüğümü hatırlamadığım kadar çok gülüyorum. İçimden sızan sadece eğlence değil. Bu bir bağ. Sevgi. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde birine yakın olma hissi.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyarıyor.

"Özel bir çamaşır odasına erişimimiz olmadığına şükret, yoksa bir sonraki adımda ne yapacağımızı çok iyi biliyorsun."

"İşe yaramaz bile. Bu tamamen saçmalık. Yani, kafanı çamaşır makinesine nasıl sokabilirsin ki? Açıklık çok büyük."

Başını tuttum ve onu yatağa doğru güreştirerek başını kilitledim.

"Görüyorsun ya Ryan, tek yapman gereken..." Yan tarafına birkaç küçük yumruk attım ve tatlı kıkırdamalarını kahkahalara dönüştürdüm. Bu tiz, sert bir ses. Dünyanın kıyısından, uçurumun kenarından, mistik ve başka bir yerden gelen ve zamanda geriye giderek günümüze ulaşan bir ses. Gözlerimin tam ortasına çarpıyor ve beni felç ediyor. Kendime geldiğimde dizüstü bilgisayarını itiyorum ve sırtüstü dönüyorum. Ryan üstüme yuvarlanıyor. Çok ağır. Kasları ve ağırlığı içime işliyor ve beni aşağıda tutuyor. Mücadele ediyorum. Eğlenmek için. Ona yaklaşmak için. Vücudunu benimkine karşı hissetmek için.

Kahkahalar sönüyor, nefes nefese kalmaktan başka bir şeye dönüşmüyor.

Elimi yüzünün yan tarafında gezdiriyor, yüz hatları değişirken onu izliyorum. Önce gözlerine, sonra ağzına bakıyorum. Dili dışarı fırlıyor, alt dudağını ve üst dudağını da ıslatıyor.

Dudakları ayrılıyor ve benimkilerin de aynı şeyi yaptığını hissediyorum.

Ardından gelen sevişme destansı olsa da. Gergin bir acemi gibi sürse de, hızla profesyonele dönüşüyor ve o da bir profesyonel gibi inliyor. O kadar sert boşalsa da, göğsüme ve boynuma boşalsa da, bununla ilgili en iyi şey onun içinde olmak değil. Orgazm ya da kıcının etrafında kenetlenmesi değil. Gözlerinin geri dönmesi ve ağzının coşkuyula açılması bile değil. Bana bakışı da değil, ama inanın bana, bu ikinci sırada.

Her şey başladığında, öpüştüğümüzde, önce o eğildi.

Yumuşadığımda ve içinden çıktığımda, üzerimden inmek için hamle yaptı. Onu kalçalarından tutuyorum, sadece bir saniyeliğine.

"Bir dahaki sefere ne istediğimi zaten biliyorum," diyorum.

Tembel bir kaş kalkıyor. "Çamaşır makinesi seksi mi? Unut bunu, Miller. Asla olmayacak."

"Hayır, çamaşır makinesi seksi istemiyorum. "Erkek arkadaş deneyimi istiyorum."

Ryan

ERKEK ARKADAŞ DENEYİMİ.

Erkek arkadaş deneyimi mi!?

Bunun ne olduğunu biliyor musun?

Oh, biliyor musun? Aferin sana. Hiçbir fikrim yoktu. Misyoner pozisyonunun bir çeşit varyasyonu olduğunu sanıyordum. Önemli bir şey olmayacağını düşündüm. Miller'la aramızda geçen onca şeyden sonra *ne kadar kötü olabilir ki* diye düşündüm.

Ama olacak. Oldukça kötü olacak ve büyük bir olay olacak, size bunun sözünü verebilirim.

Bu terime aşına değilseniz, sizi eğitmeme izin verin. Erkek Arkadaş Deneyimi, bir seks işçisinin genellikle romantik bir ilişki içinde olmakla ilişkilendirilen hizmetleri sağlamak için para almasıdır. Randevulara gitmek, el ele tutuşmak, yumuşak öpücükler, tatlı sözler, sevişmek yerine sevişmek gibi şeyler.

Tanrım. Okudukça daha çok çılgılık atmak istiyorum.

Miller MacAvoy'un beni böyle bir şey için kandıracağına inanamıyorum.

"Bu geceki randevumuz hâlâ geçerli mi?" Gülümsemesi göz kamaştırıcı. Kolayca bin watt. Güzel piç onu ekeceğimi sanıyor. Üstünlüğün kendisinde olduğunu sanıyor. Bunu yapacak cesaretim olmadığını düşünüyor.

Bunu göreceğiz.

Onu kendi oyununda yeneceğim.

"Tabii. Sabırsızlanıyorum."

Kısa, şaşkın bir duraklama oldu. "Harika. Seni saat sekizde kütüphaneden alırım."

"Kulağa hoş geliyor."

Sesimdeki alaycılığın en azından dörtte üçünü dışarıda tutmayı başarıyorum. Dörtte üçü değilse bile, kesinlikle yarısı.

Daha iyi olabilirdi ama daha kötü de olabilirdi.

Bütün öğleden sonra tetikteyim ve akşam yaklaştıkça bu his daha da artıyor. Psikoloji notlarımı okurken en ufak bir seste sırıyorum, etrafıma suçlayıcı bir şekilde bakıyorum, Miller'ın bana yaklaştığını görmeyi bekliyorum, hissediyorum... bilmiyorum, o hissetmediği halde *bir şeyler* hissediyorum.

Binadan çıktığımda saat yediyi sekiz geçiyordu. Miller'ın benim bölümüme gelmemesine kızgın değilim. Değilim, tamam mı? Sadece şaşırdım, hepsi bu. Bu onun karakterine aykırı.

Merdivenlerden inerken erken bir Haziran gecesinin ılık nefesi üzerime boğucu bir nefes veriyor. Miller gölgelerin arasından çıkıyor, iki eli ceplerinde, göğüs kasları şişkin, karnı hafifçe içbükey. Koyu yeşil beresini alına kadar indirmiş. Sarkık bir mükemmellik. Gözleri tunç grisi ve hayat, zafer ve iğrenç bir memnuniyetle parlıyor.

Bundan nefret ediyorum.

Haki pantolon ve neredeyse şeffaf olan ince ketenden yapılmış kısa kollu düğmeli gömleklerden birini giyiyor. Etek ucunda çiçekler, bitkiler ya da bir çeşit botanik desen işlenmiş. Çok az insan bunu başarabilir. Tabii ki Miller yapabilir. Düğmeleri açık, karın kaslarını gösterecek şekilde sarkıyor. Altına giydiği atlet o kadar dar ki buradan meme uçlarını görebiliyorum. Bir sanatçı, ressam ya da onun gibi bir şeye benziyor. Sıra dışı biri ya da bir şey gibi görünüyor. Gerçek bir insan değil, hayali bir kahraman rolünü oynayan bir ünlü.

"Hey, bebeğim," diye mırıldanıyor.

Ses omurgamdan yukarı çıkıyor ve sinirlerimi bozuyor. Tepkimi bastırıyorum, geniş bir sahte gülümseme ve sadece hafifçe rahatsız edici görünen bir "Hey, b-bebeğim" ile sınıyorum.

Etrafına bakınıyor ve ortalığın sakinleştiğini görünce eğilip bir öpücük konduruyor. O kadar hafif bir öpücük ki, istemeseniz de daha fazlası için eğilmenize neden oluyor. Dudaklarınızın karıncalanmasına ve gözlerinizin kendiliğinden kapanmasına neden olan öpücüklerden biri.

Başım dönüyor ama hemen toparlanıyorum. "Vay canına," diyor usulca. "İyi görünüyorsun."

Emily geçen gün benimle alışverişe geldi ve bu tişörtü almam için beni zorladı. Rengi hoşuma gitti, zeytin ve yosun yeşili arası bir renk,

Broadway şovundaki bir dekor gibi görünüyor. Bana hiç benzemeyen biri hakkında bir kitaptan bir bölüm.

"Miller! Aklından ne geçiyor? Kampüs güvenliği seni tutuklayacak. Böyle bir kamusal alanda açık ateş yakamazsınız!"

"Oh, lütfen." Başını arkaya yatırıp bana sırtıttı. "Kütüphanede seni beklerken tüm bunları izlemesi için kime para verdim sanıyorsun? Geç kaldın bu arada." Kıcıma bir el indirdi. Hafif ama adımlarımı biraz hızlandıracak kadar keskin. Tenimin altında sıcak bir şeylerin çiçek açmasına ve kararlarımın üzerinde ağır bulutların dolaşmasına neden olacak kadar net.

Bankta oturduğumuzda Miller bir bacağına vücudunun altına sokuyor ve bana bakacak şekilde dönüyor. Bankın altında duran piknik sepetinden çıkardığı iki kristal kadehi tutarken sırtım alışılmadık bir şekilde dikleşiyor. Şampanyanın tıpası gürültülü, içi boş bir patlamayla açılıyor ve Miller zahmetsizce asi baloncukları ehlileştirerek bir şekilde dökülmeden bardaklara inmesini sağlıyor.

Miller çilekleri, el yapımı bitter çikolatalı trüfleri, kraker ve peynir çeşitlerini açarken kendimi biraz gülünç hissediyorum. O çok yakın, çok sıcak hissini çok büyük bir şekilde yaşıyorum. Kıcımın terlemeye başlama tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu söyleyebilirim. Garip ve kıpır kıpırım. Biri bana iltifat ettiğinde genelde nasıl hissediyorsam öyle hissediyorum. İliklerime kadar rahatsızım. Korkunç bir iç savaş yaşıyorum. Bir yanımda bunun bir şaka olduğundan emin, diğer yanımda ise bunun doğru olduğunu umuyor, umuyor ve umuyor. Bundan nefret ediyorum.

Yargılamalardan ve meraklı gözlerden uzakta, bankımda bir randevu beklediğim son şeydi ve bunun beni biraz şaşırttığını kabul ediyorum. Kafamı karıştırıyor. Buna dayanamıyorum. Özellikle Miller'ın tüm kişiliği bu erkek arkadaş kişiliğine o kadar derinlemesine dalmış gibi görünüyor ki, ben de bazı şeyler hakkında biraz belirsiz hissetmeye başlıyorum.

Geri adım atıyorum. Oyun alanını hemen düzleştirmeliyim. Neyse ki Miller'ı şimdiye kadar böyle bir şeyin olma ihtimalini bilecek kadar iyi tanıyordum. Hazırlıklı geldim. Çantama uzandım ve aradığım şeyi bulana kadar etrafı karıştırdım.

"Senin için bir şeyim var."

"Benim için mi?" Sanki daha önce kendisine hiç bir şey verilmemiş gibi elini kalbine götürerek söylüyor bunu. Sanki şımarık zengin bir çocuk değilmiş gibi. Sanki küçük şeylerin onun için bir anlamı varmış gibi.

Bunu aldığım için kendimden nefret ediyorum. Ona vermeyeceğime yemin etmişim. Otomatik ödeme kasasındaki tarayıcının donuk bip sesini duyduğumda, kendime *bunun sadece acil durumlar için olduğunu* söyledim.

Bu beni rahatlatmıştı.

Bir şişe baloncuğu açmanın acil durum olarak sınıflandırılması için temel bir beceriden daha fazlası gerektiğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Elimi açıp Miller'a hediyesini göstermeden önce dar cam şişeyi bir süre sıkıca tuttum.

"*Everything Bagel Seasoning mi?*" diye bağıyor. "Sen gerçek misin? Böyle bir şey var mı? Vay anasını. Bunu nasıl bilemedim?"

"En son ne zaman kendi market alışverişini yaptın?" Ben de karşılık veriyorum, gözleri yaşlı bir erkek arkadaş olduğumu bir an için unutuyorum ama bunu hemen tatlı bir gülümsemeyle düzeltiyorum.

"Aman Tanrım." Gülüyor, aptal hediyesini yirmi dört ayar altına batırılmış tütsü ya da mür gibi ellerinde tutuyor. "Bunu benim için aldığına inanamıyorum."

Gözleri parlıyor ve bunun sadece mum ışığından kaynaklandığından emin olamıyorum. Bardağını ve baharatı bırakıp iki kolunu boynuma doluyor ve beni o kadar yakınına çekiyor ki geçen gün beni boğarcasına tuttuğu anı hatırlıyorum. O zamanki tepkime benzer bir tepki vermemek için kendimi destekliyorum. Yüzümün ve boynumun her tarafına öpücükler yerleştiriyor. Ben ondan uzaklaşmaya mı yoksa yakınlaşmaya mı çalıştığımı anlayamayacağım kadar kıvrana kadar durmuyor.

"Neye içiyoruz?" Kendimi onun elinden kurtarıp yeniden kendime geldiğimde soruyorum.

"Her zaman içtiğimiz şeye." "Öyle mi, neymiş o?"

"Sen," diyor sanki çok açılmış gibi. Sanki daha önce defalarca yaptığımız bir şeymiş gibi. Bardaklarımızı birbirine tokuşturuyor ve masumca başlayıp hızla kavurucu bir sıcaklığa dönüşen bakışlarıyla beni sabitliyor. Sesi bir oktav düşüyor. "Ve benim erkeğim olduğun gerçeği."

Yalan söylemeyeceğim. Şampanya doğrudan kafama gidiyor. Bir yudum ve uzamsal farkındalığım mahvoldu. Kendimi koltuğumda kıvrılmış, vücudumu Miller'inkinin sertliğine yaslamış buluyorum, *sadece* seveceğimi düşündüğü peyniri seçip benim için özenle krakere dizmesinden nefret ediyorum.

Bugün girdiğim psikoloji finalini soruyor ve ben konuşurken aktif bir şekilde dinliyor. İhtiyacım olan son şey bu. Bu tür bir ilginin kafama şampanyadan daha hızlı gittiği biliniyor.

"Deneysel psikolojide etik hakkında hazırlandığın soruyu aldın mı?" diye soruyor, bu konu hakkında olabildiğince çok konuştuğumu düşündüğüm noktaya geldiğimde. Bu beni tekrar harekete geçiriyor. Söyleyebileceğim en iyi şey, Miller'ın ensemdeki elinin bir tür portal açtığı. İnsanların canını sıkacağından emin olduğum için genellikle anlatmadığım tüm saçmalıklara açılan bir kapı.

Miller'ın bağışıklığı var gibi görünüyor.

"Peki neden psikoloji?" diye soruyor bana yedirdiği fındıklı pralinli trüfü çiğnemeyi bitirir bitirmez. Ben de onu yedim. Onun parmaklarından. Gönüllü olarak.

"Aptalca," diye iç geçiriyorum, uyanmaya, Miller'ın bana su verme sürecinde olduğu yanılsamasından kendimi kurtarmaya çalışıyorum.

"Eski evleri satın alıp onlara Sally ve Beth gibi eski moda isimler vermek istemekten ve onları eski ihtişamlarına kavuştururken belimi kırmaktan daha mı aptalca?"

Bunu bana daha önce hiç söylememişti ve bu, ciğerlerimdeki havayı zorlayan taze bir su tabakası gibi.

"Sanırım öyle." Artık bir rol oynayıp oynamadığımı anlayamadığımın uzaktan farkındayım. Mum ışığı beyin ritmimi yavaşlatmış. Kurallar, sınırlar ve önceden kararlaştırılmış sınırlar bana çok uzak geliyor. Bunun Erkek Arkadaş ben mi yoksa onu genellikle sakladığım yarıktan çıkan gerçek lanet ben mi olduğunu söyleyemiyorum. Miller'ın üzerine salmak üzere olduğum aptallığın ağırlığı altında titremem gerektiğini biliyorum ama titremiyorum. Daha kötüyüm. Çok daha kötüyüm. Bunu kendimden duymak *istiyorum*. Tüyler ürpertici aptallığıma rağmen, kendimden duymak istiyorum.

"Okul danışmanı." İlk söylediğimde iki ayrı kelime gibi gelmiyor. O kadar yumuşak bir ses ki, ona anlam veren farklı harfleri ben bile çıkaramıyorum. Miller'ın eli boynumdan yukarı çıkıp tekrar aşağı iniyor ve her bir omurun topuzunun etrafında bir daire çiziyor. Geçit genişliyor. "Okul danışmanı," diyorum tekrar, sözcükleri gecenin içine salıp uçuşmalarını sağlayarak. "Okul danışmanı olmak istiyorum."

Bak, eğer gülmekten yerlere yatıyorsan, seni suçlamıyorum. Seni yargılamıyorum. Aslında, eğer gülmeseydin muhtemelen seni yargıladım. İnsanlara karşı berbat olduğumu biliyorum ve dünyada başkalarına yardım etmeye çalışması gereken son kişi olduğumu da biliyorum. Son zamanlardaki davranışlarıma bakılırsa, açıkça görülüyor ki

başkalarına yardım etmeyi düşünmeden önce yardıma -ve çok fazla yardıma- ihtiyacım var. Bunu biliyorum. Anlıyorum. Değerlendirmeye tüm kalbimle katılıyorum.

"Neden okul danışmanı?" Sarsıcı muhakeme eksikliği, ön lobumun konuşmayı kontrol eden kısmına keskin bir sonda gibi. Yanılmıyorsam Broca'nın bölgesi. Işıldıyor.

"Çocuklara yardım etmek istiyorum." *Pekâlâ. Tamam. Bu kadar yeter. Bu kadar yeter. Öylece bırak.* "Onlara bir ses vermek istiyorum. Kendilerini güvende hissedecekleri bir alan yaratmak istiyorum." *Doğru. Söyledin işte. Artık konuşmayı bırakabilirsin. Şimdi durmaya başlayabilirsiniz.* "Her zaman açık olan bir kapı olduğunu bilmelerini istiyorum. Teneffüslerde. Öğle yemeğinde. Kendilerine tahsis edilmiş bir yer, bir koltuk olduğunu bilmelerini istiyorum. Ait oldukları bir yer. Birinin onları görmekten mutlu olacağı bir yer."

Şiddetli itirazlarıma rağmen konuşmaya devam ediyorum. Sesim gittikçe yükseliyor. Her şeyi kusana kadar durmuyorum. Kontrol etme gücümün tamamen dışında olan devasa bir kelime kusmuğuyla hepsini kustum. Miller, C2 ve C3 omurlarım arasında bir yerde olduğunu söyleyebileceğim portali açık tutuyor. Yüzüm boynuna düşene kadar kapanmasına izin vermiyor ve kendimi toparlayabilmek için ağızdan ağzıma gelen lokmaları yutuyorum.

"Annabel adında bir ev istiyorum." Sesi farklı. Rüya gibi. Pürüzsüzlük gitmiş. Neredeyse cızırtılı bir şey onun yerini aldı. Gözlerine bakıyorum ve sonsuz şaşkınlığım içinde, hissettiklerimin aynısının bana yansıdığını görüyorum. Gecenin içinde karanlık küreler. İki pencere. Ruh seviyesine kadar çıplaklık. "Etrafını saran verandası olan, beyaz tahta döşeli yaşlı bir kadın." Gülümsemeyi görmeden önce duyuyorum. Ondan duyduğum ya da gördüğüm diğer gülümsemelere hiç benzemiyor. Utangaç ve tereddütlü, neredeyse umutlu.

"Gereksiz büyüklükte bir girişi olan iki katlı geniş bir ev. Eskiden zarif olan evlerden biri, ama şimdi bir katır. Ve bir katır kadar da inatçı. Ne zaman bir şeye dokunsanız, bir diğerinin yıkıldığı evlerden biri. Etrafı vahşi doğada kaybolmuş büyük bir bahçeyle çevrili. Yeniden yapılması gerekiyor ama kurtarılmaya değer birkaç ağaç ve gül fidanı var. En azından bir limon ağacı. Belki bir de ıhlamur ağacı."

"Şeftali."

"Ha?" Sohbeta yaptığım beklenmedik katkıya o da benim kadar şaşırdı.

"Bir de şeftali ağacı var. Şeftalileri olgunlaşmadan kurtlar yiyor ama bunun bir önemi yok çünkü her yıl ilkbaharda ağaç çiçek açıyor."

"Tamam," diyor, dilini ağzıma daldırıyor, bana canlı asiditenin, yeşil elma ve limonun ve kulağa çılginca gelse de şeftalinin tadını veriyor. "Şeftali ağacı yoksa, anlaşıma da yok."

Beni ayağa kaldırdığında sola doğru savrulacak kadar dengesizleşene kadar öpüyor.

"Ne diyorsun bebeğim?" Gülümsüyor. "Bana gelmek ister misin?"

Ben de gülümsüyorum, Miller'la çılgin bir rüyanın içinde sıkışıp kaldığının farkındayım ama artık uyanmak isteyip istemediğimden emin değilim. "Hmm, emin değilim. Oda arkadaşın da orada olacak mı? Duyduğuma göre hıyarın tekiymiş."

Beni tekrar öptü. Bu sefer yumuşakça, sadece dudaklar, dil yok.

"O kadar da kötü değil." Mumları ve piknik malzemelerini temizlemesi için başka birine bırakarak yatakanemize doğru yürümeye başlıyoruz. İtiraz etmek istiyorum, ama kelimeleri bir araya getiremiyorum çünkü Miller artık bana dokunmuyor olsa da, dokunuyormuş gibi hissediyorum. Bana bakıyor ve duraklıyor. "Hava durumu için üzgünüm. İstedğim gibi değildi."

"Havanın nesi var? Mükemmeldi-"

"Açık bir gece istemiştım ama onun yerine bunu aldık." Ayın bir bulut örtüsüyle gizlendiği alacalı bir gökyüzüne el sallıyor. Bulanık, donuk lekeler ışığı yutuyor. "Sana yıldızları göstermek istedim."

Miller

Ryan altımda çıplak. Ben de çıplağım. Yorganı atmış yatağımdayız. Onun teni, benimki ve çıkardığımız seslerden başka hiçbir şey yok. Yatak odamızın kapısını açmadan önce öpüşmeye başladık ve şu ana kadar hiç durmadık.

Sadece ona bakmak için öpüşmeye ara veriyorum.

Bakmak zorundayım. Gözlerimin kapalı olmasına ve yüzünü daha fazla görememeye dayanamıyorum. Sersemlemiş görünüyor, koyu renk gözleri ağır ağır kırpışıyor. Dudakları ısırılmış ve çiğ. Benimkiler de öyle hissediyor. Ondan uzaklaştığım için şok olmuş ve fişim çekilmiş gibi hissediyorum, vücudumun bir parçası onunkinin içinde olmadan nasıl işlev göreceğimi bilemiyorum. Dilim ağzının içindeydi, derin ve sert. Parmaklarım da onun içindeydi.

Dizlerini neredeyse kulaklarına kadar indiriyor, bacaklarını olabildiğince açıyor, bana yer açıyor, nerede olmam gerektiğini gösteriyor.

"Hazır mısın?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, ağzı açık ve sessiz. Vücudumla onu sarıyorum, kalçalarımı onunkilere yaslarken kendimi ön kollarımın üzerinde tutuyorum. Aletim onun kaygan açıklığını buluyor ve ona karşı sallanıyor, dürtüyor ve yol verene kadar soruyor. İnce bir hava tıslaması ciğerlerini dolduruyor ve ben onu yarıp geçerken gözleri fal taşı gibi açılıyor. Yeşil ve altın çizgiler beynimi kızartıyor. İçime ulaşıyorlar. Zihnime. Ruhuma. İçinde tuttuğu sıcaklık yavaşça bana doğru kayıyor. Önce sikimi ısıtıyor ama hızla vücudumun geri kalanına yayılıyor.

Onun içinde telaşsızca hareket ediyorum. İlk kez onunla zaman geçiriyorum. Acelem yok. Zamanlayıcı yok.

Bu sefer bana bir limit vermedi.

Bütün gece benim.

Her itiş yavaş ve düşünölmüş, benim ve onun için zevkle dolup taşıyor. Altımda hareket ediyor, göğsünü dalgalandırıyor ve itişlerimle aynı anda kalçalarını kaldırıyor, onu doldurduğumda yumuşakça inliyor, geri çekildiğimde sızlanıyor.

Bu gece farklı. Daha güzel. Daha vahşi. Terbiyeli de. Çok, çok daha evcil. Daha önce hiç olmadığı kadar. Duvarları yıkıldı ve bunun bir rol olduğuna beni ikna edecek hiçbir şey ya da hiç kimse yok. O burada. Benimle birlikte. Benim olduğum yerde. Bunu o da istiyor. Bu benim ona yaptığım bir şey değil. Birlikte yaptığımız bir şey.

Dudaklarım onu buluyor. Yumuşak bir öpücük. Yastık gibi ten yastık gibi tene değiyor, dili ciddi bir şekilde benimkini bulmadan önce sadece alay ediyor ve tadına bakıyor. Kolları boynuma dolanıyor, beni daha da yakına çekiyor ve bu bile yeterince yakın olmadığında, ayak bilekleriyle belimi çevreliyor, onları arkamda birbirine kilitliyor ve beni istediği yerde tutuyor.

Hareketleri hızlanıyor, aceleci ve daha az koordineli hale geliyor. Yüzü bir kitabın sayfası çevrilir gibi değişiyor. Bir saniye yavaş, kolay bir kendinden geçme, bir saniye sonra cinsel ihtiyaç. Sikimi eline almak için aramıza uzanıyor. İhtiyacı olan erişimi ona sağlamak için aramızda yeterince boşluk açmak üzere kendimi ellerimin üzerine kaldırıyorum. Orgazma yaklaşırken yüzünün değişmesini mi yoksa elinin sikini boğmasını mı izleyeceğimi seçmek zorunda kalarak işkence çekiyorum. Karnı titriyor ve el hareketleri yavaşlıyor. Kıcı etrafımda çırpınıyor ve kendi orgazmım sıkıca sarılmış, ip gibi her tarafıma sarılmış, serbest kalmaya hazır, hayata patlamaya hazır olsa da, ondan çekiliyorum.

Gırtlaktan gelen iniltileri acı dolu nefesler takip ediyor. İlki benimki. Onunki ikinci sırada. Elimden geldiğince çabuk, bileğini yakalıyorum ve zonklayan ereksiyonundan uzaklaştırıyorum.

"Hayır!" diye feryat ediyor, başını yastığa geri atıyor. "Yaklaştım. Çok yakınım."

Ellerini başının iki yanına sıkıştırıyorum, bana karşı mücadele ederken onu sıkıca tutuyorum. "Biliyorum bebeğim. Biliyorum. Ama son olmasını istiyorum."

Tekrar çırpınıyor, daha da sertleşiyor, kalçalarını yataktan kaldırıp bana yaklaşmaya çalışıyor. Buna bayılıyorum. Çok seviyorum. Onu böyle görmek. Çaresiz ve azgın. Benim için çaresiz ve azgın. Hayatımda gördüğüm en güzel şey olabilir. Boynunu, sonra omzunun etini öpüyorum, bu gece nazik olduğumu unuttuğumda dişlerimle kazıyorum. Dilimin, sıkı ve şiş meme ucunun tomurcuğunu bulana kadar göğüs kafesinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Dilimin her hareketi

Ryan'dan sarsıntılı bir çırpınış. Yan tarafına öpücükler kondururken karnı titriyor. Yumuşak bir öpücük. Yumuşak bir öpücük. Neredeyse dişlerle biten sert bir öpücük. Yumuşak öpücüklerden nefesi kesiliyor ve sert öpücükleri uzun, ürpertici bir iç çekiş karşılıyor. Şaşkınlığım ve sonsuz memnuniyetimle, vücudunun bana doğru kıvrıldığını, her diş sıyrığında daha sert ve daha çaresiz olduğunu fark ediyorum.

"Seni işaretlememi ister misin bebeğim?" Ağız dolusu şehvetin içinden soruyorum. Başını geriye atıyor, kapüşonlu gözleri yavaşça beni süzüyor ve sonra iki kez başını sallıyor. "Nereyi istiyorsun? Burada mı?" Dudaklarım önce bir parmağını, sonra diğerini sıyrıyor. "Burası mı? Göster bana."

Elini karnına, göbeğine yakın bir yere koyuyor ve tam aradığı noktayı bulana kadar parmaklarını kendi teninin üzerinde kaydırıyor: göğüs kafesinin hemen altında, yan tarafında hassas bir yer.

O noktayı tırnaklarımla çizdiğim bir *X* şeklinde *işaretliyorum*.

Yumuşak bir öpücük. Uzun, açgözlü bir emme. Hafif bir nefes verme. Sonra dişler. Gıcırdayan ve aç, açgözlü dişler ipeksi teni sıkıca kavırıyor.

Çıkardığı ses uhrevi. Beni çok çok uzaklardan buluyor ve derinden delip geçiyor. Beynimde ve omurgamda duyuyorum.

Bu mükemmellik.

Dünyada doğru olan her şeyin müziğe dökülmüş hali.

Hiç bitmesini istemiyorum. İstemiyorum. Düşüncesine bile katlanamıyorum. Şu anda Ryan'dan başka biriyle olsaydım, bitmesine izin vermezdim. Böyle kalırdım, o bayılana kadar alay eder ve eziyet ederdim. Ama şimdi bunu yapamam. Yapamam çünkü bu o. Onun ihtiyacını kendiminki gibi hissediyorum. Sıcak ve her yerde. Her yerde. Her hücre sızlanıyor, soruyor, yalvarıyor. Her yerde ihtiyaç var.

Onu bırakıyorum ve hızla elimden kurtulup önce karnının üzerine, sonra da ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlanıyor. Sırtını inanılmaz derecede sertleştiriyor, bacaklarını açıyor ve bana güzel, yeni sikilmiş deliğini gösteriyor. Bana doğru sürtünüyor, kadifemsi sıcak tenini ağrıyan ereksiyonuma sürtüyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, ama sağlam duruyorum.

Bütün gece.

Bütün gece

benim. Bütün gece

bizim.

Sonra bana dönüp bakıyor, siyah saçları gözlerine dökülüyor ve "Lütfen Miller" diyor. Sesi boğuk. Katmanları ve katmanları sıyrıldı. Tüm saçmalıkları yerde yatıyor, dağılmış giysilerimiz gibi atılmış. "Lütfen Miller. Bana yıldızları göster."

Görünüşe göre, bütün gece bekleyemeyiz. Sahip olduğumuz tek şey şimdi.

İçine sertçe girip onu tamamen doldurdum. Benim çılgılığım da onunki kadar çığ ve hayvani. Onu her becerdiğimde irkilerek ve inleyerek ileri atılıyor ama benim onu becerdiğim kadar sert bir şekilde beni beceriyor.

"Başlığı tut." Bu bir uyarı. Bir kehanet. Kaybolduğuma dair bir uyarı. "Sıkı tutun bebeğim. Buna ihtiyacın olacak."

Kollarını iki yana açıp yatak başlığını iki eliyle kavrayıp, şükreden bir adam gibi ona tutunurken kasları ve kalçaları esniyor. Parmaklarım kalçalarına giriyor, tenini çimdikliyor, bu duygudan memnun ama tatmin olmamış bir şekilde. İyi hissettiriyor, ama esas olarak daha fazlasını hissettiriyor. Her şey daha fazlası gibi geliyor. Sikimi içine sokuyorum.

Şu anın yeterli olduğu ortaya çıktı. Şimdi her şey. İhtiyacım olan tek şey şimdi.

Dünya pekmez gibi. Akıcı ve sıcak. Terli ve ağır. Tatlı, yapışkan sıvının büyük kıvrımları üzerime serildi.

Hayır. Hayır, bu Ryan olabilir.

Hayır, bu Ryan olabilir.

Bir kolunu ve vücudunun büyük bir kısmını üzerime atmış, yüzü boynuma gömülmüş. Arada bir dili dışarı çıkıyor ve tenimin tadına bakıyor. Yumuşak küçük sesler çıkarıyor. Onları serbest bırakan nefesin kaprisine bağlı olarak küçük mırıltılar veya homurtular.

Onun içinde eriyorum. Ya da onun benim içimde erimesine izin veriyorum. Hangisi olduğunu anlayamıyorum.

Konuştuğumun belli belirsiz farkındayım. Ona sorular soruyorum ve uyku bir "Mm" ile cevap verdiğinde, ona başka bir soru soruyorum ya da kendi soruma cevap veriyorum. Vücudu ve nelerden hoşlandığımı hakkında daireler çizerek konuştum. Ne kadar kaba olduğuna ve bunun bana ne yaptığına değindim. Sanırım kaba davrandığımda beni ne kadar tahrik ettiğiyile ilgili bir şeyler söylemiş olabilirim ama bundan emin değilim. Ona hiç kimseyi onu istediğim gibi istemediğimi söylediğimi biliyorum. Bunu ona defalarca söyledim.

"Homoromantik," diyorum birkaç kez. Üzerinde düşünerek, kelimenin ağzımda yarattığı hissin tadını çıkararak. "Sanırım ben homoromantikim. Sanırım sadece erkeklere aşık oluyorum." Onu daha yakına çekiyorum ve öyle sıkı sarılıyorum ki göğüs kafesinin ayarlandığını duyuyorum. İçimde biraz daha eriyor. Biraz daha derine. "Hayır, çizik

Bu. Ben *Ryromantik*'im. Ben buyum. Öyle olmalıyım çünkü başka hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Hiç-"

Eli ağzıma yapışıyor, beni acımasızca susturuyor, söylediğim kelimeleri onun gerçekliğine dönüşme şansı bulamadan boğuyor.

"Öyle söyleme," diyor.

Bir kitap kapandı. Sayfaların kapanırken çıkardığı sarsıcı ses içimde bir sarsıntı yaratıyor. Bir bölüm sona erdi. Bir büyü bozuldu. Saatlerdir Ryan'ın gözlerinin sonsuz dalgaları arasında suda yüzüyordum. Şimdi kendimi dizlerimin üzerinde buluyorum. Tükenmiş. Soğuk ve şaşkın.

Önce bacaklarını, sonra da kollarını çözerek kendini benden kurtarıyor.

"Gitmeliyim," diye mırıldanıyor banyoya doğru yürürken. "Bir içkiye ihtiyacım var. duş."

İlk defa, reddedilmeyi sevmiyorum. Benim için hiçbir şey yapmıyor. Sıcaklık yok, heyecan yok. Sadece bir yırtık. Gözlerimi yaşartan bir gözyaşı.

"Zamanını boşa harcıyorsun," diye sesleniyorum arkasından. "Böyle bir geceyi üzerinden atamazsın Ryan."

Ryan

Erkek Arkadaş Deneyimi olarak adlandırılan dünya çapındaki zihin bulandırıcı olaydan bu yana birkaç hafta geçti. Tamamen iyileştiğimi söylemek isterdim ve bazı açılardan iyileştim de. O zamandan beri Miller'ın beni sadece iki kez becermesine izin verdim ve ikisinde de hiç konuşmadan masanın üzerinde domaldım. Tam ücretini ödemesini ve beni becermeden önce parayı göstermesini istedim. Güzel ve profesyonelce. Net sınırlar falan.

Başka şekillerde, oldukça kötü bir şekilde kaydım. Ne zaman isterse beni becermesine izin veriyordum. İlk seferinde evet dediğimden beri, hayır demek için bir neden düşünmek zor. Her gün bir noktada kütüphaneye geliyor ve bu yeterince kötü değilse, sabah kahvemi de bir sakso ile almaya başladım.

Sikim hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Zihnim açık. Odaklanmam keskin.

Yarın hala bir istatistik finalim var, ama buna hazırım, bu yüzden kendimi erken bir gece ve biraz akılsız kaydırma ile ödüllendiriyorum. Finallerimin geri kalanının iyi geçtiğine eminim. Bunu hissedebiliyorum. Bu da bir şey ifade ediyor çünkü ben genellikle finaller konusunda panikleyen insanlardan biriyim. Her zaman her şeyden kaldığımdan kesinlikle emin olurum ama her zaman iyi notlar alırım.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Miller o sinir bozucu şarkı söyleme tarzıyla. Dizüstü bilgisayarımı biraz fazla hızlı kapatıyorum. Bu onun dikkatini çekiyor. Kaşları havaya kalktı. "Daha fazla *araştırma mı?*"

Yanıma gelip yatağıma zıplıyor ve dizlerinin üzerine çökerek dizüstü bilgisayarımı elimden almaya çalışıyor.

"Önemli bir şey değil, tamam mı? Önemli bir şey değil."

Çok aptalca. Yani, evet, bir süredir iyi para kazanıyorum, ama yine de böyle bir şeyi karşılayabilmemin hiçbir yolu yok. Düşünmesi eğlenceli ama Miller'ın işimi bilmesi isteyeceğim son şey. Dizüstü bilgisayarımı iki elimle tutuyorum ve o da kendi isteğimle bırakmayacağımı anlayınca eğilip dilini kulak mememde gezdiriyor. Dizüstü bilgisayarını onun ellerine bırakıyorum.

Açıyor ve şifremi giriyor. Nereden bildiğini sorma.

Ve kesinlikle neden değiştirmediyimi de sorma.

"Arabalar?" Aptalca mutlu görünüyor, gerçi tecrübelerime dayanarak ekranda porno olsaydı daha da mutlu görüneceğini biliyorum. "Yeni bir araba almayı mı planlıyorsun? Çünkü bir adam tanıyorum. Sana ayarlayabilirim."

"Evet, teşekkürler Miller, ama sanırım senin adamın çalıştığı bütçe benimkinden çok ama çok farklı." Konuyu değiştirmeye hevesliyim, çünkü en son Miller'ın yanında bir şeye paramın yetmediğinden bahsettiğimde, kendimi yerde havlumlara çırılçıplak bulmuştum ve bakın nasıl sonuçlandı. "İş hukuku finaline hazır mısınız?"

"Hayır, biraz bile değil. Bu dönem iş hukuku benden biraz uzaklaştı."

Kendi itirafına göre, diğer üç dersi de ondan uzaklaşmış.

"Peki," diyorum, ses tonumu yumuşatmaya çalışarak, "sınıfta kalırsan ne olacağını düşünüyorsun?"

Bana deliymişim gibi bakıyor ve babasından bahsederken hep yaptığı o ürkütücü sesi çıkarıyor. "Ama Ryan, MacAvoy'lar başarısız *olmaz*."

"Ama ya kalırsan?"

Kapa çeneni. Sadece soruyorum. Umurumda değil.

Bana sahte randevumuzdaki gibi bakıyor. Çıplak ve emin değil. Hiçbir şey saklamıyor. İri bir omuz inip kalkıyor. Göz teması hiç kesilmiyor.

"Bilmiyorum," diyor usulca.

"Başka bir şey yapabilirsin, biliyorsun. Burada harika bir mimarlık programı var, ya da iç tasarım, ya da..."

"Bilmiyorum. Belki." Ağırlığını yatağın üzerinde kaydırıyor, vücutlarımızın yanları birbirine temas ediyor. "Söylediklerim hakkında düşündün mü?"

"Hayır."

"Hadi ama Ry. En azından gel ve benimle burayı gör. Harika bir yer. Bayılacaksın. Ferah ve aydınlık. Cidden, o kadar büyük ki orada olduğumu unutacaksın."

"Gerçekçi ol. İmkânı yok. Orası bütçemi o kadar aşıyor ki şaka gibi. Bunu karşılayabilmemin mümkün olmadığını çok iyi biliyorsun."

"Mm-hmm." Gözleri titriyor ve kararıyor. "Ve sen de kirayı kışınla ödeyebileceğini çok iyi biliyorsun."

Başımı ellerimin arasına alıp uzun, sakın bir nefes alıyorum. Yataklarla, onları yapmakla ve içinde yatmakla ilgili sözler aklıma geliyor hemen. Onları bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Bunu daha kaç kez yapmamız gerekiyor Miller? Sana söyledim, bu şey... oyun ya da her ne diyorsan, bitti." *Ama yine de yarınki finalden önce kafayı bulmak istiyorum. Ne? Büyütülecek bir şey değil. Kafamı boşaltıyor, tamam mı? Odaklanmama yardımcı oluyor!* "Yani, dönem biter bitmez bu iş bitecek. Biter."

"Nasıl geçti?" Miller odamıza girer girmez sordum. Kendinden memnun görünüyor. Her zaman kendinden memnun görünür, yani demek istediğim her zamankinden daha memnun görünüyor.

"Tamamen bombaladım."

"Ne?" Sesim titriyor ve düzeltmek için boğazımı temizliyorum.

"Evet, çakıldım ve yandım, bebeğim."

"Belki de iyiydi. Belki de berbat olduğunu düşündüğün ama iyi yaptığın zamanlardan biridir?"

"Hayır. Tamamen başarısız oldum. O kadar başarısız oldum ki bana tekrar teklif etmeleri mümkün değil."

Siktir git! Anında sıkmaya başlayan yumruğuma söylüyorum.

Kendi kaygılarımın olması yeterince kötü zaten. Miller'ın adına kaygı duymaya başlamayı göze almamın imkanı yok. Bunu yapamam. Zamanım yok. Ya da isteğim.

Miller'ın yüzünde garip bir şeyler var. Her zamanki gibi mutlu ve kendini beğenmiş görünüyor ama orada da yeni bir şey var. Rahatsız edici bir huzur.

"Bekle. *Bilerek* mi başarısız

oldun?" "Birazcık, evet."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sanırım söylediğin şeyi düşünüyordum. Farklı bir diploma ya da başka bir şey almayı."

"Umarım baban senin bu küçük sekizliğini ödemekten mutlu olur. Umarım normal bir ebeveynin yapacağı gibi sana bir iş buldurup boşa harcadığın parayı geri ödetmez. Farkında olmayabilirsiniz ama herkes iyi parayı çöpe atma konusunda mizah anlayışına sahip değildir. Bazı insanlar bunu komik bulmaz."

Omuzlarını kulaklarına kadar çekiyor ve tüm yüzü öyle büyük, aptal bir gülümsemeye dönüşüyor ki, bir an için aklım başımdan gidiyor.

"Ah..." Alt dudağı hafifçe dışarı çıkıyor. "Teşekkürler bebeğim." Bu beni kendime getirdi. "Ne için teşekkürler?"

"Önemsediğin için teşekkürler."

Bu konuya hiç girmeyeceğim bile. Hayır. Elimi bile sürmem. "Gitmeye hazır mısın?"

Telefonunu ve anahtarlarını cebine sokuyor, mükemmel dişleri parlıyor, "Evet, hadi yapalım şunu."

"Sen-"

Çok yakındı ama kendimi orada durdurmayı başardım. Miller'ın bere takıp takmaması beni ilgilendirmez. Kesinlikle ilgilendirmez. Kelimenin tam anlamıyla benimle hiçbir ilgisi yok.

The Pardon'a vardığımızda saat daha erkendi ama mekan tıklım tıklımdı. İçeri girer girmez bizi yüksek sesli uğultular ve gırtlaktan gelen çığlıklar karşılıyor. Bir bakışta müşterilerin en az yarısının bu gece kendilerini kötü kararlar almaya adanmış olduğunu söyleyebilirim. Gündemde sayısız "aptalca bir şey" örneği var.

Bev memnun olurdu.

Miller kapıyı benim için açık tutuyor ve ben eşikten geçerken, insanların, gözlerin ve gürültünün saldırısı beni tereddüt ettiriyor. Kolu hemen boynuma dolanıyor ve nefesi kulağımda geziniyor.

"Aynı şey," diye fısıldıyor.

"Neyin aynı?"

"Her zamanki gibi." Sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi yavaşça açıklıyor. "Sen benimleyken kötü bir şey olmaz."

Benim hakkımda bunları bilmesinden nefret ediyorum. Kesinlikle nefret ediyorum. Ve daha da kötüsü, bunu söylediği anda tüm vücudumun gevşemesi.

"Mac. A. Way!" diye bağırıyor

Trip. "Har. A. Voy!" diye

cevap veriyor Dean.

Bu komik değil. Aptalca.

Miller ise bunun mizahın en yüksek şekli olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Kıçıyla gülüyor ve Trip ile Dean'e sanki üstün zekâya sahiplermiş gibi bakıyor.

Artık alıştığımız turumuzu atıyor, insanları selamlıyor ve bize bedava içki vermelerine izin veriyoruz.

şansıma. Görünüşe göre tüm hokey takımı bu gece dışarıda ve çok neşeliler. Testosteron kova ile etrafa saçılıyor. Miller, gördüğüm en kötü şeylere rakip olacak bir dizi sırt tokadı ve göğüs çarpmasına sürüklendi.

Antropolojik olarak konuşursak, bu gösteri kesinlikle ilgi çekici. Bu konuda bir tez yazılabilir, orası kesin. Her şey burada ve bu sefer organize edilmiş: gagalama sırası, rütbe, roller. O kadar üzücü ki nereye bakacağımı bilemiyorum. Takımdaki her adam iri yarı ve sert ve kaptanları için savaşmaya hazır olarak doğmuşlar. Biri hariç hepsi.

O farklı. İ çemberin içinde ama aynı zamanda dışında. Korkunç bir ruh halinin karanlık gölgesiyle çevrili. Saçları da koyu, gözleri siyah ve yüzünün büyük bir kısmı kalın bir kirli sakalla kaplı. Üst dudağında hafifçe merkezden uzak bir yara izi var. Kötü iyileşmiş derin bir yara. Yüzündeki kılları kesiyor ve yüzüne beklenmedik bir kırılğanlık katıyor. Onunla ilgili kırılğan olan tek şey bu. İnanın bana, yle. Geri kalanı kaya gibi. Bir sütün. Etrafındaki her şeyi donduran katı bir buz kütlesi.

Kendimi korumak için gruptan geri çekiliyorum ama Miller beni kendine çekiyor ve en sevdiği oyuncağını gösterip anlatırken olduğu gibi aptal aptal bana bakıyor. Ekibin geri kalanı, kim olduğum umurlarındaymış ve yarın geldiğinde adımı hatırlayacaklarmış gibi davranarak oldukça iyi bir performans sergiliyor. Katı buz kütlesi kayda değer bir istisna.

"Kıçına ne girdi?" Duyulmadığımızdan yüzde yüz elli emin olduğumda soruyorum.

"Decker mı? Hayır, o iyi. Göründüğü kadar kötü değil." Kaşlarımı kaldırıabildiğim kadar kaldırıyorum ve sessiz ama güçlü bir karşı çıkışla gözlerimi açıyorum. "Kötü değil. O iyi." Sesini büyük ölçüde alaltıyor. "Bizim takım için oynuyor." Bir araya getirmekte zorlandığım belli olunca ekliyor: "O da bizim gibi Ry. Sik seviyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" İdeal olduğunu düşündüğümden çok daha sert bir şekilde soruyorum.

"Neden?" Miller kendinden geçmiş bir adam gibi gülümsüyor. "Kıskandın mı?"

"Kesinlikle hayır." Bu çok saçma bir suçlama. Bu konuyu açmamalıydım ve sanırım açıklığa kavuşturulması gerekiyor. "Gaydar'ım üzerinde çalışmalıyım, demek istediğim bu. Bir titreşim bile almadım. Bir titreşim bile."

"Hayır, almadın Ryan," diye yanıtlıyor Miller, coşkulu gülümsemesi aynadan silinen buhar gibi siliniyor. "Zaten yaşayacağın tek gey seksi yapıyorsun, neden bir gey radarına ihtiyacın olsun ki?"

Yüksek sesle iç çekiyorum ve elimin tersini alnıma sertçe vuruyorum, ani ve beklenmedik bir gülme dürtüsüyle savaşıyorum. Bunu yapmamayı başarıyorum. Bunun yerine Miller'la tartışmak için zaman ayırmaya değip değmeyeceğini düşünmeye başlıyorum. Akademik yıl sona erdi. Ben yarın ayrılıyorum ve o da gelecek yıl yurttan ayrılıp pahalı dairesine taşınacak. Konu ona gelince zaten zamanımın çoğunu her türden yersiz uğraşla harcadım. Bunların hiçbiri onu geliştirmek için bir işe yaramadı. İyi enerjiyi kötüye harcamak israf gibi görünüyor. Onun yerine, arkadaşlarıyla oturacak bir yer bulmak için arkasından gidiyorum.

"Oh, Ryan. Lori dün gitti. Seni kaçırdığı için çok üzülecek," diye mırıldanıyor Sienna.

Miller hafif kudurmuş bir tavırla dişlerini gösteriyor. Yanılmıyorsam, Sienna'nın gözlerinde memnuniyete benzeyen bir şey parlıyor.

Sienna'yla tanıştıgımda ondan hoşlandığımı sanmıyordum. Kibirli ve kendini beğenmiş biri olduğunu düşünmüştüm ama onun hakkında yanılmış olabilirim. Bana karşı büyüyor, öyle diyelim.

Bir süre sonra Miller içki almak için bara yöneliyor, ben de peşine takılıyorum çünkü kolu ameliyatla boynuma takılmış gibi görünüyor ve tıp dışı bir profesyonel olarak onu çıkarmanın güvenli bir yolunu bilmiyorum.

Her zamanki gibi, servis için bekleme süresi uzun ve bara bakan adamın içki doldurma konusunda *bir onlara, bir bana* yaklaşımını benimsemiş birinin kusursuz görünümüne sahip olmasıyla daha da kötüleşiyor.

Beklemek beni huzursuz ediyor. Bu kabalık.

Ödeme yapan müşterileri bu şekilde bekletmek kabalıktır. Özellikle de bu müşterilerden biri yeni duş almış Miller MacAvoy'a sarınmışsa. Özellikle de aynı Miller MacAvoy eğilip kulağıma o kadar yakın konuşuyor ki nefesini ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyorum.

Pardon'un içi karanlık ve gürültülü ama yine de Miller'ın ağzından çıkan her heceyi seçebiliyorum. Kelime artık o kadar tanıdık ki, dudaklarının ilk harfi oluşturmak için büzüldüğünü gördüğüm anda sikim dikkat kesiliyor.

"Tuvalet mi?"

Gözlerim onu başka kimsenin duymadığından emin olmak için sağa sola dalıyor. "Sikeyim hayır!" Tıslıyorum.

Tanrım, evet, diyor aletim.

Miller beni bırakıyor ve tamamen bana doğru dönüyor, göğsü açık, kolları iki yanında. Yüzü de açık. Gözlerimin içine bakıyor ve beynimin tamamen farklı bir bölümüne açılan bir kapıya erişiyor. Talamus, eğer uyarılmamdaki ani artış bir şey ifade ediyorsa. "Senin için diz çökeceğim, Ry. Memnuniyetle. Bana verdiğin her şeyi yutacağım. Bir damlasını bile ziyan etmeyeceğim."

Eylemin mekaniğini hatırlamak biraz çaba gerektiriyor ama başımı hafifçe sallamayı başarıyorum.

"Hayır mı?" Hiç istifini bozmadan gülümsüyor. "O zaman şuna ne dersin? Sikimi yalayacaksın ve gırtlığına boşaldığımda, sen" -bana bir uyarı parmağı kaldırıyor ama cehennemden fırlamış bir gülümsemeyle etkisini azaltıyor- "bu kısım önemli Ry, o yüzden dikkatini ver." Utancımdan kendimi aptalca başımı sallarken buluyorum. "Boğazından aşağı boşaldığımda, yükümü yutacaksın ve bana bakıp '*Teşekkür ederim bebeğim*' diyeceksin."

"Hayır," diye ciyaklayarak başımı hızla iki yana sallıyorum.

Evet, lütfen, diye inliyor aletim.

İçkimi gelir gelmez bardan kaptığım gibi yudumluyorum. Bunu yaparken, buzlu iksirin beni ayıltması için sessiz bir dua ediyorum, insanları ayıltmanın hızla alkol tüketmenin yaygın bir yan etkisi olmadığını çok iyi bilmeme rağmen.

Miller bara dönüyor, böylece yan yana duruyoruz. Tehdidin geçtiğini düşündüğümde rahat bir nefes alıyorum ama bu yanlış alarmmış. Tehdit hâlâ canlı. Büyük ve iş başında. Miller'ın vücudu benimkine bir santimden daha yakın. Dokunmuyoruz ama bu durumu daha da kötüleştiriyor. Aramızdaki boşluk alev aldı. Tenim ona dokunamamaktan dolayı yanıyor ve titriyor. Boş kutumu yere bırakıp kendime bir içki daha söylüyorum.

"Susadın mı?" diye soruyor Miller, yüzünü sahte bir masumiyetin güzel bir resmi haline getirerek.

Bir sonraki içkim geldiğinde ve grubumuza geri dönmenin yolunu bulduğumuzda, koltuklarımız alınmıştı. Miller'ın içkisini alan adam

Koltuk onun yaklaştığını görüyor, ayağa kalkıyor ve yoldan çekiliyor.

Miller benim koltuğumdaki adamı sıkıştırıyor, omzuna dostça görünen ama öyle olmayan bir sıkma hareketi yapıyor.

"Çekil," diyor.

Adam iri yarı ve belli ki sarhoş. Miller'dan rahatsız olmuş ve belli ki tüm silindirleri ateşlemiyor. Yaşlı ve bu tür durumları okumakta son derece usta bir şey alarmı çalıyor. Yumruk göğsüme uzanıyor ve sıkmaya başlıyor.

"Nasıl olur?" diye bağırıyor sarhoş adam.

"Çünkü orası Ryan'ın koltuğu," diyor Miller basitçe.

"Evet, dostum..." diyor Trip, ayağa kalkarak. "...orası

Ryan'ın koltuğu," diye yineliyor Dean, o da ayağa kalkarak.

İyi şeyler ve kötü şeyler çarpışır. Eski şeyler ve yeni şeyler. Korku, umut, dehşet ve heyecan. Birbirlerine çarpıyorlar ve göğsümde patlıyorlar. Trip sırtıma ağır bir el indiriyor. Onay damgası gibi inen sert bir tokat.

Aptalca olduğunu biliyorum. İnanın bana, dünyadaki hiç kimse bunun benden daha aptalca olduğunu düşünemez. Bu duruma dahil olan herkesi yargılıyorum. En çok da kendimi.

Yine de. Oldukça iyi hissettiriyor.

Sonsuz şaşkınlığıma rağmen, iri yarı sarhoş adam ayağa fırlıyor, benden özür diliyor ve sendeleyerek uzaklaşıyor. Onun yerine geçtim ve şok içinde oturdum. Şoktan da öte, gerçekten. İnsanları çıldırmış aptallar gibi ışıldatan şey her neyse onun içinde oturuyorum.

Alkol. Belli ki öyle. Alkol insanları aptallaştırıyor. Diyetimden tamamen çıkarmalıyım.

Gelecek dönemden itibaren, tam olarak bunu yapacağım.

Şu anda, boş zamanlarımda biramı yudumlayacağım ve Miller'ın dizinin benimkini sıyırdığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışacağım. Ve bundan da öte, dokunduğumuz yerde kot pantolonumda bir delik açıyormuş gibi hissettirdiği gerçeğini görmezden geleceğim.

Görmezden gelemeyeceğim şey ise beklediğini bildiğim gerçeği. Beni izliyor ve bekliyor. Bunu hissedebiliyorum. Vücudumun bir yanından sıcak, yapışkan bir damla akıyor ve sonunda ona en hafif yan bakışımı atana kadar içimi cız ettiriyor.

Saldırıyor.

"Sertleşmişsin," diyor ve sözlerini kucağımı işaret eden bir bakışla nokt alıyor.

"Yorgunum."

"Buna böyle mi diyorlar, ha?" Kelimelerin dilinden yavaşça dökülmesine izin veriyor ve başını geriye doğru eğerek Adem elmasının boynunun sütununda aşağı yukarı yaptığı yavaş yolculuğu bana gösteriyor.

Onu bekletme sırası bende. Emily kısa siyah saçlı, kollarında suluboya kuş ve çiçek dövmeleri olan bir kızla gelene kadar onu bekletiyorum. Bu Cat, Emily'nin tansiyonu üzerinde korkunç etkileri olan tanıdık-karşılıklı arkadaş.

Em'in yüzü pembeleşmiş ve her zamanki halinin daha dağınık bir versiyonu. O ve Cat kendilerini, ikisinin de diğerinin ne hissettiğine dair hiçbir fikrinin olmadığı garip bir durumun içinde bulmayı başarmışlardır.

"İşler nasıl gidiyor?" Ağzımın kenarıyla ona soruyorum.

"Bilmiyorum."

"En azından flört mü ediyorsunuz yoksa sadece arkadaş mısınız, biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok." Gözleri irileşiyor ve Cat'in duyamayacağı kadar hızlı konuşuyor. "Ne yaptığımı bilmiyorum Ryan. Yani, hiç bilmiyorum ama her zamankinden daha kötüyüm. Aslında şu anda her zamankinden daha kötüyüm. Kadınlar çok güzel. Flört ettiklerini ya da sadece arkadaşça davrandıklarını nasıl anlayabilirsin ki? Nasıl?"

"Keşke yardım edebilseydim ama kadınlar konusunda uzman değilim."

"Biliyorum dostum. Biliyorum." İç geçiriyor ve sempatik bir şekilde omzumu okşuyor.

Miller yanımda sertleşiyor, boynu keskin bir şekilde geriliyor. Emily'ye dik dik bakıyor ve sonra odayı tarıyor. Gözleri Cat'e takılır takılmaz ona el sallıyor. "Sen Cat'sin, değil mi?" diye soruyor.

"Evet." Sesi beklediğimden biraz daha kalın: şaşırtıcı ve çok çekici olan zengin, boğuk bir tını.

Miller kendini tanıtıyor, havadan sudan konuşuyor ve aralarında bağlantılar kuruyor. Onunla konuşma şeklinden bunun sıradan bir sohbet olmadığını anlayabiliyorum. Onu bundan daha iyi tanıyorum. Bir şey arıyor. Kullanacak bir şey. Kız sanat öğrencisi olduğunu söylediğinde bunu buluyor.

"Sanatla ilgileniyorsan ne yapmalısın biliyor musun?" Sanki bu fikir aklına yeni gelmiş gibi söylüyor. Cat'in Emily için tam olarak kim olduğunu bildiğini ve tüm konuşmayı tasarladığını hemen fark ediyorum. "Em'in eserlerine bakmalısın. Harika bir koleksiyonu var. Odası bir galeri gibi."

Emily'nin boynu renklendi ve "Ben, şey..." dedi.

"Bu harika olurdu," diye yanıtlıyor Cat çabucak. Em'in boynundaki renk yüzüne doğru yayılıyor. "Yani, sanırım olurdu, ama muhtemelen odanı çoktan toplamışsındır."

"Toplamadım. Dün başlayacaktım ama başlamak için kendimi gaza getirirken dört fincan kahve içtim ve sonra çok ama çok titredim, o yüzden..."

"Tanrım, Em," diyor Miller. "Yarın gitmiyor musun? Bütün bunları bu gece tek başına toplamaya çalışmak tam bir kabus olacak."

"Biliyorum. Ugh. Muhtemelen burada olmamalıydım bile. Bir an önce gitmeliyim."

"İstersen toplanmana yardım edebilirim..." Cat bir elini cebine sokuyor, sıradan görünmesi gereken bir hareket ama oldukça hevesli görünüyor.

Miller ellerini birbirine vuruyor. "Harika!" Muzaffer bir edayla bana bakıyor. "Ne kadar harika değil mi?"

Elini fazla oynadığını anlaması için kaburgalarına hafifçe dirsek atıyorum ama sevincini azaltamıyorum. Cat ve Em gittikten sonra içkimi bitirmek için acele etmiyorum. Bu duygudan zevk alıyorum çünkü Miller'ın sabırsızca yanımda kaynadığını hissedebiliyorum. Bu hoşuma gidiyor. Onu bekletmek hoşuma gidiyor. Beni istediğini bilmek hoşuma gidiyor. Onu çıldırtmak hoşuma gidiyor. Bu beni tahrik ediyor, cesur hissettiriyor. Beni de çıldırtıyor. Kendimi yüksek hissettiriyor.

Kutum boşaldıktan sonra bile onu biraz daha bekletiyorum. Ondan yayılan sıcaklık, benimkine bastırıldığı dizinden iliklerime sızarak ateş seviyesine ulaşana kadar hareket etmiyorum. Beni enfekte ediyor, ateşimi yükseltiyor ve sayıklamama neden oluyor.

Temiz hava bana çarptığı anda kendimi kaybediyorum. Mantık, kontrol, bunca zamandır beni geride tutan her neyse yok oluyor. Hiç direnmeden beni gölgelerin içine çekmesine izin veriyorum. Dudaklarımız buluştuğunda, biranın ve kötü kararların tadını alıyorum ve lanet olsun, tatları çok güzel. Hava almak için ayağa kalktığımda, öpüşmeyi başlatanın o mu yoksa ben mi olduğumu anlayamıyorum. Sert ve nefes nefese, bana sürtünüyor, inliyor ve beni o kadar sıkı tutuyor ki nasıl nefes alacağımı hatırlayamıyorum.

"Ne istersen Ryan." "Ha?"

"Ne istersen, senindir."

Başım dönüyor. Gece gökyüzü Miller'ın etrafında yavaşça dönüyor, açık ve koyu renklerden oluşan bir telaş içinde püskürüyor. İçkiden olduğunu söylemeyi çok isterdim. Keşke

Yapabilirdim, ama bütün gece sadece üç bira içtim. Miller son iki turda beni sodayla değiştirdi. Eğer bu kadar azgın olmasaydım, bu beni çok kızdırırdı. Her şey olduğu gibi, oldukça farklı tepki verdim. Sinirlenmek yerine kendimi garip hissettim, tam olarak ilgilenilmiş değil ama mide bulandırıcı bir şekilde buna benzer bir şey.

Bunu anlamlandırmak zor.

Eve dönüş yolunun çoğunda konuşmadım. Miller durmadan konuşuyor. Ben hiçbir şeyi takip etmiyorum. Daha önce söylediği sözler kulaklarımda cınlıyor: *ne istersen, ne istersen, ne istersen*.

Eve yürümek asırlar sürüyor. On dakika, daha çok bir saat gibi. Kendimizi karanlığın içinde bulduğumuz her an Miller'ın eli benimkine uzanıyor. Parmakları benimkilere dolanıyor ve sertçe sıkıyor. Benimkiler de sıkıyor.

Odamızın kapısını açmak için uzanırken arkamda duruyor, siki ve kemer tokası kışıma batıyor. Yüzüm düz ahşap bir yüzeye dönük, ucuz sarı ahşabın damarları benimle alay ediyor. Yolumda duruyordu. Bulunduğum yerle olmak istediğim yer arasında zayıf bir bariyer.

"Söyle." Dudakları boynumda geziniyor ve tekrar aşağı iniyor. "Her ne istiyorsan.

Söyle Ry, ben de sana vereyim. Ne istersen. Ne istersen."

Kapı arkamızdan kapanıyor. Kilit bir dizi yumuşak, kaygan tıkırtıyla kapanıyor, her biri bir öncekinden daha kesin. Odamız karanlık ama perdeler açık. Pencereden içeri süzülen loş bir ışık parçası yatağımı halojen mavisine boyuyor.

"*Herhangi bir şey.*" Miller'ın sesi karanlıkta beni buluyor, göğsümün içine giriyor ve kendini koruma ve mantıklı düşünme gibi faydalı şeylerin düğmesini açıyor. "Tek yapman gereken söylemek."

Dudaklarımın ve dilimin hareket ettiğinin farkındayım, ancak söylemeyi planladığım şeyden uzak hissediyorum. Daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim. Bilinçli olarak hiç düşünmedim bile. Bunu hayal bile edemezdim. Bırakın dudaklarımdan çıkmasını, aklımdan bile böyle aptalca bir şeyin geçmesine asla izin vermezdim.

Eski ben yani. Eski ben buna izin vermezdi. Yeni ben mi?

Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bu adam kontrolden çıkmış. Miller yine "Söyle" diyor.

Bu bir siren. Yavaş bir şarkı. Çağrıya cevap veriyorum. "Zorla beni."

Bu benim sesim. Onu tanıyorum. İyi tanıyorum, yani tabii ki tanıyorum. Onlar benim de kelimelerim, ama onları tanımadığıma eminim. Kanım

buza dönüşüyor. Önce üşüyorum, sonra ısınıyorum. Ağzım dehşet ve şok içinde açılıp kapanıyor. Bunu söyleyen ben olduğuma göre bu kadar şaşırmamalıydım. En azından bir seviyede bunu bekliyor olmalıydım. Ama öyle. Şoktan altıma sıçtım.

Tanrı'ya şükür karanlık çünkü tepeden tırnağa kızarıyorum. Kıpırmızı oldum. Pancar kırmızısı. Kırmızıdan daha kırmızı. Yüzüm, boynum ve hatta göğsüm yanıyor. O kadar kızarmışım ki üst dudagımda ter boncukları oluşuyor ve gözlerim sulanmaya başlıyor. Ağzımı hareket ettirmek, söylediklerimi geri almak istiyorum ama aşağılanmanın ağırlığı çok ağır. Eziyor, zihnimi yavaşlatıyor ve kelimelerimi boğuyor.

Miller bir adım bile atlamıyor. Kaşlarını kaldırmıyor. Alaycı bir sırıtış yok. Tereddüt yok. İstedğim şeyin, bir insanoğlunun bir şeyler isteme tarihinde isteyebileceği en aptalca, en utanç verici şey olduğuna dair hiçbir ipucu yok.

Bir kedi gibi hareket ediyor. Emin, hızlı ve evet, biraz da gaddar. Beni kabaca duvara doğru itti. Sırtım arkamdaki duvara sertçe çarptı. Göğsümde bir el var, avuç içi açık ve düz. Diğeri boğazıma sarılmıştı. Kalbim ne yapacağını biliyor. Yarışmaya başlıyor.

Karanlıkta metal kıvılcımlar. Hızlı bir parıltıyı alçak bir alay izliyor. Miller'ın sesi pürüzsüzden cızırtılıya dönüşüyor. Çenesini kaldırdı ve bana baktı.

"Öğle yemeği param nerede, serseri?"

"Gguuk, uh..." Geçmiş ve şimdiki zaman zihnimde oyunlar oynarken ona karşı mücadele ediyorum. Histerik kahkahalar ve saf, filtersiz panik damarlarımda sıcak bir şekilde akıyor, birleşiyor ve pıhtılaşıyor, daha önce hiç hissetmediğim bir şeye dönüşüyor. Yumruk sıkılıyor ve bırakılıyor. Sıkıyor ve bırakıyor. Her şey o kadar hızlı oluyor ki sanki sarsılmışım, boynumdan tutulmuşum ve beynimi sarsacak kadar güçlü bir şekilde sarsılmışım gibi hissediyorum.

Gerçeklik kaygan bir kavrama dönüşüyor. Bir kavram. Somut bir şeyden ziyade bir teori.

Boğazımdaki el sıkışılıyor ve bir yabancının buz gibi gözlerine bakıyorum. Saçları ay ışığının mükemmelliğinde. Platin dalgalar yüzünü sarmış ve hiçbir sebep yokken orada duruyor. Yüz hatları sert ve anlayışsız, kusursuz mermere kabaca vurulmuş bir keski gibi.

Daha önce hiç tanışmadığım birine benziyor. Çok iyi hatırladığım birine.

"Param nerede?"

"BEN-BEN-" Gözleri titriyor ve bana neredeyse belli belirsiz bir baş selamı veriyor. Ufacık bir şey ama onu değiştiriyor. Tanıdığım birini görüyorum. İmkânsız ve güzel birini. İnanılmaz güzel. O kadar inatçı biri ki, derimin altına ve zihnime zorla girmiş. Arkamı kolladığına beni inandırmayı başaracak kadar çılgın biri. "Bende değil."

"Hmm." Bana yukarıdan aşağıya bakıyor, gözleri sert, çenesi gergin. Göğsümde olan eli aşağıya doğru iniyor, kabaca beni okşuyor, tişörtümün kumaşını kaburgalarımın ve karnımın üzerinden sıyrıyor. Daha aşağıya indi. Kot pantolonuma dokunuyor, ceplerimi karıştırırken beni fiziksel olarak itip kakıyor. Bir elini onlardan birinin içine sokuyor. Parmakları kaya gibi sağlam aletimin dış hatlarını sıyrırken kotum belimi sıkıca sarıyor. Nabız gibi atıyor ve ona doğru yalpalıyor.

O bunu görmezden geliyor.

Beni döndürüyor ve kıcıma beni istediği yere çevirecek kadar sert bir tokat atıyor. Beni ensemden sıkıca tutuyor ve yanağım duvara çarpana kadar duvara doğru bastırıyor. Soğuk sıva patlaması beni ayıltmalı. Beni içinde bulunduğum üzgün durumdan kurtarmalı. Ama yapmıyor. Kaba, düzensiz parçalarımı diğer yumuşak, hassas kısımlara sürüyor. Ben aşınana kadar bunu yapıyor. Kenarlarım pürüzsüz olana kadar. Kıvılcımlar uçuşana kadar.

Daha önceki performansını tekrarlıyor, elleri üzerimde geziniyor. Saçlarımda, boynumda, sırtımda, üstümün altında. Kıcımı tutuyor ve az önce tokatladığı etin benim dışımda bir hayat yaşamaya başlamasını sağlıyor. Her iki eliyle bir yanağımı tutuyor ve dudaklarımdan boğuk bir inilti çıkaracak kadar sert sıkıyor. Ben de geri ısırıyorum. Sıcak ve rahatsızım, çaresizim ve yatak odamızın duvarına sıçramış durumdayım. Müdahale edilmiş ve çözülmüş durumdayım. Şu andan nefes nefese, geçmişten titriyorum.

Bel kemerimle oynuyor, gözlerimi kapatmam ve önümde yükselen devasa bir utanç dalgasını görmem için bana zaman veriyor. Dalganın kabarcığını ve içime çöküşünü hareketsiz bir şekilde izliyorum. Hissetmeme izin veriyor. Bir elini pantolonumun arkasına sokmadan ve iç çamaşırımı yumruğunun içine almadan önce beni ıslatmasına ve sırlıklam etmesine izin veriyor. Kumaş sıkılaşıyor, yavaşça içeri doğru sürünüyor, çatlağıma doğru ilerlerken kık yanaklarımı okşuyor. Ağırlığımı robotik bir şekilde bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum, böyle şeyler başıma geldiğinde her zaman yaptığım gibi yanaklarımı birbirine mi kenetleyeyim yoksa daha fazlasını istediğimi anlaması için Miller'a karşı geri itip sürtüneyim mi emin değilim.

"Peki bir dahaki sefere paramı getirmezsene ne olacağını söylemiştim?"

Düşünceler çılgınca savruluyor, birbirlerine çarpıyor ve kafatasımdan sektiklerinde sönüyorlar. Bir ya da ikisinin kuyruğunu yakalamayı başarıyorum ve ne yaptığını bir araya getiriyorum.

Bu bir oyun. Benim oyunum. Oyuncu olan o. Kuralları ben koyuyorum.

Ciğerlerim doluyor, inançsızlık, korku ve rahatlamanın ağır karışımından nefesim kesiliyor. Dehşet ve inançsızlık eski. Yıllardır benimle birlikteler. O kadar uzun zamandır benimleydiler ki, her zaman benim olduklarını düşünmeye başladım. Rahatlama ise yepyeni.

"Sen dedin ki..." Yüzümün yan tarafındaki nefesinin sıcaklığından sesim çatlıyor ve kesiliyor. İç çamaşırmındaki tutuşunu sıkılaştırıyor, onu çatlağımın derinliklerine doğru çekiyor, taşaklarıma sürtünene kadar durmuyor ve ayak parmaklarımin üzerinde duruyorum, kömürlerin üzerinde yürüyen bir adamın dikkatiyle bir yandan diğer yana rahatsız edici bir şekilde adım atıyorum. Sinapslar ateşleniyor. Hepsi birden. Aynı anda. Sırtımda ve kıkımda onun dokunuşunun hayaletini hissediyorum. Nazik değildi. Sert de değildi. Yeterince sert değildi. Tek yaptığı daha fazlasını istememe neden olmak. Geçmiş, şimdiki ve gelecekteki versiyonlarım birbirleriyle savaşırken tırnaklarımı duvara geçirerek zayıfça sızlanıyorum. Saygınlık gibi derin şeyleri diğer şeylerle, aptalca şeylerle, istememin hiçbir anlamı olmadığı halde istediğim şeylerle tartan terazi, beni ölçerken titriyor. Terazi keskin bir şekilde eğiliyor. Haysiyet kaybediyor. *"Bana şaplak atacaksın."*

Ne yazık ki Miller'ın benden dökülen karışık sesli harfler ve sabitler topluluğunu deşifre etmek gibi bir sorunu yok. Gırtlaktan bir kıkırdama bekliyorum. Alaycı bir kahkaha. Tanrı biliyor ya, bunu hak ediyorum. Anlamıyorum. Hem de hiç. Miller söylediklerim tamamen normalmiş gibi tepki verdi. Sanki bunu bekliyormuş gibi.

Kot pantolonumun kemerini iki eliyle tutuyor ve fermuarımı açmadan dizlerime kadar indiriyor. Bu bir mücadele, kıkımın kabarıklığı alçakgönüllülüğüm için savaşıyor. Kaybediyor. Kot pantolonumun kabaca dizlerime kadar çekilmesinin yarattığı aşağılanmanın farkına varamadan Miller bir kolunu belime doluyor ve beni masama doğru sürüklerken ayaklarımı yerden kesiyor. Sandalyemin etrafında dönüyor ve oturuyor, bir elini benimkinin etrafına doluyor ve beni dizinin üzerine kabaca yayılmış halde görece kadar sert bir şekilde çekiyor.

İç çamaşırmındaki tutuşu sıkılaşıyor ve daha önce hiçbir şeye tüm dikkatimi vermediğim izlenimini uyandıracak şekilde dikkatimi çekiyor. Bunun gibi değil. Şimdiki gibi değil. Taşaklarım ağrıyor ve

Karnıma doğru itirazlar. Sikim de öyle. Kalın ve sert, Miller ve benim aramda sıkışıp kaldığı için zonkluyor.

Çıplak kıkımın yanaklarında düz bir avuçla daireler çiziyor, cildimi ovuyor, orada bulduğu ince tüyleri endişelendiriyor. Hafiflik hissi, takozun baskısıyla öyle büyük bir tezat oluşturuyor ki duyularım allak bullak oluyor. Eski şeyler yeni şeylerdir ve yeni şeyler eski şeylerdir. İyi şeyler kötü ve kötü şeyler iyi.

Miller nefes alıyor. Nefes veriyorum.

Bulduğum konumun dehşetini anlamak için bir saniyemi ayırıyorum. Şimdi bile bu utancı yıllarca her gün tekrar yaşayacağımı biliyorum. Yıllar. Belki de onlarca yıl. Ayak bileklerim kot pantolonla düğümlemiş, iç çamaşırım kıkımın çatlağına sıkışmış, ellerim önümde yerde düz duruyor ve aletim Miller'ın kalçasında zonkluyor.

"Durmamı istiyorsan tek yapman gereken" -Miller kıkımı okşuyor, hoşuna giden bir nokta bulana kadar beni yokluyor ve kalbim onun içime vurduğu ritimle aynı anda atana kadar oraya vuruyor- "bana paramın nerede olduğunu söylemek. Anladın mı?"

İtiraf etmek istediğimden çok daha uzun sürüyor parçaları bir araya getirmem ama sonunda ne yaptığını anlıyorum. Bana güvenli bir kelime veriyor. "Evet, anladım."

İlk tokat büyük bir gürültüyle indi. Avuç içi. Etime. Sinir uçları çıldırıp ateşlenirken donuk bir duraklama. Sıcak, yakıcı bir sızı beni aydınlatıyor. Derimin altında sıcaklık çiçek açıyor, yükseliyor ve yüzeye çıkıyor. Bir sonraki darbe, ilkini tam olarak özümseyecek zamanım olmadan milisaniyeler önce iniyor. Bir sonraki de öyle. Ve bir sonraki de öyle. Çırpınıyorum, yakalamaya çalışıyorum ve kaybediyorum. Soluk bir şeftali olgunlaşıyor, Miller içime katman katman hisler atarken kremsiden lekeli sıcak pembeye dönüşüyor.

Acı.

Zevk.

Daha fazla

acı.

Ellerim yumruk haline geliyor, biri yere doğru sıkılıyor, diğeri ise kurtulmaya çalışan sesleri bastırmak için umutsuz bir çabayla dudaklarıma sıkıca bastırılıyor. Onları sevmeyeceğimi bilmek için duymama gerek yok. Sevmeyeceğim. Bunu biliyorum. Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Miller duraksıyor, iç çamaşırımdaki tutuşunu ayarlıyor, taşaklarıma doğru sıkıca çekiyor ve aç deliğime sürtünüyor. Hafif bir dokunuş. Hafif bir rahatsızlık. Bir parmağın fısıltısı kumaşın arasından büzülmüş etimi izliyor.

Bu kadarı yeterli. Dudaklarıma dayanan yumruk mührünü kaybediyor. Serbest bırakılan çığlık şimdiye kadar duyduklarımın en kötüsü. Vahşice. Şehvetli. Tiz ve istekli. "Yapma "ya hiç benzemiyor. *Dur* gibi bir şey değil.

Biraz daha lütfen.

Miller bunu duyar ve anlar. Elini tekrar kaldırır ve sertçe indirir. Tekrar. Tekrar. Tahmin edilebilir bir hızda iniyor. Bu tarafa, o tarafa, tekrar bu tarafa. Acı ve zevk birbiriyle dans etmeye başlar. Biri eğilir, diğeri geri çekilir. Onlar adımları biliyor ama ben bilmiyorum. Duyularım sikilene kadar birbirleriyle alay ediyorlar. Zihnim de. Her şey sessiz. Var olan tek şey, artık gerçek olan tek şey, Miller'ın dokunduğu bedenimin bir parçası.

Aniden duruyor. Yeni gerçekliğim yıkılıyor. Şok edici ve çok erken.

Kendimi dizlerimin üzerinde, soğuk ve yanarken, heykelsi Miller'ın silüetine bakarken buluyorum. Başka tarafa bakamıyorum. Göz kırpmıyorum. Hareket edemiyorum. İçimde panik yükseliyor. Bu yeterli değildi. Yakındı ama yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım var. Burada bir şey var. Çok yakın. Adını bilmiyorum. İyi mi kötü mü bilmiyorum. Tek bildiğim burada olduğu ve ona ihtiyacım olduğu.

Miller'ın göğsü kabarıyor. Benimki de. Başını arkaya yatırıyor ve gölgesi bana bakarak onun hâlâ düşmanım olduğunu anlamamı sağlıyor. Kabusum. Benim rüyam.

"Sana başka ne yapacağımı söylemiştim, Haraway?"

Sesi beni çok uzaklardan buluyor. Çok, çok uzaklardan. Sözleri yumuşak yağmur damlaları gibi iniyor. Tenime sıcıyor ve yavaşça yüzümden aşağı akıyor.

"Bana s-s-sodomize edeceğini söylemiştin."

Ön cephe çatlıyor. Miller gülümsüyor, kısa bir süreliğine karakterini bozuyor. Çabucak kendini toparlıyor.

"Hmm." Bu gülümseme farklı. Soğuk ve sert. Benim Miller'ım değil ama ihtiyacım olan Miller bu. "Bu benim söyleyeceğim bir şeye benziyor."

Gülüştündeki küçümseme duvarlardan sekiyor, beni yumrukluyor, ayaklarının dibinde buruşup gözyaşlarına boğulana kadar yanlarıma saplanıyor. Sakinleştiğinde, bir hayalet gibi hareket ediyor, bir saniye önümde, bir saniye arkamda. Elleri koltuk altlarıma giriyor ve beni kaldırıyor. Beni kabaca kanepeye fırlatırken bacaklarım arkamda kalıyor, gönülsüzce tekmeliyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve daha az savunmasız bir pozisyona geçmek için boşuna çabalıyorum. Miller'ın tutuşu çelik gibiydi. Beni yerinde tutuyor, tam istediği gibi konumlandırıyor. Ellerimi kanepenin arkasına bastırarak

ve ayakkabılarım ve pantolonum hâlâ ayağımdayken dizlerimi açabildiği kadar açıyor. Kalçalarımı ellerinin arasına alıyor ve geriye doğru çekerek gergin iç çamaşırımı çatlağımdan çıkarıp kalçalarımın altına indiriyor. Yüzümü de aşağı itiyor, alnımı ellerimin arasına alıyor.

Geri adım atıyor ve ben kendimi hareketsiz buluyorum. Felç olmuş. Sıkışmış. Bedenimi beni soktuğu pozisyondan çıkaramıyorum. Yerde ayakkabılarının sesini duyuyorum. Beş adım, belki altı. Tişörtü havada süzülüp yumuşak, tanıdık bir şıprırtıyla çamaşır sepetine inerken hava yanımda serin bir nefesle hareket ediyor. Bir çekmece inleyerek açılıp kapanıyor. Ayakkabılar çıkarılıyor. Bir kemer ve kot pantolon da. O yaklaşırken ürperiyorum.

Tanrı'ya şükür karanlık. Bu bir merhamet. Bu bir mucize. Bu *benim* gecem.

Olabildiğince alçaldım. Düşündüğümde de aşağıya. Burada olmak neredeyse özgürleştirici. Şok ve inançsızlık artık çok uzak. Gerçek olduklarını ve var olduklarını biliyorum. Miller beni oraya götürürse daha aşağılara, daha derinlere ve daha geriye gideceğimi de biliyorum.

İki kaygan parmak deliğime doğru yol alıyor ve beni kabaca açıyor. Homurdanıyorum ama kılımı bile kıpırdatmıyorum. Yani, Miller'ın açmaya çalıştığı kası bastırıp gevşetmek dışında bir kasımı bile oynatmıyorum. Acıyı içime çekiyorum. Yanmayı özömsüyorum. Onları kendiminmiş gibi kabul ediyorum. Sanki onları hak ediyormuşum gibi. Sanki beni iyileştireceklermiş gibi.

Parmaklarını sikinin küt başıyla değiştirdiğinde de aynısını yapıyorum. Yüzümü kanepeye gömüyorum, o içime girerken parmaklarım kumaşı kazıyor. Nazik değil. Sert. Sadece yeterince sert. İçimdeki ve dışımdaki acıyı mükemmel bir şekilde eşleştirecek kadar sert. Hissetmemi istediği şey dışında hiçbir şey hissedemeyeceğim kadar sert. Hissetmem gerekeni. Uzun zaman öncesine ait şeyler etrafımda bir bataklık oluşturuyor. Kalın, dağınık bir çıkmaz. Açıkça gördüğüm bir duvar. Bir sınırlama. Bir bataklık.

Başkalarının beni içine hapsetmek için inşa ettiği bir duvar. Miller'ın sesi beni bataklıkta buluyor.

"Biliyor musun, Haraway? Lanet öğle yemeği paran sende kalsın. Şu andan itibaren istediğim şey bu. Bu." İçime girdi. "Ve bu." Tekrar. Daha sert ve daha derin. Sonuna kadar. O kadar derin ki görüşüm bulanıklaşıyor ve haykırıyorum. Sözlerini sert, saçma sapan itişlerle noktılıyor. "Her gün. Şu andan itibaren senden alacağım şey *bu* olacak, duydun mu beni?"

Başımı sallıyorum ve coşkuyla inliyorum.

"Bundan sonra ne yapacağını biliyor musun?" Cevap vermeme izin vermiyor. "Okuldan sonra beni burada bekleyeceksin. Her gün, duydun mu?" Neredeyse sonuna kadar çekiyor, duraklıyor ve sonra kalçalarını kırarak kendini içime öyle bir gömüyor ki başım ona doğru dönüyor. "Beni bekleyeceksin." Şimdi daha sessiz. Daha yavaş ama daha yumuşak değil. "Tam burada." *İt.* "Bazı günler, ortaya çıkacağım." *İt.* "Bazı günler gelmem. Ruh halime ve yapacak daha iyi bir işim olup olmadığına bağlı. Ama sen." Kiminle konuştuğu konusunda bir karışıklık olmaması için işaret parmağını alnıma sertçe vuruyor. "Beni bekleyeceksin."

Dudakları şimdi boynumda, teni benimkine değişiyor. "Her gün." Boynuma tatlı bir öpücük konduruyor. Sonra sert, gıcırdayan bir ısırık. Çığlığım acıyla mükemmel bir uyum sağlıyor. "Her lanet gün. Ve ortaya çıktığım günlerde, benim geldiğimi gördüğünde, ne yapacağını biliyor musun?" Başımı salladığımda kabaca itiyor. "Pantolonunu ve iç çamaşırını indireceksin. Bacaklarını açacaksın ve seni kullanabilmem için eğileceksin."

Bir çığlık ve bir sızlanma telleri aşip içimden fışkırıyor. İğrenç, sert bir ses ama hiç umurumda değil.

Hoşuma gidiyor. Bunu istiyorum. İhtiyacım var.

"Miller, lütfen!" Çaresizim. Vahşiyim. Kendimle baş başayım ve bunun tamamen farkındayım. Büyük, ağır bir şey içimde kabarıyor, kurtulmak için savaşıyor. Beni parçalıyor. Beni mahvediyor. Yine de, şimdi bile, nerede olduğumun farkındayım. Yakınımda insanlar olduğunu biliyorum, içimdeki şeyi serbest bırakırsam beni duyacak insanlar. "Lütfen, *lütfen*, çığlık atmama izin verme."

Miller hemen harekete geçiyor ve elini ağzıma olabildiğince sıkıca bastırıyor. Orgazmım etrafıma sıkıca sarılmıştı. Bir ip. Bir bıçak. Katı çelik içimi kesiyor. Sıkıyor ve çekiyor. Acıtıyor. Titriyor. Tekrar atıyor ve sonra durup içimde bir delik açıyor. Eski şeyler ve yeni şeyler. Büyük şeyler ve küçük şeyler. Kendi etrafıma ördüğüm sağlam bir tuğla duvar.

Hepsi ortada buluşuyor ve çarpışıyor.

Kıvılcımlar uçuşuyor. Tuğlalar parçalanıyor ve yıkılıyor. Taşaklarım sıkılaştı. Ağzım açık kaldı.

Miller beni acımasızca sikmeye devam ediyor. Adımlarını kesmiyor. Ben çıplak ve kırıkken durmuyor ya da duraklamıyor. Acımı ve zevkimi yakalayıp ikisini de avucunun içinde tutana kadar durmuyor.

Onları benden alıyor.

Onları kendisinin yapıyor.

Miller

RYAN GÖZLE GÖRÜLÜR ŞEKİLDE titriyor, elleri ve omuzları o kadar sert titriyor ki düşük ışığa rağmen bunu görebiliyorum. Aletim yumuşar yumuşamaz benden uzaklaşıyor, ayağa fırlıyor ve kot pantolonuyla boğuşuyor. Önce yukarı çekmeye çalışıyor ama başaramayınca ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarıyor ve pantolonunu ve iç çamaşırını tamamen çıkarana kadar bir ayağından diğerine zıplıyor.

Ona doğru uzandım. Geri çekiliyor ve elimi tokatlayarak uzaklaştırmak için zayıf bir girişimde bulunarak geri adım atıyor.

"Ben iyiyim." Bunu kuvvetle söylemek istiyor, ama biraz düz düşüyor.

"Ben iyi değilim." Bu doğru. Birçok şeyim var -şaşkın, sersemlemiş, bitkin, coşkulu- ama iyi olmak bunlardan biri değil. Korkuyorum ve Ryan için endişeleniyorum. Az önce gittiğimiz yer beklediğim son yerdi. Hazırlandığımdan çok daha büyük ve derindi. Ben de kendim için korkuyorum. Kendimi kararsız ve sallantılı hissediyorum. Onun bedeninden çıkma, tek başıma olma, ondan uzakta olma düşüncesi, nasıl başa çıkacağımı bilemediğim bir şekilde canımı yakıyor. Büyük duygular göğsümde dönüp kabarıyor, yükseliyor ve yüzüme yerleşiyor. "Kucaklanmaya ihtiyacım var" diye fısıldıyorum.

Gülmesini bekliyorum, yere bakıyorum ve sırtımı geriyorum ki buna hazır olayım.

Kahkaha gelmiyor. Beklemek için eğitildiğim hiddetli iç çekiş ya da bıkkın inleme de gelmiyor. Onun yerine bana doğru geliyor. Yaklaşırken hareketleri sarsıntılı. Çok yakın. Çok yakın. Aramızda bir karıştan fazla boşluk yok ama bana dokunmuyor. Bir süre ayaklarına bakıyor, kirpikleri yanaklarına siyah gölgeler çiziyor, saçları karışmış ve arkasına saklanmaya çalıştığı karanlık bir perde oluşturuyor. Ondaki gerginliği kendi gerginliğimmiş gibi hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Aramızdaki boşluktan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

Yakın ama çok uzak. Yine de hareket etmiyorum. Ne kadar istesem de, aradaki mesafeyi kapatacak olanın Ryan olması gerektiğini içten içe anlıyorum. Son adım atması için. Sonunda başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Parlak gölgeler derin havuzlarda dalgalanıyor. Yaklaşıyor ve geri çekiliyor. Beni kendine çekiyor ve uzaklaştırıyor. Alt dudağını ağzına götürüp dişlerini üzerinde gezdiriyor ve bıraktığında başını eğip alnını omzuma yaslıyor. İlk başta elleri kollarımın üstündeydi, ama hemen belime dolanmaya başladılar ve sonra omzumda sadece alnı yoktu. Yanakları, dudakları ve dili de. Kollarımı ona sıkıca sarıyorum ve ona sarılmanın ne kadar iyi hissettirdiğinden neredeyse anında sallanmaya başlıyorum. Doğru hissettiriyor. Benim için doğru olan bu. Ve bildiğim halde

Henüz bilmiyor, onun için de doğru olan bu. Hayatım üzerine bahse girerim.

Nefes alış verişini düzene girip kalp atışları yavaşladığında ellerimi tişörtünün altına sokup yavaşça başının üzerinden çekiyorum. Kollarını kendi isteğiyle kaldırıyor ve en ufak bir ikna çabasıyla yatağıma uzanıyor. Küçük alanı ikimiz için de kullanışlı hale getirmenin bir yolunu bulmak için kalçalarımızı ve uzuvlarımızı karıştırırken yorganı ikimizin üzerine çekiyorum. O yan yatmış, yüzü bana dönük. Büyük kaşığıma küçük bir kaşık. Kendimi onun etrafında kıvırıyorum, tenlerimiz mümkün olduğunca birbirine değecek şekilde bedenlerimizi birbirine yaklaşıtıyorum.

"Ryan," diyorum saçlarını yüzünden okşayarak, "o siklerin sana yaptıklarından hoşlandığını düşünen hiçbir yanımda yok." Kolumdaki el tereddüt ediyor ve sonra sıkıca kenetleniyor. "Bazılarımız için korku ve heyecan birbirine yakın yaşar ve birbirleri gibi hissederler. Sana yaptıklarından hoşlandığını düşünen bir yanımda yok, bunu biliyorsun, değil mi?" Kıpırdamıyor, nefes bile almıyor. Sesimi hırıltıya indiriyorum ve anlamlı bir şekilde söylüyorum. "Ve sana bir daha böyle davranan birinin canına okumayacak bir parçam olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermiyor ama başını bana doğru çeviriyor. Bu onun adak sunma şekli. Tüm kalbimle kabul ediyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve yanaklarına yumuşak öpücükler konduruyorum. Kıvrana ve öptüğüm teni derin bir gülümsemeye dönüşene kadar durmuyorum. Neredeyse doymak üzere olduğunu söyleyebilirim, ama bu anın bitmesine dayanamıyorum, bu yüzden ona kendi teklifimi sunuyorum.

"Güzel bir şey görmek ister misin?"

İşte o bildiğim ve sevdiğim derin iç çekiş. "Evet dersem konuşmayı kesecek misin?"

Telefonumu bulana kadar masamı karıştırıyorum, el fenerini açıyorum ve masamın arka ayağına tutmadan önce gözlerimin alışması için bir an veriyorum.

"Bak," diyorum.

El fenerimi ahşaba tam isabet edecek şekilde açıyorum. Vernik, çocuksu blok harflerin etrafında parıldıyor.

W + A.

Harfler tahtaya derinlemesine oyulmuş ve hafif orantısız bir kalp ile çevrelenmiş, içinden bir ok fırlatılmış. İyi gizlenmiş. Buraya geldikten birkaç hafta sonra mobilyaların yerini değiştirmemiş olsaydım onu hiç bulamayacaktım. Harflerin ne zamandır burada olduğunu ya da kimin kazıdığını bilmiyorum. Bu yüzden seviyorum. Bu odada bizim bilmediğimiz bir tarih, bir hikaye, yaşanmış bir ömür var.

Ryan işaret parmağını uzatıyor ve harfleri hafifçe çiziyor. Bu daha önce defalarca yaptığım bir şey, o yüzden nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Dokunarak çözülebilen oyuklar ve girintiler. Bir mesaj. Braille alfabesiyle yazılmış bir aşk mektubu.

"Acaba kızı aldı mı? W, yani. Acaba kızı aldı mı?" Sessizce soruyorum. "Ya da kız onu aldı mı? Ya da onlar aldıysa? Ya da-"

"-eğer *onu* yakaladıysa," diye bitiriyor Ryan benim yerime. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Sesi uykulu, soluk ama henüz tamamen kapanmış değil.

"Bence yaptı." Mırıldanarak onaylıyor ya da gülünçlüğümler karşısında eğleniyor. Hangisi olduğunu anlayamıyorum ve ikisi de umurumda değil. "Ry," sırtını usulca okşuyorum, "plan yapmayı sevdiğini biliyorum ve kaygıların sürprizlerden hoşlanmıyor, bu yüzden sana bir şey söyleyeceğim. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece bu fikre alışmak için biraz zamanın olsun diye söylüyorum."

"Mm?"

"Yarın beni terk etmiyorsun."

"Ayrılmıyor muyum?" Neredeyse onu uykuda kaybediyordum. Çok yakındı ama hâlâ benimle birlikteydi. Tartışmaya çok daha az meyilli, sisli, rahatlamış bir versiyonu. Başka bir deyişle Ryan Haraway'in mükemmel versiyonu.

"Hayır. Değilsin." Boynunun arkasını öpüyorum ve başımı yastığıma gömüyorum. "Değilsin çünkü gitmene izin vermeyeceğim. Ne pahasına olursa olsun kalmanı sağlayacağım."

Ryan bu sabah gerçek dışı görünüyor. Her zaman iyi görünür, ama özellikle bu sabah o kadar seksi görünüyor ki dayanamıyorum. Yüzüne kazınmış düzensiz uyku çizgileriyle öfkenin bir resmi gibi. Büyük, güzel bir burun. Kendini yatağımda bulduğu için şaşkın bir öfkeyle sırlsıklam olmuş elektrikli gözler.

"ok güzelsin," diyorum, sözlerimin onun üzerinde yaratacağını bildiğim etkiyi nötralize etmek için hemen kahvesini uzatıyorum.

Gözleri kararıyor ve tavana doğru yuvarlanıyor.

Göz kamaştırıcı derecede çekici, kesinlikle göz kamaştırıcı, ama bazı açılardan diğerlerinden daha çekici. Belki de bu yüzden aynada göremiyor.

Gözlüklerini takıyor, kabaca burnuna sokuyor ve kahveden dikkatli bir yudum alıyor, çok minnettar görünmemek için elinden geleni yapıyor.

Aman Tanrım. Çok tatlı biri.

"Ry." arşafları tutup göğsünden aşağı indirmeye ve kuağından uzaklaştırmaya başlıyorum, geçmişin bana öğretmiş olduğu ihtiyaı uyguluyorum. Kalınlaşan aletini elime alıyorum, serseri bir fincan kahvenin bana doğru savrulma tehlikesinin düşük olduğunun ama sıfır olmadığının farkındayım. "Dün gece ne dediğimi hatırlıyor musun?" Elim sikinin başından yukarı doğru kayarken yavaşça göz kırıyor. Yumruğumu etrafında döndürüyorum, gözleri hafifçe şişene kadar sıkıyorum ve tüm dikkatini ektiğimden emin oluyorum. "Bugün gitmen konusunda ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Gitmeyeceğimi söyledin ama kesinlikle gideceğim," diye mırıldanıyor monoton bir ses tonuyla. "Hayır, değilsin." Elim artık tamamen kalkmış olan sikinden aşağıya kayıyor.

ve kasları nabız gibi atıyor ve işkenceden kaçmak istercesine duvara yaslanıyor.

" yleyim!"

"Hayır."

" yleyim. Eve gidiyorum. Bugün ayrılıyorum. Cleveland'da duracağım ve yolun geri kalanını yarın gideceğim."

"Hayır, gitmiyorsun. O boktan kamyonu Chicago'ya kadar sürmene imkân yok. Buna izin vermem."

Oof, bu onu çok kızdırdı.

Kalçalarını oynatıyor, kavgaya hazırlanmak için doğruluyor ama hiçbir yere gitmiyor. Ne de olsa onu kökünden yakaladım.

"Sana bir teklifim var."

Hafif bir durgunluk var. "İlgilenmiyorum. Benim param var. Sana ihtiyacım yok-"

"Mm-hmm, biraz paran var, elbette. Bunu biliyorum çünkü onu sana veren benim, ama güzel, güvenilir bir araban var mı? Hayır. Hayır, yok. Ve bir taneye ihtiyacın var. O kamyonet bir ölüm tuzağı."

Öfkesi destansı, büyük ve hayattan daha büyük. Bana dişlerini gösterirken kalın kaşları birbirine kenetlendi. "Saçmalama Miller! Bu senin için bile çok aptalca. Çok zengin olduğunu biliyorum ama sakın bana güzel ve güvenilir bir araba alacak kadar paran olduğunu söylemeye kalkma."

"Elbette var. Doğum günü param ve Noel param var ve-" "*Doğum günü parası* elli dolar! Burada bir yüzlük, orada iki yüzlük. Çok ama çok şanslısın." Şimdi bağılıyor ve bağırılmamaya da çalışmıyor. Buna bayılıyorum. Onu böyle görmek beni çok mutlu ediyor. "Lütfen bana bunu anladığını söyle. Yemin ederim, bunu anladığını söylemezsen kalp krizi geçireceğim."

Eğilip şişmiş başını ağzıma alıyorum, ağzımın içinde emiyorum ve şehvet dolu bir patlamayla serbest bırakıyorum ve sonra tükürüğümü dikkatlice tepesine masaj yapıyorum.

"Elbette bebeğim," diyorum makul bir şekilde, "anlıyorum. Doğum günü parası seni çıldırtıyor. Bir daha bundan bahsetmeyeceğim, yemin ederim."

"Bana bebek deme," diye tersliyor, koltuğunu karıştırıyor ve boştaki eliyle ona uzattığım elime gönülsüz bir tokat atıyor.

Tutuşumu sıkılaştırıyorum ve hızımı artırıyorum.

"Tamam bebeğim. Duracağım. Söz veriyorum. Ama sen de bana bir söz verirsen." Yumuşak, acı dolu bir inilti onu terk ederken başı duvara yaslanıyor ve elindeki fincan tehlikeli bir şekilde eğiliyor. "Beni tokatlamaktan asla vazgeçmeyeceğine söz vermelisin."

Ucunu tatlı tatlı öpüyorum ve yarığına doğru geniş bir şerit yalıyorum, onun tatlı tuzluluğunu tadıyorum ve eklemenden önce bana bakmasını bekliyorum, "Asla durma, tamam mı? Yaşlandığımızda ve evlendiğimizde bile."

Hızla hareket ediyor. İlk başta beni gerçekten tokatlayıp uzaklaştırmak istediğini sanıyorum ama onun yerine uzanıp başımın arkasındaki saçlarımı avuçluyor ve öyle sıkı tutuyor ki kafa derim acıyor. Söylediklerim karşısında öfkeyle uluyor. En azından ben öyle düşünüyorum. Belki de öyle. Belki de yapmıyor. Bunu söylemek zor. Aleti boğazıma gömülmüş, ses tellerime saldırıyor ve bana verdiği güçlü kafatası sikişi yüzünden havam neredeyse kesilmiş durumda.

Söylemeye çalıştığım şey, kesinlikle kızgın olsa da, zevkle uluyor olma ihtimalinin de yüksek olduğudur.

Ryan

YER DEĞİŞTİRME, ZAMAN, HIZ VE HIZLANMA harekete geçiyor. Miller ayağını yere düz bastığında Range Rover'ın pelüş deri koltuğuna doğru savruluyorum. Kampüsü arkamızda bırakırken lastikler gıcırdayarak dönüyor. Miller'ın kahkahasının alçak gürültüsü benimkinin biraz histerik bir versiyonuyla noktalanıyor.

Gülmemeliyim. Gerçekten gülmemeliyim. Bunu biliyorum. Biraz sağduyulu olsaydım hayatımdan endişe ederdim, ama sanırım hepimiz o geminin yelken açtığı konusunda hemfikiriz.

Şehirden ayrıldığımızda binaların, sokakların, finallerin ve yurt hayatının telaşı azalıyor. Dikiz aynasında arduvaz grisi ve pişmiş toprak rengi girdaplar oluşuyor ve biz deliliğe doğru hızla ilerliyoruz. Miller'ın bir eli direksiyonda ve kafasında mavi beresi var. Kırdım ve takmasını istedim. Bundan memnun muyum? Tabii ki hayır. Ama Miller söz konusu olduğunda pişmanlık duymam gereken şeyler düşünüldüğünde, bu küçük külçenin birkaç yıl sonra kayda geçmeyeceğini düşünüyorum.

Ve Tanrım, içinde çok iyi görünüyor.

Etrafımızdaki renkler değişiyor, kahverengiler ve kırmızılar yerini yeşilin tonlarına bırakıyor. Otoyol daralıyor ve kıvrılmaya başlıyor. Tırmanırken kulaklarım çınlıyor. Öğleden sonra güneşi Miller'ın yanından arabanın içine süzülüyor, onu aydınlatıyor ve etrafına dürüst bir parıltı yayıyor. Bir cehennem zebanisi için bir hale. Arabaya bindiğimizden beri gülümsemeyi bırakmadı ve bu saatler önceydi. Şimdiye kadar aptal gibi görüneceğini düşünürdünüz ama öyle görünmüyor. Aksine, melek gibi görünüyor, ışıkla yaldızlanmış.

Bana doğru uzanıyor, bir elini kalçalarımın arasından geçirip sikime doğru sokuyor. Kısmen alışkanlıktan, kısmen de onu kızdırmak için bacaklarımı kısa süreliğine kapatıyorum, sonra ne için burada olduğumu hatırlıyorum ve ona en yakın bacağımı

açık düşüyor, ona erişim izni veriyor. Aslında, bana gerçekten ulaşabildiğinden emin olmak için kalçalarımı öne doğru itiyorum.

Oh, devam et. Yargıla. Seni suçlamadığımı biliyorsun.

Bu yüzden buradayım. Satın aldığı şey buydu. "Bedava kullanım" tam olarak kullandığı ifadeydi. Bunu söylerken gözleri şeytanın vücut bulmuş hali gibi parlıyordu. Gülmeye başladım. Bunun bir şaka olduğunu düşündüm. Yüzündeki ifadeyi görünce sesim balgamlı bir öksürüğe dönüştü. "Serbest kullanım," dedi tekrar, sanki zihnime nüfuz etme ve onu sadece niyetinin gücüyle değiştirme yeteneğine sahipmiş gibi başını yavaşça sallayarak. "Üç gün üç gece. Vücudunu *bedava* kullanman karşılığında yeni bir araba." Anladığımdan emin olmak için kelimeleri ekstra özenle telaffuz etti.

Düşüncelerim yarışıyor, konudan konuya atlıyor, delilik ve pişmanlığı bolca kapsıyor, geri dönüyor ve tekrar tekrar aynı düşünceye iniyor - İyi ki diplomamın bir yılı daha var ve iyi ki okul danışmanlarının dünyaya salınmadan önce ileri derecelere, stajlara ve denetime ihtiyaçları var. Aslında bu harika bir şey, çünkü hayatımın son iki yılını psikoloji okuyarak geçirmiş olmama rağmen, henüz yüzeyi bile kazımadım. Henüz yontmadım bile. Zihnim ve davranışlarım, eğitimime başlamadan önce olduğundan çok daha gizemli.

Konu Miller'a geldiğinde bende neyin yanlış olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Kendime teşhis koymaya gelince nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, temel düzeyde yeni bir arabaya sahip olmanın iyi olacağını söylemekten başka. Kamyonetimin bir ölüm tuzağı olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim. Bence bu biraz ağır oldu ama güvenilir bir araca sahip olmak güzel olurdu. Elbette vites değiştirdiğimde o komik *doo-doo-doo* sesini çıkarmayan bir arabaya sahip olmak güzel olurdu ve elbette bayat cipslerin iğrenç kokusu beni araba hastası yapmadan klimayı kullanabilmek güzel olurdu.

Bunu kim istemez ki?

Düşündüm de, dolaylı yoldan normal bile olabilir. Hatta kökleri rasyonel düşünceye dayanıyor bile olabilir.

Miller'ın parmakları kıvrılıyor, tırnakları hafifçe fermuarımın dikişine sürtünüyor. Rasyonel düşünce pencereden dışarı çıkıyor ve gideceğimiz yere vardığımızda kendimin farklı bir versiyonuyum.

Kulübe hiç de beklediğim gibi değil. Dik bir yamaç üzerine inşa edilmiş ve ağaçların arasına gömülmüş olan bu ev, harap ve yıkılmaya yüz tutmuş durumda. Koyu renkli ahşap

anemik bir griye dönüşmüştür ve oluklardan birkaçı pamuk ipliğine bağlıdır.

Miller gururla el sallıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence burası bir bok çukuru," diye cevap veriyorum Miller omuzlarıyla kapıyı açarken. İçerisi dışarısı kadar kötü değil, gerçi bu da pek bir şey ifade etmiyor. "Mobilyalar nerede?"

"Satıcı evi boşaltırken çoğunu aldı."

"Peki buradayken neyin üzerine oturacağız?"

Mutfağın yanında cılız bir yemek masası ve seksenli yıllardan fırlamış gibi görünen, solmuş çiçekli minderle birlikte bir kamış bar taburesi var. Oturma odasının ortasında güve yeniği bir halı var ama kanepeler yok. Garip bir şekilde, şöminenin üzerinde ve onu çevreleyen her iki pencerenin etrafında bir dizi çok renkli Noel ışığı var.

Miller başını sempatik bir şekilde eğerek bana kocaman *bir* gülümseme veriyor. "Ama bebeğim, burada olduğumuz süre boyunca ya eğilmiş ya da sırt üstü yatmış olacaksın." Aletim istemsizce sarsılıyor, fermuarımı zorluyor. "Oturmayacaksın. Yatak dışında bir mobilyaya ihtiyacın olmayacak ve bu kötü çocuk yepyeni. Buranın satışı gerçekleştikten sonraki hafta teslim edildi." Miller hakkında ne dersiniz deyin, ama adamın bazı şeyleri açıklamak için iyi bir yolu var. "Seni buraya neden getirdiğimi biliyor musun?"

"Çünkü sen bir sapıksın."

"*Her zaman.*" Ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Ama sadece bu yüzden değil. Burası özel bir yer. Satın aldığım ilk arazi. Burası bizim için büyük bir yer olacak Ry. Geleceğimizin başlangıcı olacak, göreceksin. Bunu başkasıyla paylaşmadan önce seninle paylaşmak istedim."

Boş bakışlarımı sabırlı bir gülümsemeyle karşılıyor. "Ayrıca, buradaki herkesten kilometrelerce uzaktayız. Sadece sen, ben, ağaçlar ve gökyüzü var." Beni öpecekmiş gibi eğiliyor, dudaklarımdan bir saç teli kadar uzakta duruyor. "Buradayken sana yıldızları göstereceğim bebeğim. Onları bütün gece göreceksin."

Tekrar eğiliyor, eğer böyle bir şey mümkünse bu sefer daha da yaklaşıyor. Dilimin alt dudağımın üzerinde gezinmesini engellemek için dişlerimi sıkıyorum. *Miller'in nefesini tatmana gerek yok*, diyorum kendime. *Buna hiç gerek yok. Tadının nasıl olduğunu zaten biliyorsun. Tanrım. Kendine gel.* "Ve eğer kibarca sorarsan, onları bütün gün görmeni de sağlarım."

Buna nasıl cevap vereceğime dair en ufak bir fikrim yok ve ilk ve tek dilim olmasına rağmen İngilizce şu anda benim için biraz zor gibi görünüyor. Miller yiyecekleri yerleştirirken ben de sessizce mutfak tezgâhını silmeye koyuluyorum.

"Mikrodalga çalışıyor mu?" Silecek başka bir şey bulamayınca soruyorum. "Yemek için getirdiklerimizin çoğunun mikrodalgada pişirilmesi gerekiyor."

"Evet, o da yeni. Buraya ikinci gelişimde aldım. İlk seferinde ne olduğunu bilmek bile istemezsin." Genişçe gülümsüyor ve sormama fırsat vermiyor. Zaten sormayacaktım da. "Dört gün boyunca kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği." Bunun üzerine kahkahalarla güldü. "Dört gün. *Dört* gün boyunca buradaydım."

Miller'ın acı çektiği düşüncesi ne kadar eğlenceli olsa da, kendimi biraz aceleci hissediyorum. Gitmeniz gereken bir yer olduğunda ama ayrıntıları hatırlayamadığınızda hissettiğiniz duyguyu bilirsiniz. Sakin olamayacağınızı bilirsiniz ama nerede olmanız gerektiğini ya da ne yapmanız gerektiğini hatırlayamazsınız. Ben de böyle hissediyorum. Sanırım hiçliğin ortasında olmaktan kaynaklanıyor. Açık hava hiçbir zaman bana göre olmadı.

"Bu akşam körili tavuk yiyelim mi?" diye sordum.

"Tabii, neden olmasın."

Pahalı bir kırmızı şarap şişesinin ağzını açıyor ve pembe plastik bardaklara dolduruyor.

Şarabımızı ve yemeğimizi dışarı taşıyoruz ve Miller'ın bizim için serdiği eski bir yorganın üzerine oturuyoruz. Kulübenin etrafında acilen biçilmesi gereken uzun otlarla kaplı bir açıklık var. Kızıl meşe ve kara kiraz ağaçları üzerimize eğilmiş, gece gökyüzünü çerçeveleyen rahatlatıcı bir gölgelik.

Cehennem gibi rahatsız edici.

"Mobilyaya ihtiyacımız olduğunu söylemiştim," diyorum uzun süre bağdaş kurarak oturmaktan kurtulmak için esneyen ve gerinen bacaklarını düzelttiğinde.

Fincanımı benden alıp kendi fincanının yanına koyuyor. "Evet, ben de sana yapmayacağımızı söylemiştim."

Beni de battaniyenin üzerine çekiyor, kaslı kolunu uzatıyor ve yastık yerine bana uzatıyor. Arkamıza yaslanıp gökyüzüne bakıyoruz. Bolca yıldız var. O kadar çoklar ki. Bir milyon tane. Belki daha fazla. Sikimin yıldızların platonik doğası hakkında biraz kafası karışıyor ve yanlış bir fikre kapılıp sebepsiz yere sertleşiyor. Miller uzun uzun Küçükayı ve Zeus gibi şeylerden ve ayılarla ilgili bir şeylerden bahsediyor. Yukarı doğru işaret ediyor ve parmağını gökyüzünde takip etmemi istiyor. Bir bok bilmiyorum.

Bu yüzden benimle dalga geçip geçmediğini anlamamın bir yolu yok. Arada sırada başımı sallamaktan ve sesinin beni bir tür transa sokmasına izin vermekten başka çarem yok.

Duyularınızı karıştıran o ılık gecelerden biri. O kadar sıcak ve boğucu başlıyor ki, sıcaklığın ne zaman düştüğünü fark etmiyorum. Tek bildiğim, bir noktada Miller'ın hiçliğin ortasındaki en sıcak şey olduğu ve elini göğsüme her attığında beni de ısıttığı.

Hâlâ acelem varmış gibi hissediyorum. Bekliyorum. Olacak bir yer. Yapacak bir şey. Artık geç oldu. Yemek yedik ve şarabı bitirdik. Canım sıkılmaya başladı. Miller serbest kullanım dedi. Bunu o kadar çok söyledi ki, bu kelimeleri söylerken sesinin tonunu sevdiğinden hiç şüphem kalmadı. Beni sabahdan akşama kadar sikeceğini söyledi. Beni o kadar çok sikeceğini söyledi ki, içime koyduğu tüm yüklerden karnım şişecekti. Beni o kadar uzun süre ve o kadar sert sikeceğini söyledi ki, aleti içine girmeden kığım bir tuhaf olacaktı.

Lanet olası hiçbir yerin ortasındayız ve amacımız sadece sikişmek, o zaman neden harekete geçmiyor?

"İçeri girmek ister misin?" diye soruyor sonunda.

Hızla zıplıyorum ama Miller'ı aceleciliğimden haberdar etmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce hareketimi yavaşlatarak kendimi tutmayı başarıyorum.

Önce o duş alıyor ve uzunca bir süre düşündükten sonra banyodan çıkıyorum, başım makul bir yükseklikte, uyku şortum belime sıkıca bağlı. Miller uykulu bir şekilde kaşlarını kaldırıyor, başı çoktan yastığına gömülmüş.

"Çok tatlısın, biliyor musun Ry? Tanrım, o küçük uyku şortu ve kışındaki sopa... çok tatlı. Çok, çok seksi."

Benim için yorganı açarken gözlerimi zorlayacak kadar sertçe yuvarlıyorum.

Yatak büyük, bembeyaz çarşafly bir California King, ama yine de kalabalık hissettiriyor. Miller çırlıçıplak ve Tanrım, çok fazla ten var. Onun teni ve benimki. Elimi tutuyor ve ayağını benimkilerden birinin kemeri üzerinde ovuşturarak mutlu bir şekilde mırıldanıyor.

İzin veriyorum.

Hâlâ bekliyorum. Hâlâ acelem var. Hem de çok aceleci.

Neden bir hamle yapmıyor? Bu Miller MacAvoy. En azından üzerimde, içimde ya da boğazımda olmalıydı. Onun yerine elimi tutuyor.

Elimi mi?

Sikim zonkluyor. Beynimi sarsan donuk bir nabızla atıyor. Arabasına bindiğimizden beri sertleşip duruyorum. Ondan önce bile. *Free* ve *use* kelimelerini yan yana duyduğum anda sertleştim. Gözlerimi kapadım ve hareketsiz yattım. Tenim ihtiyaçtan sürünüyor. Tüm enerjimi nefesimi sabit ve eşit tutmak için kullanıyorum. Burnumdan alıyorum. Ağızdan veriyorum.

Bu hiçbir işe yaramıyor.

"İyi geceler," diye mırıldanıyor Miller, beni yanağımdan hafifçe öperek. "İyi uykular bebeğim. Yarın senin için büyük bir gün."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

İyi uykular mı?

İyi uykular mı?

Deli mi bu adam? Tarihte hiçbir erkek şu anda benim kadar azgın bir şekilde uyumamıştır. Bu hiç olmadı. Bunu söylemek için Google'a da ihtiyacım yok. Bunu biliyorum.

Miller'ın nefesi yavaşlıyor ve yumuşak, mutlu bir mırıltıya dönüşüyor. Saatlerce dönüp duruyorum, vücudunun benimkine yakınlığının her santimetresinin acı verici bir şekilde farkındayım. Her yuvarlanışında, her derin nefes alışında ya da yüzünü boynuma her sokuşunda uyanıyorum. Her yerimde. Her yerde, bana dokunuyor ama yeterince dokunmuyor.

Yakın ama benim değil.

Koklayabildiğim tek şey o. Tadabildiğim tek şey. Hissedebildiğim tek şey.

Güneş perdeleri araladığında, ateşim yükseliyor ve ölüyorum. Şehvet içinde boğuluyorum. Mümkün olduğunca uzun süre bekliyorum, saatler, saatler gibi geliyor, Miller uyanmadan önce hazırlanmak için banyoyu kullanmak üzere kalkmadan önce, böylece onun bilmiş bakışları ve minnettar bakışlarıyla uğraşmak zorunda kalmayacağım.

Yatağa geri dönüyorum, yatak benim ağırlığımla alçalırken ondan uykulu bir mırıltı yükseliyor.

Miller tahmin edilebileceği gibi iyi bir ruh hali içinde uyanıyor. Sabahları hep neşeli olur ve bugün de farklı değil. Hatta her zamankinden daha neşeli.

"Ah, zavallı şey." Yorganı geri çekip devasa ereksiyonuma tanık olurken sesinde sempati yoktu. Bunu gizlemenin bir yolu yok, bu yüzden denemedim bile. "Azdın mı bebeğim?"

"Acelem var. Hepsi bu."

"Acelen var, ha?"

Miller yavaşça hareket etmeye başlayınca hatamı hemen anladım. Her zamankinden daha yavaş. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve kollarımı avuç içleri yukarı bakacak şekilde başımın yanına koyuyor. Tüm dikkatimi üzerimdeki ahşap tavana veriyorum. Dar, sararmış tahtalar yatay olarak uzanıyor. Damarlardaki küçük, koyu renkli budaklar, uzun süre baktığımda dönmeye başlayan benekli bir etkiye neden oluyor.

Miller alışılmadık bir şekilde sessiz, ellerini vücudumda gezdirirken çıkardığı garip uğultu dışında tamamen sessiz. Hafif bir dokunuş. O kadar hafif ki dokunmak bile sayılmaz. Daha çok bir öneri gibi. Bir ipucu. Olacakların yavaş, istikrarlı bir vaadi. Yanlarımda tüylerim diken diken oluyor, yumuşak parmak uçları ve küt tırnaklar tarafından hızla geri kovalanıyor ve tekrar ortaya çıkıyor. Kıpırdamamaya çalışıyorum ama ellerim yastığımın altına giriyor, parmaklarım yumuşak tüyleri avuçluyor, geri kalan kısmım mümkün olduğunu düşündüğümün ötesinde sertleşiyor.

Miller üzerime çömeliyor, bacakları kalçalarımın üzerinde, hâlâ dokunmuyor. Yeterince dokunmuyor. Neredeyse yeteri kadar değil. Çırlıçıplak, pürüzsüz bir teni ve sıkıca sarılmış kasları var. İnsan formunda mükemmel bir sikici. Ellerini vücudumun üzerinde gezdirirken izliyor, dokunuşundan her titrediğimde dudaklarının kenarları titriyor.

Şortumun bağını çözmek için zaman harcıyor, kravatu çekiştiriyor, bir o yana bir bu yana çekiştiriyor ve sonra çözüyor. Şortumu üzerimden çıkarmak için daha da fazla zaman harcıyor. Yavaşça çekiştiriyor, bel bandının şaftımın uzunluğunu sıyırdığından emin oluyor, tepkimi görmek için tüm zaman boyunca yüzümü inceliyor.

Tanrım, bunu bir yemek haline getiriyor.

Tamamen hareketsiz durmak için elimden geleni yapıyorum. Vücudum ve yüzüm de. Gücümün her zerresini alıyor ve bana pişmanlık için bolca zaman veriyor. Birçok şeyden pişmanlık duyuyorum. Birçok şeyden ama en çok Miller MacAvoy'a acelem olduğunu söylediğim için pişmanım.

Ben çıplakken kalktı ve perdeleri açtı. Geç olmuştu. Işığın gücüne bakılırsa saat on ya da on bir gibi. Güneş içeri doluyor, küçük toz zerreciklerine çarpıyor, kırılıyor ve kıvılcımlar saçarak onlardan sekiyor. Yatağa geri dönüyor ve yanımda diz çöküyor, beni dudaklarımdan öpüyor ama dilim onunkini bulmadan geri çekiliyor.

İnleme ve ona saldırma dürtüsü çok güçlü.

Bunu tamamen profesyonel görünmesini umduğum bir gülümsemeyle maskelemek için elimden geleni yapıyorum.

Boynumdan ve göğsümden nefes alırken gözleri dans ediyor. Bana dokunulmasını istediğim şekilde dokunma nezaketini gösterse bile azalmayacak bir tüy dökülmesini ateşleyerek aşağıya doğru ilerliyor. Üflüyor

meme uçlarımda. Önce sola, sonra sağa ve beni tehdit eden titremeye engel olamadığımda gülümsüyor. Miller'ın içindeki hava karnımı yıkıyor, ağzı sızan ereksiyonuma birkaç santim kalana kadar aşağıya, daha aşağıya sıcıyor. Ona yaklaşmak için nabız atıyor. Sevdiği bir insanın gözlerinin içine bakar gibi gülümsüyor. Tekrar titreşiyor ve istemediğim halde kalçalarım kayıyor. Bana bakıyor. Yüzündeki ifade hiç değişmemiş. Yumuşak ve yapışkan, ama bir saniye sonra öyle değil. Korkunç derecede güzel bir yayla sarılmış ateş ve sıcaklık.

Nefes alıp veriyor, sikimin kökünden ucuna kadar uzun, sıcak bir nefes veriyor. Bu hafif his beni çıldırtıyor, çileden çıkarıyor ve çarşafın içinde çırpınıp inlememe neden oluyor.

İnliyorum *amına koyayım*.

Başı geriye eğildi ve dudakları birbirinden ayrıldı. İsteddiği buydu. Beklediği şey buydu.

"Gel hadi." Bana elini uzattı ve beni ayağa kaldırdı. "Hadi seni becerelim."

Arkasından tökezleyerek ilerliyorum, ayak uydurmaya çalışıyorum ama şehvet öyle yoğun ki kalbim kan pompalamak için iki kat çalışmak zorunda kalıyor.

Oturma odasına geldiğimde, bar taburesini salonun ortasına, boktan eski halının üzerine yerleştirmişti. Yaptığı işten memnun görünüyordu. Bağimli beynim biraz zaman alıyor ama sonunda anlıyorum. Tabure oturmak için değil. Oturmayacağımı söyledi. İhtiyacım olmayacağını söyledi. Eğileceğimi ya da sırt üstü yatacağımı söyledi.

Tabureye doğru yürüdüm, tahta gibi yürüdüm ve yavaşça üzerine eğildim. İşine geldiğinde her zaman yardımcı olan Miller, ellerimi taburenin alt kısmına doğru yönlendiriyor ve ayaklarım baston ayaklarının iki yanında olacak şekilde dizlerimi açıyor. Minderin üst kısmıyla uğraşılıyor, gövdeyi mükemmel bir şekilde saracak ve yıpranmış çiçekli pamukla kaplı köpükten başka bir şeye çarpma riskim olmayacak şekilde hareket ettiriyor.

Tabii ki aşağılandım. Bundan kaçış yok ama neyse ki son zamanlarda bu duyguya o kadar çok maruz kaldım ki eskisi kadar kötü hissetmiyorum. Çıplak olmak ve isteyerek Miller'a göt deliğimi göstermek neredeyse normal geliyor. Bekleyişin sona erdiğini bilmek neredeyse bir rahatlama gibi geliyor. Ayaklarımı kaydırıp yere sağlamca basıyorum ve parmaklarımı taburenin pürüzsüz sıkma telinin etrafında sıkıca kıvrıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve Miller'ın parmaklarının deliğime ilk baş döndürücü dokunuşunu bekliyorum.

Ama gelmiyor.

Onun yerine dolap kapaklarının açılıp kapandığını ve kahve makinesinin sesinin yükseldiğini duyuyorum. Miller'a ters ters bakıyorum, olumsuz niyetimin tüm gücünü onun üzerine boşaltıyorum. Titremiyor. Uyumsuz iki fincanı yerleştirip buzdolabından kremayı çıkarırken mutlu bir şekilde mırıldanmaya devam ediyor. Ağzımı kapatıyorum ve başımı öne çeviriyorum. Onun sikini içime almaktan başka bir şey düşünemediğim gerçeği olmasaydı, ona karşı ciddi bir şiddet eylemi gerçekleştirmeyi hayal ediyor olacağımdan eminim.

Merak etme, yalvarmayacağım. Kibarca rica bile etmeyeceğim. Bunu yapmayacağım. Beni becermesini istemektense ölmeyi tercih ederim. Ve bu da iyi bir şey, çünkü Miller beni ölmek çok ama çok gerçek bir olasılıkmış gibi hissedene kadar bekletiyor.

Yanıma geldiğinde, artık kendimin en iyi versiyonu değilim. Elini boynumdan kuyruk sokumuma kadar omurgam boyunca hafifçe gezdiriyor. Hafif bir dokunuş ama yine de içim dışıma çıkıyor. Titreme dürtüsüyle elimden geldiğince uzun süre savaşıyorum ama deliğimin etrafında döndüğü anda bu savaş kaybediyorum.

Beni hazırlamak için çok zaman harcıyor. Hiç olmadığı kadar uzun sürüyor. İlk seferinden daha uzun. O zamandan beri her zamankinden daha uzun. Bir parmak ucu girişimi izliyor, etrafını çiziyor, yokluyor, yüzüm hayal kırıklığıyla yanana ve oda ciğerlerime hava alma mücadelesinden titreyene kadar alay ediyor. İçime battıkça sinir uçlarım şarkı söylüyor. Yine de rahatlama yok, sadece daha fazla işkence var, sadece bir parmağını o kadar uzun süre kullanıyor ki kahve soğuyor ve öfkem kaynama noktasına ulaşıyor.

"Miller, seni sikik," diye inliyorum.

"Biliyorum bebeğim, biliyorum ama acele etmemeliyim. Seni mahvetmeden önce seni esnetmeli ve sana iyi bakmalıyım, bunu biliyorsun. Hazır olduğundan emin olmalıyım ki sana vereceğim şeyi alabilesin."

"Hazırım."

Oh, defol git. Bir gerçeği söylüyorum, sikilmek istemiyorum.

Taşaklarımı avuçlayarak derinin büzüşmesine ve taşaklarımın vücuduma yaklaşmasına neden oluyor. Aletimi eline alıyor ve karnımla altımdaki minder arasında sıkışmak yerine dümdüz aşağı bakacak şekilde geri çekiyor. Neredeyse klinik bir dokunuş. Ben de hiçbir şekilde bağlı olmayan bir sesle karşılık veriyorum. Hatta tam tersi. Serbest ve bununla gurur duyuyor.

Ucumdan uzun bir prekum dizisi sızıyor, tehlikeli bir şekilde sallanıyor ama yere düşmeyi reddediyor. Bunu hissedebiliyorum ve hoşuma gitmiyor ama bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Miller yüksek sesle gülümseyerek, "Hey, bu işe başladığımız zamanki üye, seni boşaltmama izin vermiyordun," diyor. Bu da hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç. "Çok ateşliydi."

"Değildi." Miller'ın dikkatinin dağıldığını ve tamamen yanlış bir yola saptığını söyleyebilirim. Düzeltilmesi gerekiyor. "Bu... aptalcaydı."

"Evet, tabii ki aptalcaydı," diyor memnuniyetle. "Ama kahretsin, çok ateşliydi."

Taşaklarımı elinde yuvarlıyor, hâlâ nazik ama daha fazlasının tehdidiyle dolu, taşaklarımla işi bittiğinde dikiş yerime bir çizgi çekiyor. Kalçalarımı oynatıyorum, nabzımı dudaklarımda hissedene kadar yüzümde kan birikiyor. Başımı çeviriyorum ve dudaklarımı omzuma bastırıyorum, konuşma isteği çok fazla geldiğinde ısırıyorum.

Miller'ın aleti deliğime temas ettiğinde tüm oda titriyor. Rahatlama tarif edilemez. Yavaşça geriliyor. Derin bir sızı. Şaftının beni açarken verdiği yanma hissi. İnanılmaz bir şey. Kalçalarımı tutuyor ve içime giriyor. İtişleri her zamanki gibi uzun ve gerçek, ama bu konuda kaldırılmış bir şey var. Neredeyse kişisel olmayan. Beni yanlış anlamayın, bağırsaklarım yeniden düzenlendiği için hâlâ kişisel hissettiriyor. Sadece bir şekilde farklı hissettiriyor, her zamankinden daha az yakın, daha az yoğun. Farkına varmam biraz zaman alıyor ve farkına vardığımda, saf korku, adını koyamadığım kadar yoğun bir uyarılma ile karışıyor.

Bu iyi ve farklı.

İyi çünkü Miller. Onun siki ve benim deliğim, yani tabii ki iyi. Farklı çünkü beni becermiyor, bu benim zevkim için değil. Bezlerimi okşamıyor ve beni okşamıyor.

Beni kullanıyor.

Kaba bir bağırısla ve üç sarsıntılı itiş gücüyle boşalıyor, yükünü içimde o kadar derine itiyor ki, bir an için tadını alabildiğimi sanıyorum. Sikime dokunmadan çekip gidiyor. Bu şekilde alınmanın, benden çekilme şeklinin ve en önemlisi, daha önce tahrik olduğumu düşündüysem, kutsal lanet olası yanıldığım gerçeğinin şokuyla sarsılıyorum. Artık kudurmuştum. Kendimin dışındayım. Kendimi yukarı itmeye çalışıyorum ama Miller beni tekrar aşağı indiriyor.

"Hayır, hayır bebeğim, olduğun yerde kal. Kahvemi içeceğim, sonra içine bir tane daha koyacağım."

Demek istediğini anlatmak için deliğime üç ya da dört yumuşak, özensiz tokat indiriyor. Her birini kaldırırken coşkuyla homurdanıyorum, sonuncusu temas ettiğinde bacaklarımı açıyorum. Çabucak düzeltiyorum ve tekrar pozisyon alıyorum, bacaklar erişim için açık, başım şu anda yüksek tutmanın imkansız olduğu gerçeğinden başka bir nedenden ötürü alçaltılmış. Miller birkaç adım arkamda duruyor, mutfak tezgahına yaslanmış, kahvesini içiyor ve taşaklarının iç bacaklarımdan aşağı akıp halıya sıçramasını izliyor.

Kahvesini bitirir bitirmez tekrar içime girdi. İzin istemiyor ve kendini yağlarken birkaç yumuşak homurtu dışında bana hiçbir uyarı vermiyor. Öncekiyle aynı, ama bu sefer daha uzun sürüyor. Soğanlı kafası içimde derin bir kuyu açıyor, yüzüğümü dövüyor ve içimi yumrukluyor. Cennet ve cehennem bir arada. Buna bayılıyorum. Doyamıyorum. Orgazmım derimin altında şişiyor, benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar genişliyor ve geriliyor. Ona karşı çırpınıyorum, daha fazla his için umutsuzca kalçalarımı geriye atıyorum, bacaklarımla arasına ulaşmaya ve sikimi tutmaya çalışırken mücadele ediyorum. O benden daha hızlı ve beni içinde tuttuğu savunmasız pozisyon nedeniyle belirgin bir avantaja sahip. Şu anda ellerimi tokatlayarak uzaklaştıran o ve bunu umursadığımı söyleyemem.

"Miller," diye inliyorum. Kaydığımı, kaybettiğimi, teslim olduğumu hissediyorum ve umurumda değil. Hem de hiç umurumda değil. "Miller. Sikeyim. Lütfen. Lütfen. Yıldızlar olacak demiştin. Sen dedin ki..."

"Ne istiyorsun bebeğim? Söyle bana. Eğer doğru şeyi söylersen, onu sana veririm."

"İstiyorum, istiyorum..." *Gelmek istiyorum. Gelmek istiyorum, gelmek istiyorum, gelmek istiyorum.* Ama istediği cevap bu değil. Olmadığını biliyorum. İstediği cevabı söylemek daha zor, neredeyse imkansız, ama doğru motivasyonla her şey mümkün. Devam et, bunu nasıl bildiğimi sor. "Sen. Seni istiyorum. Lütfen, Tanrım, seni istiyorum!" *Tanrım, neler oluyor? Şimdi söyledim ya, duramıyorum.* "Sen, Miller, lütfen. Siktir, seni istiyorum."

Bu doğru cevap.

Beni ensemden tutup yukarı çekiyor ve bir koluyla koltuk altlarımdan tutuyor. Sırtımı kamburlaştırıp başımı ona yaslıyorum, ipleri kopmuş bir kukla gibi, aletim dışında her yerim gevşek. İnanın bana, o şey gevşek olmaktan çok ama çok uzak. Elini ağzımın yanında tutuyor ve yeterince hızlı tüküremediğimde, yüzümden akan salyadan bir miktar alıp beni okşamak için kullanıyor. Parmaklarının beni sarma şekli

etrafımda işkence var. Bu elektrik. Öforik. Kaslarım onun etrafında kasılmaya başladığında taşaklarım ağrıyor ve karnıma kramplar giriyor. Dokunuşu kesin ve kararlı. Etkinliği yıkıcı. Neredeyse cerrahi. Görüşüm siyaha dönüyor ve Miller tam olarak yapacağını söylediği şeyi yaparken sarı ve beyaz parlak ışıklar odayı aydınlatıyor: yıldızları görmemi sağlıyor. Gök cisimleri uzayda çarpışıyor. Beni bulmak için ışık yılları kat etmiş sessiz, ateşli gaz küreleri. Spermiler uçuyor, Miller'ın elinde topladığı ve daha sonra bana sunduğu kalın, yapışkan şeritler halinde içimden dışarı püskürüyor.

Bu bir hediye, o yüzden kabul ediyorum.

Arkamda dizlerinin üzerine çöküyor, yanaklarımı açık tutuyor ve aradığı şeyi bulana kadar mutlu bir şekilde iç çekiyor. Tam olarak işaretine layık gördüğü parçamı. Dişlerini sol kık yanağımın elmasına batırıyor ve bana veriyor. Bu sefer pembe, mor ve kırmızıyı görüyorum. Enfes. Acı verici. Neredeyse orgazmik.

Bu da bir hediye.

Bu yüzden onu da kabul ediyorum.

Son nefesime kadar inkar edecek olsam da, derimin altında ve kemiklerimin derinliklerinde, bunun için minnettar bile olabilirim.

Günün geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Ellerin, siklerin ve ağızların bulanıklığında. Bir noktada Miller beni sikmeyi bıraktı ve bana bir şeyler yedirdi. Bu konuda titriyorum ve öfkeliyim. Daha sonra beni okşuyor, sakso çekiyor ve vücudumun tekrar sikilmeden önce vücutların yaptığı gibi işlev görmesini bekliyor. Bu konuda açıkça konuşuyor ve bu da beni öfkeliyor. Beni bu şekilde tanımasından nefret ediyorum. İçimi dışımı.

Ve lanet olsun, aptal bir yanımin sonunda birinin duvarlarımı aşmasından hoşlanmasından nefret ediyorum.

Daha da aptal bir yanıma ise bunun o olmasından hoşlanıyor.

İkinci gün de aynısı oldu. Bar taburesi ile uzun süren yakın bir karşılaşma ve Miller'ın yenilgiyi kabul edip bir süre dinlenmeden önce kıkıma ve kalçalarımın üç iz daha kazınmasını görüyor. Günün çoğu yatakta ya da duşta geçiyor. Bacaklarımız titremeye başladığında ve duştan yatağa geçemediğimizde, birlikte yerde yuvarlanıyoruz.

Işık öğleden sonra geç saatlerden alacakaranlığa döndüğünde, susamış ve açım, kanımdaki aşırı endorfin nedeniyle başım dönüyor ve kafam iyi oluyor. Yıldızların altında çıplak yatıyorum ve Miller'ın parmaklarından yemeğimi yiyorum.

"Onun adı ne?" Kulübeye dönüp bakarak mırıldanıyorum. Mutfaktaki hüzünlü çıplak ampul, sundurma pencerelerinden dökülen Noel renklerinden oluşan bir kaleydoskop tarafından kötü bir şekilde gölgede bırakılıyor.

"Edith," diye cevaplıyor tereddüt etmeden. "Neden Edith?"

"Çünkü Edith refah demek." Daha fazla bilgi istemiyorum ama artık hepimiz bunun Miller'ın gönüllü olmayacağı anlamına gelmediğini biliyoruz. "Edith bizim için bir başlangıç, Ry. Bizi haritaya koyacak."

"Emin misin?" Geleceğimiz hakkındaki saçmalıkları bir kenara bırakıyorum çünkü tartışmak için kendimi çok fazla harcıyorum.

"Evet." Beni yarı oturur pozisyona itiyor ve göğsüne yaslanmam için arkama geçiyor. "Şunu görüyor musun?" Arazinin güneybatı köşesini gösteriyor.

"Mm-hmm."

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Lanet olası hiçbir yerin ortasında bir açıklık," diyorum kendimden emin bir şekilde.

Gülümsemesi şahdamarımın etrafını hafifçe sarıyor. "Hayır, bebeğim. Bundan daha fazlası. Bu bir giriş yolu. Şu anda planlanmakta olan büyük, büyük bir gelişmenin tek erişim yolu."

"Ha?"

"Kimin gelişimi olduğunu bilmek ister misin?" Her zamanki gibi cevabımı beklemiyor. "Derek MacAvoy. Benim ihtiyar. Henüz farkında değil ama Edith'i benden satın alacak, yoksa tüm geliştirme işi suya düşecek."

"Ne?" Desteksiz doğruldum ve başımı arkaya attım.

"Evet." Yorgun ve dayanılmaz derecede mutlu görünüyor. "Kendi arazisine erişmek için burnundan fitil fitil getireceğim."

Bu haberi sindirmem biraz zaman alıyor. Ben sindirirken Miller gevezelik ediyor. Babasının pisliğin teki olmasıyla ilgili bir şeyler ve tüm hayatını mirastan mahrum bırakılmadan geçirmesinin mümkün olmadığıyla ilgili bir şeyler, bu hareket tarzının hesaplı ve mantıklı olduğunu ima ediyor.

Bunu açıklama şekli neredeyse mantıklı. Neredeyse doğru görünüyor. Neredeyse, ama tam olarak değil.

"Sen bir canavarsın Miller. Bunu biliyor musun?"

"Biliyorum." Başıım arkaya dönene kadar boynumu öpüyor. "Ama ben senin canavarınıım."

Nedense bunu çok komik buluyorum. Düpedüz komik buluyorum. Histerik, gerçekten. O kadar komik buluyorum ki gülerken geriye düşüp yanıma kıvrılıyorum. Miller da öyle. Gülüşerek yuvarlanıyoruz ve sonra aniden duruyoruz, birbirimizin aletlerini ağızımıza alıp hafifçe emiyoruz. İçimizde bir sık olmasının verdiği zevk için, dolu bir ağız ve sıcak bir sakin verdiği rahatlık için emiyoruz. Yıllarca, sonsuza dek durup başlıyoruz, istediğimizi ve ihtiyacımız olanı alıyoruz. Birbirimize verebileceğimiz kadarını veriyoruz. Gökyüzü canlanana, sihirle boyanmış bir ışık tuvali olana ve orgazmdan ziyade ibadet tek amacımız olana kadar bitmiyor.

Morarmış ve ağrıyan bir şekilde uyanıyorum. Kemiklerime kadar ağrıyor. Sırtımın alt kısmı günlerce aşırı kambur durmaktan şikayetçi ve diz arkası kirşilerim ilk eforda ciyaklıyor. Bugün oturma odasına gidemiyoruz. Kendimi sırtüstü yatağa uzanmış, bacaklarım havada, gözlerimdeki uykuyu silmeye vakit bulamadan iyice ve çökmüş bir şekilde kullanılmış bulduğumda baston tabure kederli bir şekilde duruyor. Boşaldıktan sonra kendimi bükülürken, gönüllü olarak bir kalçamı kaldırırken ve parmağımla çizdiğim bir daireyle noktayı işaretlerken, Miller'a sunarken ve onu alırken izlerken buluyorum.

Ardından gelen çığlık delici ve gururlu.

Uzun bir süre sonra, kendimi yatağın kenarına sürüklenmiş ve eğilmiş halde buluyorum, birkaç hafta önce aşağılanarak ölümle sonuçlanacağı kesin olan bir muayeneden geçiyorum. İşler şu anda olduğu gibi, iki elimle geriye uzanıyorum ve Miller'a hırpalanmış deliğimi daha iyi görebilmesi için yanaklarımı açık tutuyorum.

"Şişmiş ve pembeleşmişsin," diyor tek bir parmağını içimden çıkarırken. "Neredeyse tamamen harap olmuşsun ama tam değil. Bir kez daha sikersem işin bitecek."

Bunu söyler söylemez, onu istiyorum.

Tabii Miller olduğu için bana vermiyor. Beni bekletiyor. Zihnim de bedenim gibi harap olana kadar beni zorluyor. Ruh, kas ve kemik olmayı bırakana kadar. Benden geriye kalan tek şey çiğ, gıcırdayan bir ihtiyaç olana kadar. Beni bütün gün bekletiyor. Bütün öğleden sonra ve akşama kadar. Kıvranıp yalvarana kadar beni bekletiyor ve ben en ufak bir pişmanlık duymuyorum.

Bu konuda. Terden sıırıslıklam olana ve yüzü kıpkırmızı olana kadar beni bekletiyor.

Artık mükemmel değil. Saçları bile yerini unutmuş. Şimdi düğümlenmiş ve ıslak bir şekilde alına yapışmış.

Artık güzel değil ama hâlâ gördüğüm en güzel şey.

Sırtüstü yatıyor ve ben de onun üzerine oturuyorum, böylece nihayet içime girdiğinde derinliği ve hızı kontrol edebiliyorum. Yine de acı gerçek dışı. Kırılmışım, hırpalanmışım, hiç olmadığım kadar iyi ve kötüyüm. Fiziksel olduğu kesin ama daha fazlası var. Ruhumda bir boşluk var ve bunu Miller mı yarattı yoksa hep oradaydı da o mu doldurmaya çalışan ilk kişi oldu bilemiyorum.

Geldiğim anda acı ikiye katlanıyor. Bu ruhumdaki acı, bedenimdeki acı değil ve beni yıkacak güce sahip olduğunu biliyorum. Buna dayanamıyorum. Hayatta kalamıyorum. Panik ve bittiğine dair korku. Göğsümde bir yumruk, her tarafımı sarmış ve içimdeki hayatı sıkıyor. Nefes alamıyorum. Hava alamıyorum. Alamıyorum. Nefes alıp veremiyorum. Miller'la birleşmediğim sürece nefes alamıyorum.

Bu bir son.

Son olduğunu
biliyorum. Son
olmak zorunda.

Başından beri bir bitiş tarihi olduğunu biliyordum. Başından beri bunun gerçek olmadığını biliyordum. Bu bir rüya ya da kabus. Hangisi olduğunu bilemiyorum ama emin olduğum bir şey var ki o da gerçek olmadığı. Böyle şeyler olmaz. Kimsenin başına gelmez ama en çok da benim başıma gelmez. Bunu tamamen biliyorum. Buna inanıyorum. Bunun sona erdiğini biliyorum ve bunun olması doğru. Buna ihtiyacım var. Normale dönmeye ve kendime gelmeyi başardıktan sonra kim olduğumu bulmaya ihtiyacım var. Bunu istiyorum. Ben hazırım. Bu işi yapmaya hazırım.

Sadece henüz hazır değilim. Henüz değil.

"Yine," diyorum içimden çıktığında. "Yine mi?"

"Hayır, bebeğim. Başka yok. Bittin sen. Daha fazla dayanamazsın. Ağrın var ve iltihaplanmışsın. Seni mahvettim. Yapacağımı söyledim ve yaptım, ama seni mahvetmeyeceğim. Ne kadar istersen iste benden nefret etmeni sağlamayacağım."

"Noooo!" Kükremeye dönüşen bir uluma. "Yapamam. *Yapamayız*. Bir kez daha, bir kez daha ihtiyacım var." Mantığımı kaybetmiş bir halde kalçalarımı çılgınca ona doğru sallıyorum, umutsuzca onun sikine yeniden hayat vermeye çalışıyorum.

Bana bakıyor ve bana göstermemiş olsaydı var olduğuna asla inanamayacağım yerlere açılan kapılar açıyor. Uzanıp yanağımı hafifçe okşuyor ve beni orada, galaksiler ve dünyalar arasında tutuyor. Sonra gülümsüyor ve beni yukarı, kendisinden uzağa doğru itiyor, biraz yer kazanıyor ve bunu karnının üzerine yuvarlanmak için kullanıyor. Şaşkınlıkla aşağıya bakıyorum. Şok ve şaşkınlık. Şok, şaşkınlık ve hayret.

Miller'ın sırtı geniş, yüzü yana dönük, omzunun üzerinden bana bakıyor. İlk defa yüzünde gülümsemeye dair bir belirti yok. Sırtını dikleştiriyor, omurgasının çizgisini uzatıyor, gözümü sırtından aşağıya ve kıcının kıvrımına çekiyor. Bacaklarımın arasında iki et parçasının yumuşaklığını hissettiğimde bacaklarım geriliyor ve onu bacaklarımın arasına sıkıca sıkıştırıyorum.

İşte bu kadar. Son şey. Asla yapmayacağımı söylediğim tek şey. Ve bu şeyde ciddiydim. Gerçekten ciddiydim. Tüm kalbimle söyledim. Bütün göğsümle.

Mantığım sağlamdı. Bir bağımlılık, kendime böyle söyledim. Miller MacAvoy, gerçekleşmeyi bekleyen bir bağımlılık. Mantıklı olmaya çalıştım. Onu uzak tutmaya çalıştım. Elimden geleni yaptım. Gözleri beni yavaşça takip ediyor ve ağır bir el arkaya uzanıp kalçamı aşağı yukarı tarıyor ve işte o anda kaybettiğimi anlıyorum. Teslim olacağımı biliyorum. Yıllarımı, muhtemelen on yıllarımı, muhtemelen hayatımın geri kalanını şu anda kendim için kazdığım çukurdan çıkmaya çalışarak geçireceğimi biliyorum.

Bunun bir hata olduğunu biliyorum. Mantıklı olanın tam tersi. Yarın ayrılmayı çok daha zorlaştıracak.

Ellerim teninde gezinirken, neredeyse çıkarılmış gibi izliyorum. Benden daha solgun, kıcı ellerimin altında süt gibi. Parmaklarım etine batıyor, yoğuruyor, öpüyor, dokunuşumun altında pembeleşene kadar tadına bakıyor. Ben de onun tadına bakıyorum. Gerginleşip yatağa doğru inleyene kadar onu yayıyorum, emiyorum ve tadına bakıyorum. Bir parmağım içine batıyor, parlayan kayganlaştırıcıyı deliğine bastırıyor. Kayboluşunu hayretle izliyorum. Kıcı parmağımı emiyor, tatlı tatlı yutuyor, ben ona bir tane daha verene kadar çekeştiriyor.

Miller ilk kez sessiz. Tek kelime etmiyor. Söylemesine de gerek yok. Seslerle, yatağı tırmıklayan elleriyle ve sırtındaki sert kaslarla iletişim kuruyor. Her kelimesini anlıyorum.

Bedenlerimizin yaşadıklarına rağmen ikimiz de güçlüyüz. Canlıyız. Kaya gibi sert ve doluyuz. Bacaklarını açıp aralarına diz çöktüğümde kalçalarını kaydırıyor, deliğini bana göre kaldırıyor. Sıcak ve sıkı, başımı ona doğru hafifçe soktuğumda sikimdeki hayatı boğuyor. Beni boğuyor. Sikimden taşaklarım doğru akıyor. Göğsümde atıyor

ve dışa doğru yayılır. Saf zevk. Acıdan eser olmayan bir zevk. Ve yine de acıyor. Onun güzelliğinden acı çekiyor. Yaptığımız şeyin güzelliğinden. Ve en çok da bitiyor olmasından dolayı acı çekiyor.

Altımda ığlık atıyor, gözlerini kapatıyor, dişlerini sıkıyor, bana defalarca verdiği şeyi alırken homurdanıyor ve inliyor.

İkimiz de boşaldıktan sonra yuvarlanıyor, gözleri nemli ve odaklanmamış bir şekilde beni buluyor. Göğsü hala kabarıyor, her spazmodik nefes verişinde çizgiler ve girintiler gölgeler oluşturuyor. Ellerini teslimiyetle geriye bırakıyor ve bana pürüzsüz tenini sunuyor.

Bunu da anlıyorum. Dikkatle seçiyor, vücudum sayamayacağım kadar çok işaretle kaplı olsa da, bunun ona verdiğim tek işaret olacağının tamamen farkındayım.

Göbeğine yakın ipeksi bir nokta beni çağırıyor. Üzerinde hafif bir il var. Gezegenimin kutup yıldızı. O noktayı nazikçe okşuyorum, hafifçe öpüyorum, kaburgaları beni selamlamak için yükselene kadar dudaklarımı ileri geri sürtüyorum.

Bittiğinde, ığlık attığında ve teni benimki gibi pembe, mor ve kırmızıya döndüğünde, bana bakıyor ve sarhoşça gülümsüyor. Sesinde kendi kelimelerimi duyuyorum, yıpranmış ve hırpalanmış, her zamankinden daha iyi ve daha kötü, beni işaretlediği son birkaç seferde söylediğimi duyduğum aynı kelimeleri uzaktan yankılıyorlar.

"Teşekkür ederim, bebeğim."

Üzerine eğilip sis dağılana kadar ağzını yalıyorum.

Değiğimi hissediyor ve durdurmaya alığarak beni yakalamak için kollarıma tutunuyor. "Ryan." Ben uzaklaşmaya başlarken o kendini yukarı çekiyor. "Ryan, ben-"

"Yapma," diye çıkışıyorum, elimle ağzını kapatıyorum. "Öyle söyleme."

Mümkün olduğunda ve sözlerini tamamen söndürdüğümden emin olduğumda, tuvalete gidiyorum. Dönüş yolunda çantamı karıştırıp bir çift eşofman altı buluyorum. Miller'ın yüzü, onları giyerken beni izlerken gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Umursamaz ve çaresiz. Korkmuş. elik grisi genişliğinde, burun delikleri açılıyor.

Bundan nefret ediyorum. Beni üzüyor ve söyleyemeyeceğim kadar öfkelenendiriyor. Beni fena halde tedirgin ediyor. Beni alt üst ediyor, içimde temelimi oluşturan her ne varsa sarsıyor.

Yatağa giriyorum ve ondan uzakta, yan tarafıma dönüyorum, yatağın kendi tarafımda kaldığımdan emin olmaya dikkat ediyorum. Miller yaklaşıyor, uzanıyor ve bir elini belime koyuyor. Bu beni de öfkelenendiriyor. Bu beni çok kızdırıyor, acıtıyor. I

Elini elime alıyorum, bir saniye tutuyorum çünkü bir kez olsun kabalık etmek istemiyorum ve sonra yavaşça benden uzağa, yatağın üzerine koyuyorum.

Miller ipucunu alıp bana yer açmak yerine daha da yaklaşıyor ve vücudunun ağırlığıyla beni neredeyse eziyor.

"Gece yarısı oldu, Miller. Bitti."

Sesi ince ve sanki beni kalın bir tuğla ve harç duvarının içinden buluyormuş gibi geliyor. "Bitmedi. Bitmek zorunda değil."

İçimde beliren öfke anlık ve patlayıcıdır. Beni yataktan fırlatıp ayağa kaldırıyor. Kalbim öfkeyle güm güm atıyor, ellerim sıcak ve konuşurken tükürükler uçuşuyor. "Tabii ki bitti. Ve *tabii ki* bitmek zorunda."

Gözlerinde bir hüznün dalgası dalgalanıyor ve taşmaya başladığında alt dudağı titriyor. "Kalabilirdin. Kalabilirsin, kalmayı seçebilirsin. İstedğin için kalabilirsin. Ya da seni tekrar satın alabilirim."

Kırmızı sıcak önce beyaza sonra maviye döner. Kan cızırdıyor ve soğuk akıyor. "İnsanları gerçekten satın alamazsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bir duraklama olur. "Evet, biliyorum."

"Bunu söylüyorsun ama bildiğinden emin değilim çünkü sanki..."

"Bunu biliyorum!" Miller beklediğimden daha ateşli bir şekilde söylüyor. "Tabii ki biliyorum! Biliyorum çünkü eğer mümkün olsaydı, tek kuruşum olmazdı ve *sen benim olurdun*."

Sözleri beynimi sarsıyor, beton zemini ve sağlam çelik kirişleri çatlatıyor. Hızlı hareket ediyorum, neredeyse koşuyorum, ondan uzaklaşmak için acele ederken kapı aralığına çarpıyorum.

"Ryan, kal! Deneyebiliriz. Kal ve bundan bir şeyler çıkarabiliriz. İyi bir şey. Bundan iyi bir şey çıkarabiliriz."

"Bir insanın diğerini sikmek için para ödemesinden *asla* iyi bir şey çıkmaz!" O kadar yüksek sesle bağırıyorum ki kulübenin çatısı gıcırıyor.

Miller kapıya vururken kendimi banyoya kilitliyorum ve yere oturup küvete yaslanıyorum.

"Kapıyı aç, Ryan! Tanrı aşkına, aç şu kapıyı." Hareket etmiyorum ve uzun bir süre o da hareket etmiyor. Kapıdan nefes alışını duyuyorum, yavaşlayana kadar hırıltılı ve kesik kesik. Sonunda, "Senin için buraya bir battaniye koydum. Aptal gibi banyoda uyumak istiyorsan onu kullan. Eğer kafanı kışından çıkarıp mutlu olmaya karar verirsen ben yatakta seni bekliyor olacağım."

Sonunda yere yan yatana kadar olduğum yerde kalıyorum. Sıcak bir gece olmasına rağmen, gözlerimi her açtığımda ürperiyorum ve

olduğum yerde. Fiziksel olarak ağrıyorum. Üzerimden yük treni geçmiş gibi hissediyorum. Göğsümde kocaman bir delik var. Yumruk galip geldi. Sonunda içime uzandı ve yıllardır aradığı, kanayan organımı söküp çıkardı.

Zaferinden zevk almak ya da kutlama yapmak şöyle dursun, şimdi şahdamarımdan tutup sertçe sıkıyor. Çenemle boynumun birleştiği yerde acı kıvılcımları çakıyor. Acımasız ve keskin. Uzun bir sonda. Gözlerimi yakan çelik bir bıçak.

Tüm zaman boyunca, tüm gece boyunca aynı şeyi tekrarladım. Bildiğim tek şeyi. Miller'a söylediğim şeyi. Açık olan ve her zaman, her zaman doğru olan şey.

*Hiçbir iyi şey böyle başlamaz. Benim
için hiçbir şey böyle başlamaz. Bana
böyle bir şey olmaz.*

Hâlâ titrerken, bir araba motorunun derin gürültüsüyle uyandım. Birçok açıdan şok edici. Bir açıdan, yakınlarda başka insanların olması, burayı bilen ve nasıl bulacaklarını bilen insanların olması şok edici. Biz buradayken hayatın devam ediyor olması şok edici. İnsanlar hala var. Gerçeklik de hala bir şey. Ama en çok da burada kaldığım süre içinde ne için geldiğimi tamamen unutmuş olmam şok edici.

Bir araba için.

Bu şimdi delice geliyor.

Her şey delice görünüyor.

Başka bir aracın kalkış sesini duyana kadar banyoda bekliyorum ve sonra giyinip eşyalarımı toplamadan önce uzun bir duş alıyorum. Miller mutfakta mavi bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymiş, spor ayakkabılarını giymiş ve kolonya kokluyor. Bu da bir şok. İnsanlar hâlâ kıyafet giyiyor. Miller hala kıyafet giyiyor. Ve ayakkabı. Ve kolonya. Şok edici olan sadece kıyafetler değil. Yüzündeki ifade. Yaşlanmış gibi görünüyor. Ağız çevresi sertleşmiş. Gözlerinin altı perili. Saçları ait olduğu yere geri dönmüş, yüzüne dökülmüş, tek bir teli bile yerinde değil. İnce platin röfleli, gösterişli bir mükemmellik.

"Araban burada," diyor rahatsız edici bir sessizlikten sonra. Cevap vermeyince anahtarları uzattı. Arabaya ulaşmak için gereken üç kurşuni adımı atıyorum.

ve avucumu açıyor. Anahtarları içine bırakıyor ve elimi kendi eliyle kapatıp parmaklarımı anahtarın etrafında sıkıca kıvrıyor. "Görmek ister misin?"

"Evet," diyorum çabucak. "Yani, tabii. Bunun için geldim."

Gözlerimi kırıştıtarak verandaya çıkıyorum, gözlerimin dış dünyanın sert parıltısına alışması için gereken zamanı tanıyorum. Yeni bir günün. Gerçekliğin.

Orada, Miller'la birbirimize tapındığımız açıklığa park edilmiş yeni arabam duruyordu. Aşırı parlak, bana bak kırmızısı, uzun kıvrımlı hatları ve sportif lastikleri var. Bir Dodge Challenger SXT. Çok saçma. Kullanışsız.

Bu benim çocukluk hayalimin gerçekleşmesi.

Gökyüzü kadar büyük bir kahkaha hiçbir uyarı olmadan içimden kopup gidiyor. Beni ikiye katlıyor, ayakta zor durana kadar zayıflatıyor.

"Sen, bana pislik bir araba mı aldın?" Söyleyebildiğim zaman söylüyorum.

İki eli de ceplerinde. Tek bir omuzu yükseliyor ve ağzının bir tarafını da beraberinde yukarı çekiyor. "Yani, eğer ayakkabı uyuyorsa."

Bu da beni ikiye katlamakla tehdit ediyor, ama gözlerindeki bakış içimdeki rüzgarı dindiriyor. İlk tanıştığımız zamanki gibi hissediyorum. Birbiri hakkında hiçbir şey bilmeyen, birbirini ölçüp biçen iki insan olduğumuz zamanlardaki gibi. Şimdi birbirimiz hakkında her şeyi bilen iki insan olmamız dışında aynı şey.

Çantamı bagaja koyuyorum ve arabanın etrafında birkaç kez dolaşıyorum, Miller yakıt tüketimi, tork ve sıfırdan altmışa gibi şeylerden uzun uzun bahsederken ona bakıyorum. Genelde çok önemsedığım ama şu anda kabullenmekte zorlandığım şeyler.

"Ryan," diyor söyleyecek başka bir şey kalmadığında. "Pişmanım. Her şeyden pişmanım." Yavaşça nefes alıyor, tutuyor ve yavaşça bırakıyor. "Ve ben hiçbir şeyden pişman değilim."

"Kulağa doğru geliyor," diye cevap veriyorum çünkü her zamanki gibi son sözü ben söylemeliyim. *Bildiğimi* söylemiyorum. *Anladığımı* da söylemiyorum. Ve kesinlikle *aynı şekilde hissettiğimi* de söylemiyorum.

Bana her zaman yaptığı gibi avuçlarını gösteriyor, açık ve tehditkâr olmayan bir şekilde, ben de ona doğru gidiyorum. Ondandır birkaç santim uzakta duruyorum ve daha önce bir kez yaptığım gibi alnımı omzuna yaslayarak başımı eğiyorum. Beni kollarının arasında çeviriyor ve ben de onu çaresizce ciğerlerime çekiyorum. Dudaklarımı boynundaki yumuşak tene değdiriyorum. Hiç ses çıkarmadan *teşekkür ederim diyorum*. Geri adım atmaya çalıştığımda başımı ellerinin arasına alıyor, eğilip yanağımdan öperken uzun parmakları saçlarımı tarıyor. Doğrudan kulağımın içine konuşurken gözlerimi kapatıyorum.

"Seni seviyorum Ryan," diyor ve beni tekrar öpüyor. Bu kez dudakları şakağıma bastırıyor. "Gerçek bu. İster inan ister inanma, bu benim gerçeğim."

Ben daha bırakmaya hazır olmadan beni bırakıyor, aramızdaki kalın kordonu kesip atıyor ve ben sürücü kapısını açıp arabaya binerken tek kelime etmiyor. Kapı kapanıyor ve emniyet kemerim klik sesi çıkarıyor. Motor kükreyerek canlanıyor ve kapana kısılmış metal canavarı uyandırıyor. Ayağımı temkinli bir şekilde gaza basıyorum, canavarı dizginlemeye ya da en azından yavaşça dışarı çıkmasına izin vermeye çalışıyorum. Kendimi bir filmde oynayan bir adam gibi hissediyorum. Bir aktör. Dışında olduğum biri. İçi boş biri. Direksiyonu on ve ikide tutarken ve manzara yanımdan geçmeye başlarken kendimi sanki yukarıdan izliyorum.

Belli ki gerginim. Yumruğum göğüs kafesime çarpıyor. Davul gibi çalıyor. Yepyeni bir arabayı sürmek heyecan verici ama aynı zamanda korkutucu. Yeni doğmuş bir bebeği ilk kez eve götürmek gibi. Etrafımdaki her şey abartılı. Ağaçlar, kayalar ve hatta yolun sonundaki kapı direği. Hepsi tehlike ve katliama neden olma olasılığı ile dolu.

Yapma bunu. Kendime yapmamamı söylüyorum. Kendime defalarca *yapma, yapma* diyorum ama içimdeki derin bir ses ısrar ediyor. Emrediyor. Yolun sonundaki kapıda durduğumda, karşıdan gelen trafik için sağa sola bakmak yerine, dikiz aynasını ayarlayıp arkama bakıyorum.

Gökyüzü mavi, çimenler yeşil ve kulübe hala yıkılmak üzere görünüyor. Miller hâlâ dışarıda. Minik figürü verandanın alt basamağında oturuyor, dizleri bükülmüş, bir eli yanında gevşek duruyor, diğeri gözlerinin altında yarım daireler çiziyor. Göğsümdeki yumruk serbest kalıyor, göğsümden dikkatlice sıyrılıyor, boş bir anında avucunu açıyor ve yüzüme öyle sert bir tokat atıyor ki kulaklarım çınlıyor.

Kendime gelmem bir saniyeden az sürdü. Nefesim kesiliyor, kocaman bir nefes çekiyorum. Büyük bir nefes, kocaman bir nefes, hayatının çoğunu suyun altında geçirmiş bir adamın yaşamı onaylayan nefesi.

Debriyaja basıyorum, geri vitesi bulana kadar vitesler yüksek sesle gıcırıyor ve sonra gaza basıyorum. Artık tedbir yok. Abartı yok. Katliam korkusu yok. Hiç korku yok. Araç çılgın atarak harekete geçiyor ve Miller'ın saatte kaç mil hızla geri gittiğini sadece ben biliyorum.

Etrafımda büyük bir toz bulutu oluşurken çakıllar uçuşuyor. Miller aynada gittikçe büyüyor, ta ki gerçek boyutuna gelene kadar.

frene bastım ve kendimi araçtan attım. Kapıyı açık bırakıyorum, motor hala çalışıyor, kollarına uçuyorum.

Göğsüne vurup tişörtünü yırtıyorum. "Kes şunu!" Yüzünü öfkeyle silerek bağıyorum. "Kes şunu! Sen Miller MacAvoy'sun. Kimse seni böyle gösteremez."

Acılı bir yutkunma ve yavaş, belirsiz bir gülümseme başlıyor. "Sen bile mi?"

Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çekiyorum, kalbinin benimkine çarptığını hissediyorum. İki kalp de yarıyor. Zaman içinde atıyor. Etrafımızdaki toz çöküyor, her şey yavaşlıyor. Onunla yüzleşmek, güzel gözlerine bakmak için yeterince uzaklaşıyorum.

"Özellikle de ben."

Gülümsemesi değişiyor. Güneş bulutları yarıyor. Çelik parıldıyor ve parlamaya başlıyor. Uzaktan meleklerin ağladığını duyuyorum. "Özellikle sen değilsin, ha? Nasıl olur?"

Şerefsiz. Bana bunu söyletecek. O Miller, tabii ki bana söyletecek. Gözlerimi deviriyorum ve aynı anda hem başımı sallayıp hem de sallıyorum. Belime doladığı kolunu sıkıyor ve diğer elini göğsümde gezdiriyor ve böylece rahat bir nefes alıyorum.

"Çünkü seni seviyorum, seni sik kafalı."

Ryan

6 Yıl Sonra

ELOISE masamdaki yerinden beni izliyor, küçümsemesini gizlemeye çalışmıyor. Yargılamada ustalaşmış biri varsa o da Eloise'dir. Klavyeme her dokunmaya çalıştığımda yeşil gözleri yarıklara kadar daralıyor ve bir dizi saçma sapan tokat atıyor.

"Aç mısın?" Cevap vermeyeceğini bilmeme rağmen soruyorum.

Cevap vermiyor. Sadece boş bir anında dönüyor, sırtını dikleştiriyor ve tüylü kuyruğunu yüzümde sağa sola savurarak bana göt deliğinin tamamen rızasız bir görüntüsünü bahşediyor. Hem de çok yakından.

Onu kucağıma alıp göğsüme bastırıyorum ve içime çekiyorum. Gönülsüzce tıslıyor ve sonra kollarımda tamamen gevşiyor.

Neredeyse yemek vakti geldi, ben de yemeğini hazırlamak için mutfığa gidiyorum. "Aç mısın, Ellie-kedi? Aç mısın benim minicik kediciğim?" I Ön kapıda birinin olduğunu duyunca onu yere bıraktım ve hızla ondan uzaklaştım. "Sakın ona böyle olduğumu söyleme," diye uyarıyorum.

Arkasına yaslanıp bana yavaşça göz kırpmıyor, göz devirmenin kedilerdeki karşılığını görüyorum. Bana öyle bir bakıyor ki, eğer İngilizce öğrenmeyi kafasına koyarsa yapacağı ilk şeyin beni Miller'a ispiyonlamak olacağından hiç şüphem kalmıyor.

"Anahtarını mı unuttun?" Miller'ı görmeyi umarak kapıyı açarken soruyorum. "Ah." Bir adım geri çekildim. "Özür dilerim, sizi başka biri sandım."

Kapımın eşiğindeki yabancı, yoğun, ölçüye göre yapılmış hissi veren iş kıyafetleri giymiş. Düzgün, simetrik yüz hatları ve ordu dışından birinde gördüğüm en dik duruşa sahip. Saçları kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş, ancak tanıdığım birinin aksine, onunki bir ton ürün sayesinde yerinde duruyor. Güzel bir yüzü var. Nazik gözler, kırmızı yanaklar ve onu hafif kabız gösteren gergin bir gülümseme.

Ondan hoşlanıp hoşlanmadığımı tam olarak söyleyemem ama hoşlanabilirim.

Görür görmez ondan nefret etmiyorum. Şöyle söyleyelim.

Miller, ilk içgüdümün artık insanlar hakkında en kötüsünü düşünmek olmamasının büyük bir ilerleme olduğunu düşünüyor. Haklı olduğunu kabul etmek gerçekten korkunç olsa da, bu durumda, sanırım haklı olabilir.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Evet, teşekkür ederim. Ben Wyn, Bay MacAvoy'un asistanıyım ve ben-"

Hmm, ondan hoşlanma konusunda çok erken konuşmuş olabilirim.

"Kusura bakma dostum ama Bay MacAvoy'un asistanına en yakın kişi benim. Sanırım başka birini işe alsaydı bilirdim."

"Oh hayır. Hayır, hayır. Bay MacAvoy *Senior*'dan bahsediyorum. Ben Derek MacAvoy'un asistanıyım."

Birçok şey bir anda yerine oturdu.

Derek için bir erkek asistan mı?

İnanılmaz.

Bunun her yerinde Barbara Ann MacAvoy'un damgası var ve söylemeliyim ki bu etkileyici. Kadın tekerlekler üzerinde cehennem gibi, ama yaşam becerileri var. Ciddi yaşam becerileri. İnsanlar ve etrafındaki dünya hakkında eşsiz bir anlayışı var ve bunları kullanmaktan korkmuyor.

Birini kaltağın mı yapmak istiyorsun?

Barbara Ann'e nasıl yapacağını sorun. Size anlatacaktır. Ve eğer çok dikkatli olmazsanız, kendi eğlencesi için tekniği size gösterecektir.

Miller'ın ailesini yıllar içinde tanıdım ve diyelim ki arı kovanına çomak sokmanın zorlukları yok değil. Sonsuz şaşkınlığıma rağmen, Barbara Ann ve Derek'i kendi başlarına katlanılabilir buluyorum. Katlanılabilirlerden de öte. Bireysel olarak, yeterince dikkatli bakarsanız ikisinin de kurtarıcı nitelikleri var. Sadece, bir topluluk olarak, en kötüsü onlar. Yaşayan en kötü.

İkisi birlikte dayanılmazlar ve bu durum her geçen yıl daha da kötüleşiyor. Öyle ki, birkaç ay önce Şükran Günü tatili için onları ziyaret ettiğimizde dördüncü büyük tartışma patlak verdiğinde

Miller bir süre önce kendini kaybetti, ayağa fırladı, yumruklarını yemek masasına vurdu ve alnındaki damarı patlatacak kadar yüksek sesle "Boşanın artık!" diye bağırdı.

Bu küçük taşkınlık her şeyi harekete geçirdi ve şimdi buradayız, Los Angeles'ta yaşadıkları yerden kilometrelerce uzakta, ama bir şekilde hala yaklaşan boşanmalarının serpintisine karışmış durumdayız.

"Pekâlâ, bu durumda size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

Omuz çantasını yanından önüne doğru çevirip karıştırıyor ve sol köşesinde MacAvoy Group logosu bulunan A4 boyutunda bir zarf çıkarıyor. Zarfı bana uzatırken yanakları renkleniyor.

Genel olarak MacAvoy'lar, özel olarak da Miller ve Derek hakkında öğrenmesi gereken çok şey olduğunu söyleyebilirim.

"Ah, başka bir ihtarname, öyle mi?" Gülümsüyorum.

Yutkunuyor. "Hayır, hayır. Hayır, öyle bir şey değil. Bay MacAvoy bir suç işlendiğini iddia etmiyor. Hem de hiç. Hayır, öyle bir *şey değil*. Bu sadece... sadece hukuk bürosundan gelen sert ifadeli bir mektup, hepsi bu."

Böyle bir şey ilk kez olmuyor. Daha çok onuncu kez. Bu yorucu ve yıpratıcı bir durum ve ne yazık ki bu olayda ben bile Miller'ın neredeyse tamamen haksız olduğunu görebiliyorum.

Yine de, yasalardan gelen sert ifadeli bir mektubu adamıma teslim edip kötü tarafıma geçmeden edemezsiniz.

"Pekala," diyorum, zarfı ondan alıp giriş masasındaki açılmamış posta yığınının üzerine bırakarak, "lütfen Derek'e mektup için teşekkür ettiğimi söyleyin. Miller'ın mektubu en kısa zamanda okuyacağından eminim. Sanırım bu yıl ya da gelecek yıl." Elimi kapıya koyuyorum, bu etkileşimi sonuçlandırmaya neredeyse hazır olduğumun çok da ince olmayan bir işareti. Neredeyse ama tam olarak değil. "Ve ikimizin de onu düğünde görmek için sabırsızlandığımızı bilmesini sağla."

Tüm organizasyonun parasını o ödüyor, bu yüzden bu küçük kargaşaya rağmen katılmasının önemli olduğunu düşünüyorum.

Will'in, Wyn'in ya da adı her neyse onun beklediği tepki bu değildi. Rahatlamış mı görünüyor yoksa yelkenleri suya mı indi bilemiyorum.

Zavallı şey.

Normalde onu rahatlatmak ya da en azından adını öğrenmek için daha fazla çaba gösterirdim ama bunun gerçekten bir anlamı yok. Öyle bir şey yok. İyi birine benziyor ve muhtemelen

Normal. Uzun süre dayanamaz. Derek'in asistanları asla dayanamazlar ve genellikle 15 santimlik topuklu ayakkabılar giyen ve bunu kolaymış gibi gösteren kadınlardır. Yıllarca kibirli erkeklerin egolarıyla uğraşarak sertleşmiş tiplerdir.

Sevgili küçük, adı her neyse, tertemiz ve yepyeni görünüyor. Derek MacAvoy'un karşısında tutunmak için en ufak bir şansı bile yok.

Aslında, bunun onu ilk ve son görüşüm olacağına bahse girerim.

Çantasının fermuarını çekiyor, boynumu bükerek beni selamlıyor ve gitmek için dönüyor. Hâlâ işim bitmemişti. Derek bu küçük gösteriyle beni kızdırdı ve sanırım son bir yumruk atmam gerekiyor.

"Hazır konu açılmışken, ona hala artı biriyle ilgili haber beklediğimizi hatırlat. Barbara Ann kartını geçen hafta bize geri gönderdi," diye arkasından sesleniyorum. "Doğa doktorunu da getirecek. Derek'e bunu söyle."

Böylece, o gitti ve huzur geri geldi.

Eloise ilk akşam yemeği teklifime burun kıvırdı ama ikincisini bir nebze zarafetle kabul etti. Bunu bir zafer olarak görüyorum. Bacaklarımın arasından dolanıyor ve beni kanepeye doğru sürüklüyor. Niyeti açıktı. En azından önümüzdeki bir saat boyunca kıpırdamadan oturmam, o yemeğini yiyip uyurken TempurPedic'in insan versiyonu gibi davranmam bekleniyor.

Ben yerimi alamadan telefonum çalıyor. Cebimden çıkarıp ekrana bakıyorum. Ekrandaki ismi gördüğümde yüzümde yavaş, fazla büyük bir gülümseme beliriyor.

Miller MacAvoy.

Oh, devam et, yargıla.

Aptal göründüğümü söylemenize ihtiyacım yok, inanın bana, biliyorum. Bundan çok utanıyorum ve bunu yapmayı bırakmaya çalıştım. Belli ki denedim. Kendim için istediğim son şey bu.

Yine de

duramıyorum. Nasıl

yapacağımı

bilmiyorum.

Mesaja tıklıyorum.

Geç kalıyorum. Beş dakika sonra dışarıda buluşalım mı?

Miller'ı beklerken yakamı kaldırıyor ve ellerimi ceplerime sokuyorum. Öğleden sonra ve Şubat havası iliklerime kadar işliyor. Sokağın köşesindeki her zamanki buluşma yerimizdeyim.

Ev. Miller'ın kamyoneti yaklaşırken beyaz bir parıltı görüyorum ve onu karşılamak için geldiği yöne doğru yürümeye başlıyorum.

Birkaç yıl önce, üniversiteyi bıraktıktan kısa bir süre sonra Range Rover'ını Toyota Tacoma ile takas etmiş. Hiçbir zaman diploma almamış, bunun yerine inşaat, tasarım ve proje yönetimi alanlarında kısa kurslar almayı tercih etmiş. Bunu bir başarı olarak görüyor ve aile dostlarına duyurma fırsatını asla kaçırmıyor.

Araç yaklaşırken Miller'ın yüzünün üst yarısını gizlemek için kasketini indirdiğini görüyorum. Gözlerimi deviriyorum ve önümdeki buharı dışarı üflüyorum.

*Ugh. Ciddi
misin? Yine mi?*

Yolcu camını indiriyor ve kamyonu yavaşlatıyor. Koyu bir gölge günahkâr güzellikteki yüzünü gizliyor, çenesinin sert hatları dudaklarının etli kıvrımını vurguluyor.

Etrafına kaçamak bakışlar atıyor. "Çalışıyor musun?" "Hayır! Kesinlikle olmaz. Ben bir-"

Bunu her zaman yapar. Bundan hiç bıkmaz. Azıcık bile.

Öfkeyle dönüp evimize doğru gidiyorum. Bu bok için çok soğuk.

Beni takip ediyor, motor düşük viteste rölantide çalışıyor ve camı biraz daha indiriyor.

"Emin misin bebeğim? Çünkü ben ısmarlıyorum." Dişleri tozlu pembe etimi öyle bir sıyrıyor ki, hiç etkilenmiyorum. "Ve kışın için ekstra ödeme yapacağım." Bakışlarının vücudumda gezindiğini hissediyorum. Havaya rağmen damarlarımdan erimiş bal damlıyor. Kızgınlık ve uyarılmanın tanıdık bir karışımı eklemlerime gömülü telleri çekiştiriyor. Düşüncelerim ve hareketlerim yavaşlıyor. Henüz dans etmiyorum ama bu yakında etmeyeceğim anlamına gelmiyor. "O dudakların sikimin etrafına sarıldığını görmek için iyi para verirdim."

"Hayır." Ona sırtımı dönüyorum ve ceketimi boynuma dolayarak yüzümü olabildiğince sıkıyorum. "Asla yapmam. Ben o tür bir adam değilim."

"Öyle mi? O tür bir adam değilsin, ha? Para için kışına sık sokacak tipte biri değilsin, ha? Ah, anlıyorum. Anlıyorum. Ahlaki değerlerin falan var." Aracı durduruyor. "Bende bunlardan hiçbiri yok ama duymuştum."

Yüzündeki ifade hafifçe çatlarken ince bir gülümseme takınıyorum.

"Mesele Şu ki, nakit param ve üzerinde senin adın yazan büyük, sulu bir cevizim var. Hadi bebeğim, gir içeri. Seni iyi becereceğim. Hoşuna gidecek, yemin ederim. Hoşuna gitmese bile kendine güzel bir Şeyler alacak kadar para kazanacaksın."

Pencereden uzanıp içeriden kapının kilidini açıyorum. İçeri giriyorum, pencereyi kapatırken gülüyorum ve üzerimdeki son buz gibi soğuğu da titreyerek atıyorum. Miller da gülüyor. Boğazının arkasında yuvarlanan seksi bir kıkırdama ve bana bu gece istesem de istemesem de raydan çıkacağım izlenimini veriyor.

Neyse ki benim çok hoşuma gidiyor.

Ayrı kaldığımız saatler aniden dayanılmaz geliyor ve buna bir saniye daha dayanamıyorum. Kollarımı ona doluyorum ve dudaklarımı dudaklarına yapıŐtırıyorum, yanaklarını ve boynunu öpüyorum ta ki o zevkten kıvrana ve dünyada her Şey yolunda hissedene kadar. Kulak memesine keskin bir ısırık atarak işini bitiriyorum, sadece bu kaltağın karşılık verdiğini hatırlatmak için. DıŐlerinin arasından hava emiyor ve bir iniltiyi bastırıyor.

"Hey, bebeğim," diyor, artık Miller Miller, Müşteri Miller değil. "Beni gördüğüne sevindin mi?"

Emniyet kemerimi bağlıyorum ve o caddeden aşağı inerken elini her zamanki yerine koyuyorum.

Onu gördüğüme sevindim, bu yüzden kalçalarımı oynatarak ona Şüphe bırakmadım.
onu.

"Kızarmış tavukunun yanındaki ara sokakta durmamı ister misin? ıktın mı?" Bana bakıyor ve elini bacaklarıımın arasına biraz daha sokarak sikimi daha sert okşuyor.

"Tanrım, hayır! Bunu yapmayacağım."

Gözlerini yoldan ayırmıyor ve bir süre sonra "Yine" diye mırıldanıyor. "Ha?"

"Tekrar. Bu ifadeyi doğru ve gerçekçi kılmak için *tekrar* demelisin. 'Bunu *yine* yapıyorum' demelisin çünkü geçen Salı günü o ara sokakta ruhumu bedenimden çekip çıkardığını çok iyi biliyorsun."

İçimden yükselen boğuk kakhahayı ısırarak bastırıyorum. "Tamam, bunu bir *daha* yapmayacağım. Hayatta olmaz. Geçen sefer neredeyse yakalanıyorduk. Bunun ne kadar kötü olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

O da gülümsüyor, ama farklı bir nedenle. "Evet, evet, Şimdi manŐeti görebiliyorum: *Yerli Adam NiŐanlısıyla Rızaya Dayalı İliŐkiye Girerken Yakalandı.*" Bir ıŐıkta durdu ve gözlerini özenle kırpıŐtırarak bana baktı. "Skandal."

"Um, dene, *Yerel Veliler İsyan Etti: Okul Danışmanı Aleni Ahlaksızlıktan Tutuklandı*," diye karşılık veriyorum. Bu onu güldürüyor, ben de çıtayı yükseltiyorum. "Dene, *İki Adam Serserilik Yaparken Yakalandı: Müşteriler dehşete kapıldı*."

O gecenin anısı ve tırnağının kot pantolonumun dikişine hafifçe sürtünmesi aklımı kaçırmama neden oluyor. Sanırım Miller da aklını kaybetmiş olmalı çünkü birkaç mil boyunca anormal derecede sessiz kaldı.

Şimdiki zamana döndüğünde kalçamı sıkıyor. "Günün nasıldı bebeğim? Raporunu hazırladın mı?"

"Bitirdim. Her şey iyiydi. Teslim ettim ve Dave önerilerimi kurula götüreceğini söyledi, yani bu iyi bir şey." Ciğerlerim doldu ve hızlı bir sevinç hissettim. Bütün gün Miller'a bunu anlatmak için sabırsızlanıyordum. "Başka ne olduğunu asla tahmin edemezsin-"

"Bayan Magness yine sana asıldı mı? Çünkü eğer yaptıysa, oraya gelirim Ryan, gelmeyeceğimi sanma. Ona nişanlı olduğunu söyledin mi? Yüzüğünü gösterdin mi?"

"Tanrı aşkına Miller, Susan Magness altmış üç yaşında ve mutlu bir evliliği var."

"Oh lütfen, sakın bana bu şeylerden herhangi birinin insanları büyük burunlu, vahşi gözlü ve sıkı kalçalı erkeklere karşı bağışık hale getirdiğini söylemeye çalışma. Denemeyin bile. Sana asla inanmayacağımı biliyorsun. Bu bok çok güçlü. Bir kere tadını aldın mı, bir daha geri dönüşü yoktur." Ona uzun, sivri bir yan bakış atıyorum ve sonunda etkisini gösteriyor. "Neyse, özür dilerim. Lütfen devam edin."

"Teşekkür ederim. Tamam, şu çocuğu tanıyor musun, Travis, hani şu endişelendiğim?" Miller gözlerini yoldan ayırmıyor ama başını sallıyor. "Bugün öğle yemeğinde benim sınıfıma gelmedi. Tasha ve Alex de gelmedi. Bir şeylerin ters gittiğini hissettim ve çok endişelendim çünkü çok şey yaşadı, bu yüzden Lucy'yi görevlendirdim ve kampüsün etrafında onu aramaya çıktım."

Nefes almak için durdum. Kendimi dengelemek ve nereden başlayıp şimdi nerede olduğumu takdir etmek için bir an duruyorum. "Onu nerede bulduğumu asla tahmin edemezsin." Kalçamdaki el artık hafif. Destekleyici. Hiçbir güç kullanmadan benim için orada. "Yönetim binasının yanındaki bankı biliyor musun? Kırık oturaklı eski ahşap olanı?" Tek bir baş sallama ve gözlerinin etrafında yumuşak bir kırıksıklık var. "Hepsi oradaydı. Travis, Tasha, Alex ve LGBTQ+ Topluluğu'nu kuran iki çocuk. Mills, hepsi bir arada oturuyorlardı." Hızlıca nefes alıp veriyorum ama gözlerim hâlâ nemli. "Artık sınıfıma gelmelerine gerek yok. Kendi adamlarını buldular."

Kamyon durdu ve Miller beni kafamdan yakaladı, iki kolu da beni öyle sıkıca sarmıştı ki nefes alamıyordum. Çılgılık atıp onu itmeye çalışıyorum ama gerçekten düşündüğünüzde, böyle zamanlarda nefes almak çok da gerekli değil. Kesin bir gereklilikten ziyade sahip olunması güzel bir şey.

"Bunu sen yaptın Ry," diye fısıldıyor Miller, saçlarımın arasından konuşurken parmakları kafatasımı kavırıyor. "Bunu *sen yaptın*."

O an geçiyor ve Miller arabayı park ediyor.

"Oh, başka ne oldu biliyor musun?" İçimi çektim. "Baban yine iş başında. Bugün yeni asistanı uğradı."

"Başka bir ihtarname mi?"

"Hayır, bu sefer sadece 'hukuktan gelen sert bir mektup'." Miller başını kaldırıyor ve sanki uzun ve soğuk bir kışı sona erdiren güneş yüzünde parlıyormuş gibi gözlerini kapatıyor. Memnun gülümsemesi bana Derek'in son hamlesinin tam da umduğu gibi sonuçlandığını söylüyor.

Kamyondan iniyor ve kapımı açmak için yanıma geliyor. Ben de izin verdim. İkimiz de dışarı çıktığımızda ve ben kabine doğru itilip Miller'ın vücudu tarafından güvenli bir şekilde yerimde tutulduğumda, "Babana karşı biraz daha az eşek olmayı deneyebileceğini hiç düşündün mü? Hmm? Şu anda boşanma, annen, doğal tedavi uzmanı ve tüm bunlarla ilgili çok şey yaşıyor. Yani, belki de onu biraz rahat bırakmalısın. Sence bunu deneyebilir misin?"

"İnanılmaz." Başını sallıyor. "Onun tarafını tutacağına ve içindeki iyiliği göreceğine güveniyorum. Ne kadar boktan biri olursa olsun, onun için yumuşak bir noktaya sahip olacağına güven."

"Güvenmiyorum. Ben... O... Tamam, belki ona karşı bir zaafım var ama elimde değil, *biliyorsun*."

Miller'ın birkaç saniye önce emdiği tüm ışık yön değiştiriyor, yüzünden parlıyor ve parlıyormuş gibi görünene kadar cildini aydınlatıyor.

"Peki neden?" diye soruyor, şeytani bir kaşını

kaldırarak. Hay sikeyim. Bana bunu söyletecek.

Tarih bana bu sorudan kaçış olmadığını öğretti. Hem de hiç. Bunu ona söylediğim için çok ama çok pişmanım. Keşke söylemeseydim. Eğer yapabilseydim, zamanda geri gider ve bunu geri alırdım.

Ama olduğumuz yerdeyiz, bu yüzden derin bir iç çekiyorum ve dişlerimi sıkarak konuşuyorum. "Elimde değil. Pisliğin teki olmasına rağmen ondan nefret edemiyorum. Edemiyorum, çünkü..."

"Söyle."

"Sana çok benzediği için ondan nefret edemezsin." Miller kolunu boynuma doluyor ve bir kahkaha patlatıyor. "Babasının oğlu gibi."

Babasının oğlu gibi. Barbara Ann hep böyle der.

"Hmph." Miller bunun annesinden gelmesinden kesinlikle nefret ediyor ama benden gelmesine aldırıyor gibi görünüyor.

"Evet, yeni asistanı umarım öyle değildir," diye cevap veriyorum. "Eğer baban da senin gibiyse, o herifin canı çok yanacak."

"Adam mı?"

"Evet. Biliyorum, değil mi? Buna inanabiliyor musun?"

"Babam için bir erkek asistan mı? Yok artık. *Tanrım*, annem bir, babam sıfır vakasından bahsediyoruz."

Kendimi Miller'ın kollarından kurtarıyorum ve görmek için geldiğimiz mülke bakıyorum.

Büyük, güzel bir bok çukuru. Yıkılalı iki, belki de üç yıl olmuş. Heybetli bir cephesi olan iki katlı bir bina. Temelinde geçmişe ait bir ihtişam havası var.

Ön kapıya çıkan merdivenleri çıkıyoruz ve Miller kapıya çivilenmiş bir tahtayı söküp verandaya fırlatıyor.

"Belki de Sandy'yi beklemeliyiz?" Umutla öneriyorum.

Miller'ın uzun süredir acı çeken emlakçısı Sandy, yıllar boyunca haneye tecavüz konusundaki fikrini açıkça belirtmişti. O buna karşı. Hiç hoşlanmıyor. Düşüncesi bile kurdeşen dökmesine neden oluyor.

"Hayır, sorun değil. Birazdan burada olur. Aldırmaz." Miller'ın peşinden içeri giriyorum, geniş merdivenler ve kurşun camlı pencerelerden gelen yansımalar duvarlarda dans ederken durup yukarı bakmaktan başka çare bırakmayan çift hacimli giriş beni içeri çekiyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum.

Burası o nadir yerlerden biri. Duvarlarına sihir işlenmiş bir yer. Hafızası ve yaşamı olan bir yer. Uzun zaman öncesinin hatıraları burada yaşıyor. Onları hissediyorum. Evde yalnız olsak da, burada bulunduğumuz sürece dikkatli davranmamız ve alçak sesle konuşmamız gerektiği hissinden kurtulamıyorum.

Miller el fenerini yakıyor ve geniş bir ışını merdivenlere tutuyor. "Üst katta beş yatak odası var, ama sanırım bir tanesinin ebeveyn banyosu ve giyinme odası olması gerekecek."

Başımı sallayarak onaylıyorum. Mutfaklar ve ana yatak odaları evleri sattırır. Bunu herkes bilir. "Yukarı çıkabilir miyiz?"

"Hayır. İlk geldiğimde merdivenleri kullandım. Sandy'yle konuşurken korkuluklara yaslandım ve bütün parça aşağı düştü. Zar zor dokundum bile." Işığı korkuluktaki açık deliğe tutuyor ve bana yere düşen parçayı gösteriyor. Etrafından dolaşıp koridora doğru ilerliyoruz. Bir misafir odası, bir oturma odası ve ayrı bir yemek odası var. Mutfak evin arka tarafına gizlenmiş.

"Şuna bir bakın." Sesi yükseliyor ve bu evde sevdiği şeyin bu olduğunu anlıyorum. Burayı eşsiz kılan şey. Yurt odamızda bana gösterdiği W + A. Bu gibi projeleri yapmasının nedeni. Zaman alan ve ona kan, ter ve gözyaşına mal olan projeler. Bir şeyleri yıkmak yerine inşa etmekle ilgili projeler.

Kilerin kapısını açıp ışığı kapı çerçevesine tuttuğunda gözleri parlıyor. Kapı boyunca ince yatay işaretler var. Bir tükenmez kalem parlak boyaya kazınmış. İki metreden altı metreye kadar. Geçen her yıl için bir işaret.

Burada yaşayan çocukların haritası ve büyürken izledikleri yol.

Colin, Graham ve Sarah.

Bayıldım buna.

"Sende kalabilir mi?"

Bu aptalca bir soru, çünkü biliyorum ki dünya üzerinde hiçbir şey evin tarihinin bu kısmını silmesine neden olamaz. Hiçbir şey. Asla. Ona sadece bunu söylerken sesindeki yumuşak, pürüzsüz mırıltıyı duymak için soruyorum.

"Evet, saklayacağım."

"Bu duvarı yıkmayı düşünüyor musun?" Mutfak ve yemek odasını ayıran sıvaya dokunuyorum.

"Evet, bunu da. Mekânı açacak ve aydınlatacak, ayrıca dışarıdaki havayı içeri alacak."

Mutfağın hemen dışındaki çürük ahır kapısını açıyor, bir omzuyla ikna ediyor ve bu işe yaramadığında sağlam bir tekme atıyor. Tahta parçaları uçuşurken irkiliyorum ve geri çekiliyorum.

Sandy bundan

hoşlanmayacak. Hiç

hoşuna gitmeyecek.

Arka veranda derin, evin güney tarafını boydan boya sarıyor. Örümcek ağlarıyla kaplı ve üzerine çıktığımızda

Kerestenin üzerindeki minik pençeler, sandığım kadar yalnız olmadığımızı anlamamı sağlıyor.

Buraya geldiğimizden beri ışık değişti. Öğleden sonra yerini akşama bıraktı. Alaca pembeler ve turuncular gökyüzünü çiziyor, zamanın unuttuğu bir bahçeye hayat veriyor.

Miller arkamda duruyor, bir kolunu belime doluyor ve boynuma yumuşak bir öpücük bırakıyor. El fenerini kaldırıyor ve yaşlı bir ağacın budaklı dallarını yapay ışıkla yıkıyor. "Bir limon," diye fısıldıyor, ışını komşu ağaca doğru kaydırarak. "Bir misket limonu." Tekrar hareket ettiriyor, bu sefer genç bir ağaca, esnek, ıspanyoletli ve o kadar yeni dikilmiş ki altındaki toprak hala bozulma belirtileri gösteriyor. "Ve senin için bir şeftali ağacı."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, göğsümden fırlayıp boğazıma iniyor. Miller'ın bana doladığı eli sıkıca kavıyorum ve kendimi sabitlemek için iki nefes alıyorum.

"Sandy bu gece gelmiyor, değil mi?"

"Hayır bebeğim, gelmeyecek. Ben çoktan satın aldım."

"Ve bu bir gelişme değil, değil mi?" Kollarında dönüyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bu..." Duygular yükseliyor. Depolayacak yerimden daha fazla duygu. O kadar yükseliyor ki, gözlerimden dışarı sızılmaktan başka çaresi kalmıyor. "Annabel, değil mi?"

Miller eğiliyor, gözlerini kapatıyor ve dudaklarını dudaklarıma değmeden önce ayırıyor. Dilimi arıyor ve buluyor, her zamanki gibi yaralarımı yalıyor ve onları iyileştiriyor.

"Evet, bebeğim." Yüzümün yan tarafını okşuyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Eve geldik."

Etrafıma bakıyorum, solmuş duvar kâğıtlarını, çatlamış camları, döşeme tahtalarındaki deliği ve küf kokusunu alıyorum. Her şey gözlerimin önünde değişiyor. Yeni tesisat ve kablolar görüyorum. Atılmış çürükler görüyorum, ama en önemlisi, onarılmış iyi şeyler görüyorum. Eski şeylere özen gösterilmiş, hassas bir şekilde ele alınmış ve tamamen restore edilmiş.

"Çok güzel olacak," diye mırıldanıyorum. "Tanrım, çok güzel olacak."

"Beğendin mi? Çünkü beğenmezsen bizde kalmasına gerek yok. Başka bir şey istersen bakmaya devam edebiliriz. Benim için fark etmez. Mutlu olmanı istiyorum."

"Hayır," diyorum güçle. "Onu seviyorum. Mükemmel." Ellerimin göğsünde dolaşmasına izin veriyorum, gömleğini düzeltiyor ve yakasını düzeltiyorum. "Sadece bir şey." Ellerimin

Sesim kesiliyor ve gülümsememek için elimden geleni yapıyorum. "Farkında mısınız bilmiyorum ama ben Eğitim Bakanlığı için çalışıyorum ve iyi maaş verdikleri söylenemez. Ben sadece sıradan bir devlet memuruyum ve bu ev benim hayallerimi süslüyor. Bir servete mal olacak ve ben..." Kırpiklerimi masumca kırıştırıyorum. "Böyle bir yerde yaşamayı karşılayabileceğimi sanmıyorum."

Gözleri parlıyor, metal metale çarpıyor ve başını geriye eğiyor. "Merak etme bebeğim, bir yolunu buluruz. Eminim sende benim istediğim *bir şey* bulabiliriz. Parasını ödeyeceğim bir şey." Çeneme vuruyor, dişlerini derimin üzerinde gezdiriyor. "Satın alacağım bir şey. Ya da *kiralayacağım*."

Omurgamdan aşağıya doğru sıcaklık titriyor.

Bu oyunu çok seviyorum. Kaç kere oynadığımızın bir önemi yok, her seferinde daha çok seviyorum. Miller'ın bana burada yaşamının bedelini ödeteceğini biliyorum. Bunu bana defalarca ödetecek. Bu evin her odasında, her düz yüzeyde ya da eğilerek bana ödetecek. Bana birden fazla kez ödetecek.

Benden parçalar satın alacak ve ben de ona seve seve izin vereceğim.

Onları satın alacak ve sonsuza kadar saklayacak çünkü bir şeyler satın almak böyle bir şey.

Gülümseyecek ve "*Ben aldım, o yüzden benim*" diyecek.

Gözlerimi açıyorum ve elimi boğazıma götürüp görünmez bir inci dizisini tutuyorum. "Umarım bunu ima etmek istemiyorsundur..."

"Evet, öyle. Demek istediğim tam olarak bu. Yani size pahalıya mal olacak. Sana çok pahalıya mal olacak. Senden bir şey alacağım bebeğim. İstediğim bir şeyi. Benim olan bir şeyi. Seni ilk gördüğümde istediğim bir şey." Sert aletini benimkine sürüyor. "O zamandan beri her gün istediğim bir şey."

Ellerini benden uzaklaştırıyorum, içimdeki sıcaklığın yavaşça ona bulaşmasını izliyorum.

Beni kendine doğru çekiyor, gözleri sıcak, sert ve yumuşak. Başını yana eğiyor ve eğilmeden önce yüzümü hafifçe ellerinin arasına alıyor.

"Kira," diyor, dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, o kadar tatlı ve iffetli bir öpücük alıyor ki başım dönüyor ve ağzım daha fazlası için açık kalıyor, "tamamı ödendi."

Teşekkür ederim

Kira: Tamamı Ödendi'yi okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım beğenmişsinizdir. Ryan ve Miller'ın hikayesini o kadar çok seviyorum ki, benimle paylaşma konusunda ne kadar çekingen ve huysuz olduklarını neredeyse unuttum. *Work*'teki cameolarında neler yaptıklarını görmek için sabırsızlanıyorum: *Kesinlikle Profesyonel*.

Üniversitedeki oda arkadaşlarına doyamıyorsanız ve *W*'nin *A*'yı alıp almadığını merak ediyorsanız, bültenime abone olun ve *Karşılıksız*'ın ÜCRETSİZ bir kopyasını indirin. <https://authorjessehrein.com>

Eğer *Rent: Paid in Full* filmindeki sahiplenici/düşmandan aşığa havasını sevdiyseniz, bence *Sainted* filmini de seveceksiniz.

Aziz, çok ama çok doğru giden bir kaçırma olayını anlatıyor. Damon Alexander Beckett sıradan bir kaçırılma kurbanı değildir. Aslında, gezegendeki en büyük velet olabilir. Kendisini kaçıran seksi AF'sine karşı koyamadığını fark ettiğinde kimse onun kadar öfkelenemez.

<https://mybook.to/SaintedJesseHReign>

Work için gözünüzü dört açın: Strictly Professional, Kötü Kararlar serisinin II. kitabı

Miller'ın kötü huylarını babası Derek MacAvoy'dan miras alıp almadığını ne doğrulayacağım ne de yalanlayacağım, ancak Ryan'ın Wyn'in kışının bir dünya acı içinde olduğuna dair şüphesinin tamamen olası görüldüğünü söyleyeceğim. Daha fazla kötü karar ve seks için para yakında geliyor, ancak bu sefer iyi bir önlem için eski moda sahte bir ilişki olacak.

*Buna boşanmayı kazanmak deniyor,
Susan. Ve evet, bu gerçek bir şey.*

Wyn, Situationship Serisindeki *The Daddy Arrangement*'ın yan karakteridir, bu nedenle onu tanımaya başlamak istiyorsanız, *The Step Bro Situation* ile başlayıp seriyi okumak isteyebilirsiniz <https://mybook.to/TheStepBroSituation>

Jesse H Reign tarafından da yazılmıştır

SITUATIONSHIP SERISI:

Üvey Kardeş Durumu - <https://mybook.to/TheStepBroSituation> Seksi ilk zamanlar, Üvey Kardeşler, Kara Kedi/Golden Retriever enerjisi
Triple Trouble - <https://mybook.to/TripleTrouble> MMM / İki erkek kardeş, bir güzel femme oğlan ve fena halde ters giden bir gay tavuk oyunu
The Daddy Arrangement - <https://mybook.to/TheDaddyArrangement>
Özünde iyi bir çocuk olan kötü bir çocuk ve çok ama çok katı bir baba / Bolca şaplak

STANDALONES:

Aziz - <https://mybook.to/SaintedJesseHReign> Düşmandan sevgiliye/Zorla yakınlık/Gezegendeki en büyük velet, onu öldürmemek için elinden geleni yapan bir adama karşı
Unbreak Me - <https://mybook.to/UnbreakMeJesseHReign>
Ruh eşleri/ Dışa açılma/ Cehennemden daha sıcak ilk kez seks/ Aile bulma

DÜETLER:

Karşılıksız - haber bültenime kaydolduğunuzda ÜCRETSİZ indirin
<https://www.authorjesssehreign.com> Üniversite oda arkadaşları ve en iyi

arkadaştan sevgiliye/ TÜM özlemler

Talep Edildi -<https://mybook.to/Required>

Bent - <https://mybook.to/bentjesssehreign> Çifte Bi uyanış/GF'lerde hile
yapmak/Listelerin dışında baharatlı

Bent Backwards - <https://mybook.to/BentBackwards>

PARANORMAL/OMEGEVERSE:

İlk ve Son - <https://mybook.to/TheFirstandTheLast> Shifter
**omegaverse/Sihir/Güçlerin ortaya çıkması/çocukluk arkadaşından
sevgiliye**

Teşekkür

Alfa okuyucularım S Rodman, Cora Rose, Bradley Scott ve Christie, bana kibarca sopa sallamak anlamına gelse bile okuduğunuz ve beni cesaretlendirdiğiniz için teşekkürler. Siz en iyisisiniz. Cidden öylesiniz.

Abbie Nicole, editörüm ve düzeltmenim. Benimle tekrar çalıştığınız için teşekkürler.

Morningstar Ashley, teşekkür ederim, bu kapağa bayıldım!

Tracy ve muhteşem sokak ekibimin geri kalanı. Benim için yaptığınız her şey için minnettarım. Çok teşekkür ederim.

Ve son olarak, harika ARC okuyucularım. Rent: Paid in Full'ü okuduğunuz için teşekkür ederim. Söyleyebileceğimden çok daha fazla minnettarım.

Stalk Me (Sorun değil, ben de varım ;)

Yeni çıkan kitaplar, sesli kitaplar, tanıtımlar ve daha fazlası hakkında haberleri kaçırmamak için beni her yerde takip edin.

Beni https://instagram.com/jesse_h_reign
adresinden takip edin Facebook okuyucu grubuma
katılın, It's Reigning Men

<https://www.facebook.com/groups/938625860921223>

Bltenime kaydolun <https://www.authorjessehreign.com> Veya e-
posta yoluyla iletişime geçin jesse@jessehreign.com

İçindekiler

1. Ryan	
2. Ryan	
3. Ryan	
4. Miller	
5. Ryan	
6. Miller	
7. Ryan	
8. Miller	
9. Ryan	
10. Miller	
11. Ryan	
12. Miller	
13. Ryan	
14. Ryan	
15. Miller	
16. Ryan	
17. Miller	
18. Ryan	
19. Miller	
20. Ryan	
21. Miller	
22. Ryan	
23. Miller	
24. Ryan	
25. Ryan	
Teşekkür	
Ederim	
Ayrıca Yazan: Jesse H Reign	
Teşekkür	
Stalk Me (Sorun değil, ben de varım ;)	

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

